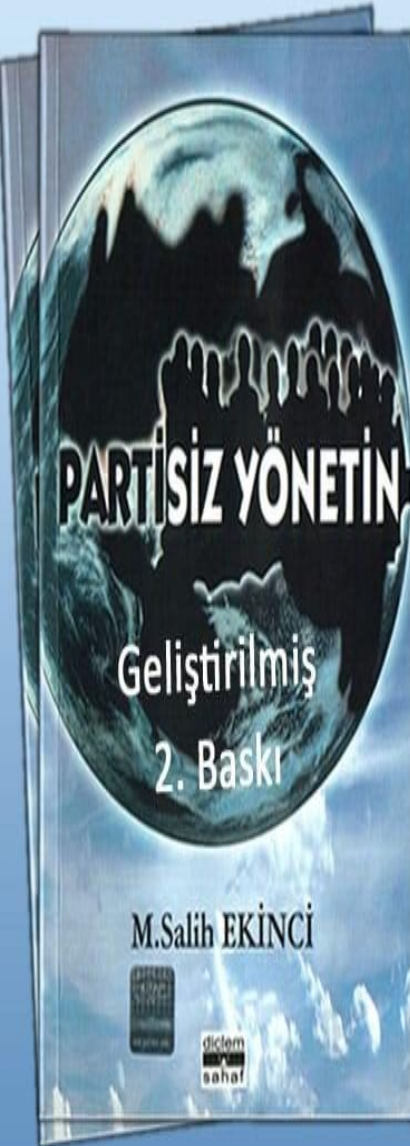

M. Salih EKİNCİ

Genelde "Geçmişini bilmeyen, geleceğini yaratamaz" denilmektedir. Oysa "Geçmişini yaratamayan, geleceğinden emin olamaz" denilmeliydi. Çünkü: geçmişini sadece bilmek yeterli değildir. Onu yaratmak gerekir. Aksi takdirde geçmişimizi yaratırlar, geleceğimize de hükmedebileceklerdir.

Oman için diyorum ki:

Geçmişte,

Ben de geçmişimi aradım.

O,

Geçmişlerim yarattığı geçmişimi.

Ama artık aramıyorum.

Asla aramayacağım.

O,

Geçmişimi.

Artık geçmişimi ben yaratmak istiyorum.

Başkalarının sorunlarına değil,

Benim sorunlarımı dayanan

Geçmişimi yaratmak istiyorum.

Başarabilir miyim?

Bilmiyorum.

Ama onun uğruna

Mücadele edeceğimden eminim.

ISBN 975-00376-4-7

PARTİSİZ YÖNETİM

(Geliştirilmiş 2. Baskı)

M. SALİH EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

DİCLEM SAHAF YAYINLARI :

Kitabın “Telif Hakkı” yazarına aittir.

Editör : Musa DİNÇ

Dizgi :

Mizanpaj : Fatma ALTINOK

Kapak : Ayla YANIK

İç Baskı : Ziya Ofset

Cilt : Dilek Mücellit

ISBN : 975-00378-4-7

1.Basım : Şubat.2006 İst.

DİCLEM SAHAF KİTABEVİ

Ekinciler Cd. Onur Pasajı No. 20
Ofis/DİYARBAKIR

Tel-Faks : 0412 228 40 7

e-mail : mdincciclemsahaf@ttnet.net.tr

PARTİS Z **YÖNET N**

(Geliştirilmiş 2. Baskı)

M. Salih EKİNCİ

M.Salih EKİNCİ

1954 yılında Batman' da doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini Batman'da tamamladı. 1969 yılında yatılı olarak kazandığı Öğretmen Okulu'nun ilk iki sınıfını Diyarbakır, son sınıfını Gaziantep İlköğretmen Okulu'nda okudu.

İlk görevini Çankırı İli Çerkeş İlçesi Kabak Köyü İlkokulu Öğretmeni olarak yaptı. 1974 yılında Diyarbakır İli Çüngüş İlçesi Akbaşak Köyü İlkokulu Öğretmenliğine atandı. Burada Kaymakamlık ve köylülerin işbirliği ile bir ilkokul binası yaptı. 1981-1994 yılları arasında Mardin İli Midyat İlçesi Atatürk İlkokulu, Ortaca Köyü İlkokulu ve Midyat İlçesi Fatih İlkokulu Öğretmenliği yaptı. Fatih İlkokulu Müdür Yardımcısı iken, Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Eğitim Önlisans Programı'nı bitirdi. 1991 yılında İlköğretim Müfettişleri sınavını kazanarak, 1993 yılında girdiği Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Eğitim Yönetimi, Teftişi, Planlaması ve Ekonomisi Bölümü'nü 1994 yılında bitirdi. 1995 yılında Mardin İli M. E. M. İlköğretim Müfettişliğine atandı. 16 Haziran 2006' da emekli oldu.

34 yıllık hizmet süresi içinde yılın öğretmenliği dahil 25 civarında başarı belgesi almış, henüz yayımlanmamış 20 civarında şiir yazmıştır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
-------------	---

Birinci Bölüm

Örgüt ve Yönetim İlişkisi	13
Demokratik Yönetim	19
Madde ve İnsan Kaynaklarını Kullanmak İşİ Nasıl Gerçekleşiyor?	21
Sözcük ve Söylemlerin Yönetim Sürecindeki Yeri ve Önemi	24
Demokrasilerde Halk, Kendi Kendini Nasıl Yönetir?	28

İkinci Bölüm

Öğretilen Demokrasi–Yaşanan Demokrasi	35
A-Öğretilen Demokrasi	36
B-Yaşanan Demokrasi	38
1-Yaşanan Demokraside Parti Örgütlerinin Yapısı	38
a) Siyasi Partiler Halk Dinamiklerini Demokrasi Kültüründen Uzak Tutan Yapıdadır	39
b) Siyasi Partiler, Merkezi ve Dikey Bir Yapılanmayı Benimsemektedir	41
c) Siyasi Partiler, Feodal Bir Yapı Görünümündedir	42

- d) Siyasi Parti Davranışları, Devlet Örgütü Amaçları İle
Örtüşmeyen Bir Görüntüdedir43
- e) Siyasi Partiler, Devlet Örgütü Kapısında İhale Bekleyen
Sermayenin Müteahhitlik Firmalar Görünümündedir... 44

2-Yaşanan Demokrasinin, Partili Yönetim Sürecinde

- Yaşananlar46**
- a) Kadınların Temsil Oranı Siyasi Partilerin İnsafına
Bırakılmıştır46
- b) Partilerin ve Temsilci Adaylarının Finansmana İhtiyacı
Vardır47
- c) Gençliğin Önü Kesilmekte ve Ülkenin Geleceğine İpotek
Konulmaktadır48
- d) Ehliyetli Temsilcilerin İşbaşına Gelmesi, Gelse Bile
Özgür İradesini Kullanabilmesi Mümkün Değildir49
- e) Uygulanan Baraj Sistemi İle Halkın Büyük Bir
Kesiminin Temsil Edilme Hakkı Elinden Alınmaktadır
..... 52
- f) Halkın, Özgür İradesi İle Temsilcisini Belirleme ve
Seçme Olanağı Yoktur53
- g) Milli Hükümet Kurma İmkânı Yoktur54

h) Halka Karşı Sorumlu Olması Gereken Bürokrat, Partilere Karşı Sorumlu ve Onların Uzantısı Haline Gelmektedir	55
İ)Anlamına Uygun Yerel Yönetimlere Kavuşmak Mümkün Değildir	56
3- Yaşanan Demokrasinin Yönetim Sürecinde Medya	58

Üçüncü Bölüm

Yönetim Sürecinde Dikkat Edilmesi Gereken

Hususlar	63
1-Yönetim Sürecinde Kim Patron, Kim Yönetici, kim Yönetencidir	64
2- Sarı demokrasiler	77
3- Kayıt Dışı Siyaset	86
4- Demokrasiyi Parti Sahalarında Aramak Futbolu Basket Sahasında Oynamaya Benzer	90
5- Seçmenin Sorumluluğu	94
6-Sermaye- Sistem- Seçilen- Seçen.....	98

Dördüncü Bölüm

Çözüm.....

- 1- Çözüm (Ne Yapmalı?)108
- 2- Öneri (Nasıl Yapılmalı?)113
- 3- Sonuç (Nasıl Olacak?)117

ÖNSÖZ

Kitapta, adından da anlaşılacağı gibi, mevcut yönetim sürecinde demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak nitelendirilen siyasi partilerden vazgeçilmesi teklifi getirilmekte, “partisiz yönetim” anlamında yeni bir yönetim modeli önerilmektedir. Ancak bu öneriyi yaparken, amacım hiçbir kişi, kurum ve kuruluşu, özellikle de konumuzla ilgili kurum ve kuruluşlar içinde yer alan insanları yermek veya rencide etmek değildir.

Zira biliyorum ki böylesi bir tutum, savunmaya çalıştığım gerçek demokrasinin, durumları ne olursa olsun, toplumun her bireyini kucaklayan toplumsal örgütlenme öngörüsüne ters düşecektir. Yine biliyorum ki insanların davranışları, içinde bulundukları ortamdan aldıkları uyarıcıların sonuçlarından başka bir şey değildir. Bu nedenle; insanlarla uğraşmak yerine, onların aleyhimize olan davranışlarına neden olan ortamı, lehimize dönüştürecek işlerle uğraşmamız gerektiğine inanıyorum.

Kısacası amacım: bugün yaşamakta olduğumuz durumsallaştırılmış demokrasinin mevcut durumunu demokratikleştirebilecek süreci başlatmaktır. Nihai amaç ise; Dünya'nın diğer ülkelerinde de uygulanabilecek, özlemini duyduğumuz, demokratik bir yönetim sürecine sahip olmaktır. Söz konusu amaçlar çerçevesinde siyasi partilere odaklanmamın nedeni ise bugün yaşadığımız yönetim sürecinde bütün iş ve işlemlerin siyasi partilerin eli ile yürütülüyor olması ve siyasi partilerin demokrasi ile özdeşleştirilmiş olmasıdır.

Kitabın, sadece bir ülkenin insanına hitap ediyor gibi görünmesi ise örnek gösterebilme ihtiyacından kaynaklanmıştır. Hedef bütün ülkelerin insanlarına hitap edebilmektir. Çünkü teknolojinin yeniden şekillendirdiği dünyamızda, artık diğer ülkelerle aynı apartmanda oturan komşular konumuna gelmiş bulunmaktayız. Bu nedenle; nasıl ki bir apartmanda bulunan bütün haneler aynı kurallarla yönetiliyorsa, bütün ülkelerin de aynı kurallarla yönetilmesi gerektiğine inanıyorum. Bunun için, bütün ülkelerde demokratik, tek tip bir yönetim biçiminin uygulanması gerektiğini savunuyorum. Aksi takdirde, farklı yönetim biçimlerinin şekillendirdiği, farklı amaç ve farklı yaşam biçimlerine sahip devlet örgütlerinin ve sahip oldukları yönetimlerinin birbirlerini anlamaları ve bir arada yaşamaları mümkün olmayacaktır.

Dolayısıyla insanların yaşam ve refah düzeyini yükseltmek için kullanılması gereken kaynakların, çatışmalara harcanması kaçınılmaz olacaktır; tıpkı bugün olduğu gibi.

Bu nedenle; bütün ülkelerin ortak olan doğal

amaçlar etrafında toplanması ve bu amaçları gerçekleştirecek tek tip bir yönetim biçimine sahip olması gerektiğini söylüyorum.

Farklı kültürlerle sahip ülkelerin aynı yönetim biçimi ile yönetilmesinin mümkün olmadığı yanılıgısına asla düşülmemelidir. Çünkü demokrasinin temel kuralı olan eşitlik ilkesi ortak bir kültürün yaratılması için yeterli olacaktır. Yeter ki her ülkenin halkı, durumunu demokratikleştirip, demokrasiyi durumsallaştırma zaafından kurtulsun.

Bugün yaşadıkları demokrasileri başka ülkelere transfer etmek isteyen ülkelerin çabaları şekil olarak yukarıdaki tezimizi doğrular niteliktedir. Ancak, sahip oldukları demokrasiyi anlamına uygun bir şekilde uygulanabilir bir hale getirmeden, sana göre ayrı, bana göre ayrı uygulanabilir bir yönetim biçimini, demokrasi diye başka bir ülkeye dayatmanın da hiçbir anlamı yoktur. Bu nedenle her ülkeye hitap edebilecek işlevsel bir demokrasinin arayışları geç kalınmadan başlatılmalıdır.

Kitapta okuyacaklarınız, söz konusu arayışın atılmış küçük bir adımıdır; dolayısıyla kitapta yer alan “partisiz yönetim” süreci ile ilgili önerilerin kesin çözüm olduğu düşünülmemelidir.

Amacım: Bu konuda odak noktası oluşturmak, tartışma ortamı yaratmak ve bunun sonucunda verdikleri uyarıcılarla bu şekilde düşünmeme neden olan halkın, çözüm için harekete geçmesini sağlamaktır.

Kitapta yer alan konular birbirini bütünleyen dört bölüm halinde ele alınmıştır.

1.Bölümde: Örgüt, yönetim ve demokratik yönetim hakkında öğrendiklerimiz ve bu öğretilerden algıladıklarımız, madde ve insan kaynaklarını kullanmak işinin nasıl gerçekleştiği, sözcük ve söylemlerin yönetim sürecindeki yeri ve önemi ile demokrasilerde halkın kendi kendini nasıl yönettiği konularına,

2.Bölümde: Öğretilen demokrasi ile yaşanan demokrasi arasındaki çelişkiler, yaşanan demokrasinin, partili yönetim sürecinde ortaya çıkardığı anti demokratik sonuçlar konularına,

3.Bölümde: Yönetim Sürecinde Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar Konularına, (Not: Bu bölüm kitabın birinci baskısında yer almamıştır)

4. Bölümde: Çözüm önerilerine yer verilmiştir.

Çalışmalarına her zaman ve her şekilde destek olan aileme, çeşitli şekillerde katkı yapan ve bundan sonra fikirleriyle katkı yapacak olan her-kese teşekkür ederim. 10.Temmuz.2005

M. Salih EKİNCİ

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖRGÜT VE YÖNETİM İLİŞKİSİ

Örgüt: “Belirli ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem sürecidir.

Yönetim ise: Örgütün iş ve işlemlerini planlı bir biçimde yürütme ihtiyacından doğan bir süreçtir. Bu süreçte yönetimin görevi, örgütün madde ve insan kaynaklarını örgütün amaçları doğrultusunda en verimli bir şekilde kullanma olarak kabul edilmektedir.

Diğer bir deyişle yönetim; örgütü amaçlarına uygun olarak yaşatmakla görevlidir, çünkü yönetimin var oluş nedeni örgütün kendisidir, ancak yönetimin söz konusu görevini başarı ile yerine getirebilmesi, yönetim davranışının örgütün amaçlarıyla tutarlı olmasına bağlıdır. Dolayısıyla yönetim davranışının örgüt tarafından kontrol altına alınması zorunluluğu vardır. Yönetim davranışını kontrol altına almak ise; örgütün kendi içinde tutarlı ve güçlü olmasını gerektirmektedir. Bunun için, örgüt üyelerinin amaçlarına sıkı sıkıya bağlı olması, iletişim içinde bulunması ve amaçları gerçekleştirmede eşit oranda yetki ve sorumluluk alarak katkı yapması, yani örgüt ortamını yönetim davranışının kaynağı haline getirmesi gerekmektedir. Böyle bir ortam, örgüte yönetim davranışını kontrol altına alma gücünü kazandıracaktır, aksi takdirde yönetim davranışını kontrol altında tutup, örgütü yaşatmak mümkün değildir.”

Üyesi bulunduğum toplumdan yaşayarak öğrendiğim, yukarıda yazılı bilgilerden algıladıklarım doğrultusunda çıkardığım sonuçlar şunlardır:

- “İnsanlar ortak amaçları olduğunda, bu amaçlarını gerçekleştirmek için güç birliği yapmak üzere örgütlenirler.” Bu bağlamda her bir ülke, birer devlet örgütü olarak kabul görmektedir.

*Her bir devlet örgütünün iş ve işlemlerini planlı bir biçimde yürütebilme ihtiyacı, onların, siyasal bir yönetim sürecine sahip olmalarını sağlamıştır.

*Devlet örgütlerinin sahip oldukları siyasal yönetimin de gerçekleştirmesi gereken bir amacı (örgütü yaşatmak) olduğuna göre, yönetime talip insanların bu amacı gerçekleştirmek üzere bir çatı altında örgütlenmeleri doğal görünmektedir. Bu da yönetim örgütünün de bir yönetime ihtiyacı olduğu anlamına gelmektedir. Siyasal yönetim örgütünün yöneticisi halk ise sorun yoktur.

*Örgüt ve yönetim ile ilgili öğretiler bize, siyasi partilerin devlet örgütünün siyasal yönetimine talip örgütler olduğunu anlatmaktadır.

Ancak amaç birken (devlet örgütünü yaşatmak), yönetime talip insanların farklı siyasi partilerin çatıları altında örgütlenmelerini anlamak mümkün değildir.

Çünkü böylesi bir durum;

a)Ya devlet örgütünü meydana getiren insanlar arasında amaç birliğinin yokluğu,

b)Ya da tek amaçları devlet örgütünü yaşatmak olması gereken siyasi parti örgütleri arasında bu amaç birliğinin yokluğu anlamına gelmektedir.

Her iki durumda da yönetimin davranışlarını kontrol altında tutmak ve devlet örgütünü yaşatmak çok zor olduğundan, devlet örgütünün evvela kendi içinde amaç birliğini sağlaması, tutarlı ve güçlü olması gerekmektedir. Örgütün kendi içinde tutarlı ve güçlü olabilmesi, yönetim davranışını kontrol altında tutarak

yaşamını sürdürebilmesi, sahip olduğu örgütünün temelini hangi amaçlar üzerine kurması gerektiğini bilmesiyle mümkündür.

Zira bugün yeryüzünün hangi ülkesinde yaşıyor-sa yaşasın, her bir insanın iki türlü amacı olduğu, herkes tarafından bilinen bir gerçektir. İnsanların ilk ve öncelikli amaçları yaşamlarını sürdürmektir. İnsanların yaşamlarını sürdürebilmesi, onların doğal ihtiyaçlarını karşılayabilmeleriyle mümkündür. Dolayısıyla insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik amaçları, şartlar ne olursa olsun, gerçekleştirmekten vazgeçemeyecekleri amaçlardır; ancak bu amaçlar insanların tek başına gerçekleştirebileceği türden değildir. Bu nedenle insanlar, bu amaçlarını gerçekleştirmek üzere diğer insanlarla güç birliği yapmak, yani örgütlenmek zorundadır. Bu zorunluluk her bir üyenin mensubu bulunduğu örgütü yaşatmak için elinden geleni yapacağı anlamına gelmektedir.

Bütün üyelerin mensubu bulundukları örgüte bilerek ve isteyerek destek vermesi, örgütü kendi içinde güçlü ve tutarlı hale getirecektir. Bu güç örgüte yönetim davranışını kontrol altına alma olanağını tanıyacaktır. Denetim altına alınmış yönetimin, örgütü amaçlarına göre yaşatma görevini başarıyla yerine getirmesi sağlanmış olacağından, örgütün yaşamının tehlikeye girmesi söz konusu olmayacaktır.

İnsanların ikinci sırada yer alan amaçları ise; doğuştan gelmeyen, suni farklılıklarıyla ilgili olanlardır. Bu amaçlar örgüt içinde yer alan üyelerin her birini aynı derecede ilgilendirmediğinden, birinci sıradaki amaçlar kadar destek görmesi mümkün değildir. Dolayısıyla örgütün temeli, birinci sıradaki amaçlar üzerine kurulmalıdır.

Aksi takdirde örgüt üyelerinin sorumlu-luklarını yerine getirerek örgütü kendi içinde güçlü ve tutarlı hale getirmesi mümkün olmayacaktır. Kendi içinde güçlü ve tutarlı olmayan bir örgütün, yönetim davranışını kontrol altında tutup, yaşamını sürdürmesi mümkün değildir.

Yukarıda izah etmeye çalıştığım, örgüt ve yönetim öğretileriyle ilgili algılarım ve yaşadığım çağın teknoloji-siyle ilgili algılarımı birleştirdiğimde çıkardığım diğer bir sonuç da şudur:

*Sınır ötesi etkilere sahip günümüz teknolojisi, dünyanın bütün ülkelerini içine alacak daha büyük bir örgütün kurulmasını gerektirecek, daha doğrusu dayatacak gibi görünmektedir. Eğer bu görüntü yanıltıcı değilse, uluslararası örgütlenme ile uluslar arası yönetim kavramları gündeme gelecek, buna dayalı olarak ulusal örgütlenme ve ulusal yönetim anlayışlarında değişim zorunlu hale gelecektir. Çünkü evrensel bir örgütlenme, evrensel amaçların belirlenmesini ve her bir ülkenin hem ulusal düzeyde hem de evrensel düzeyde bu amaçlara hizmet etmesini gerektirecektir.

Dolayısıyla her bir ülkenin, diğer ülkelerdeki toplumsal örgütlenme ve yönetim biçimlerinin bu amaçlara hizmet edebilecek vasıflara sahip olup olmadığını kontrol altına alması zorunlu hale gelecektir. Yani her isteyen istediği gibi örgütlenemeyecektir. Kısacası evrensel örgütlenme süreci, insanların doğuştan gelmeyen ve dolayısıyla ortak olmayan farklılıklarını eşitlik ilkesi sayesinde uzlaştıran ve insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik, ortak amaçlarını gerçekleştirebilen demokratik bir yönetim biçimini dayatacaktır. Bu nedenle; her insanın, geç kalmadan, yaşadığı ülkenin sınırları yerinde dursa bile, sınır ötesi bir anlayışla, gerçek bir demokrasinin hem kendi ülkesinde hem de

dünyanın diğer ülkelerinde yerleşmesini sağlama yolunda gayret göstermesi gerekmektedir.

DEMOKRATİK YÖNETİM

Demokrasinin, “Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın ya da düzenli aralıklarla seçtiği temsilcilerinin elinde bulunduğu, toplumsal ve ekonomik durumları ne olursa olsun bütün yurttaşların eşit sayıldığı toplumsal örgütlenme biçimi” tarifine uygun bir şekilde yönetildiklerini iddia eden ülkelerde; madde ve insan kaynaklarını en verimli bir şekilde kullanma yetkisinin, halk tarafından seçilen siyasal temsilcilere verildiği; yani halkın sahip olduğu madde, insan gücü, para, zaman, malzeme ve yer gibi kaynaklarını en verimli bir biçimde kullanma yetki ve sorumluluğunu temsilcilerine verdiği anlaşılmaktadır.

Halk adına bu yetki ve sorumluluğa sahip olduğu düşünülen temsilcilerin az insan, az para, az malzeme, az zaman ve az yer kullanarak daha çok verim elde etmek, bir başka deyimle; kaynak israfına yer vermeden en iyi biçimde kaynakları değerlendirmek, işlerin daha basit, daha ucuz ve daha iyi yapılmasını sağlayarak, halkın yaşam ve refah düzeyini yükseltmek durumunda olduğu sonucuna varılmaktadır.

Özetle; yönetimin bu işleri halk adına ve halkın denetiminde yapacağı öngörüldüğünden, halkın kendi kendini yönettiği, diğer bir deyişle halkın kayıtsız şartsız egemen olduğu varsayılmaktadır.

Halkın siyasal yönetim sürecinden uzak tutulmuş bir ferdi olarak, yukarıdaki öğretilerle ilgili algıların ve çıkardığım sonuçlar şunlardır:

*Demokrasilerde, siyasal sürecin denetim yetkisi, doğrudan doğruya halka verilmiştir. Dolayısıyla halk ülke yönetiminde kayıtsız şartsız egemen sayılmıştır.

*Demokrasilerde, halka bu yetki ve sorumluluğunu taşıyacak temsilcisini belirleme ve seçme hakkı verilmiştir. Dolayısıyla bir işveren konumunda olan halkın, temsilcisinin konumunu, çalışma biçim ve şartlarını belirleme hakkı vardır.

*Halkın kendi egemenliği altında bulunan madde ve insan kaynaklarını yine halkın yaşam ve refah düzeyini yükseltmek amacıyla kullanma yetki ve sorumluluğu vardır.

*Halk, egemenliği altında bulunan madde ve insan kaynaklarını, halkın yaşam ve refah düzeyini yükseltmek amacıyla kullanmak zorunda olduğuna göre, temsilcinin de aynı zorunluluğu vardır.

*Halk, bir ülkede yaşayan insanların bütünü olduğuna göre, temsilci herhangi bir kesimin değil, halkı meydana getiren bütün bireylerin temsilcisi olmak zorundadır.

MADDE VE İNSAN KAYNAKLARINI KULLANMAK İŞİ NASIL GERÇEKLEŞİYOR

Kapınızın önünde duran arabaya binip onu sürmedikçe, yani onu harekete geçirip, ondan yeni bir enerji elde etmedikçe onu kullanmış sayılmanız mümkün değildir. Arabayı sürme işini başlattığınız anda, araba harekete geçer ve yeni bir enerji üretir. Arabanın enerji üretme işi, sizin ona uyguladığınız yakıt ve beden enerjisi sonucunda gerçekleşmiştir. Beden enerjisi, şoförün gözü, kulağı, beyni, elleri, kolları ve ayaklarından gelen enerjidir. Bir enerji uygulayarak arabadan elde ettiğiniz enerjiyi, yolcu ve yük taşıma gibi verimli bir işte kullanabileceğiniz gibi, yasal olmayan bir kaçakçılık işinde kullanmanız da mümkündür. Bu iki sonuç enerjiyi kullananın niyeti ile doğru orantılıdır.

Üçüncü bir şık ise ehliyetsiz eller ile uygulanan ve elde edilen enerjilerin doğuracağı meçhul sonuçlardır.

Örneğin: Bir an için arabayı kullanmak üzere enerjisini veren kişinin şoförlük ehliyetinin olmadığını düşünelim. Böylesi bir durumda arabanın kaza yaparak hem uygulanan enerjinin, hem arabadan elde edilecek enerjinin, hem de kaza sonucunda aklınıza gelmeyen farklı enerjilerin kaybolması kuvvetle muhtemeldir; çünkü ehliyetsiz şoförün enerjisi arabadan verimli bir enerji elde etmek için uygun bir enerji değildir. Yani uygulanan enerji doğru bir enerji değildir.

Yukarıdaki açıklamalardan ve örnekten çıkarılabilecek sonuçlar şunlardır:

*Bir varlığı kullanmış veya yönetmiş sayılabilmemiz için o varlığı harekete geçirmemiz gerekmektedir.

Aksi takdirde o varlığı kullandığımız veya yönettiğimizden söz etmemiz mümkün değildir.

*Bir varlığı harekete geçirmek istediğimizde, bu varlığa bir enerji uygulamamız şarttır; ancak, verimli yönetim anlayışına göre, uygulanan enerjinin doğru seçilmesi büyük önem arz etmektedir. (Ehliyetsiz şoför örneği)

*Bir varlığı harekete geçirmek için uygulanan enerjinin temel amaçlarından biri, o varlıktan amaçlarımızı gerçekleştirecek yeni bir enerji elde etmektir.

*Verimli yönetim anlayışında, elde ettiğimiz enerjinin uyguladığımız enerjiden fazla olması beklentisi doğaldır; ancak, elde edilecek enerjinin fazlalığından çok, insanların yararına olup, olmadığına dikkat etmek daha önemli sayılmalıdır. Çünkü elde edilen bazı enerjilerin verimli yönetim anlayışı ile bağdaşmayacak bir şekilde kullanılması da söz konusudur.

Örneğin, demir maddesine uyguladığınız küçük bir enerji sonucunda bir silah elde edip, insanlara doğrulttuğunuzda, çok müthiş bir enerji elde etme imkânına sahip olabilirsiniz; ancak, elde ettiğiniz bu enerji, başkasının yaşam ve refahını tehdit ettiğinden, insanların mutluluk ve refahına harcanması gereken enerjinin çatışmalara harcanmasına neden olmuş olacaktır. Oysa verimli yönetim öğretilerinde madde ve insan kaynaklarının çatışmalar için değil, insanların mutluluk ve refahı için kullanılması gerektiği öngörülmektedir. Maddenin nasıl kullanıldığını kısaca tahlil ettikten sonra, yönetim sürecinin bir numaralı elemanı İnsan yönetiminin nasıl gerçekleştirildiği daha kolay anlaşılacaktır.

İnsanın yönetiminde de enerji uygulayarak harekete geçirme ve enerji elde etme kuralı vardır, ancak bir farkla. İnsanları sözcükler ve söylemlerle de harekete geçirme imkanı vardır. Hatta hiçbir maliyeti olmayan bu sözcüklerle çok yüksek oranda enerji elde etmek mümkündür. Bunun için tek yapmanız gereken bir sözcüğü kutsamaktır. Kutsanmış sözcüklere sahip çıkarak, kitlelerin enerji-sini yönlendirmek günümüzde sıkça kullanılan bir tekniktir. Bu tekniği en iyi kullanan kesimlerden biri de siyasi partilerdir. Bu kadar büyük bir öneme sahip olan sözcükler yönetim sürecinde kullanılan en ucuz enerji olmakla birlikte soyut olduklarından doğru enerji ihtiva edip etmediklerini anlamak zordur. Bu durumda insanların yanıltılması, zaman ve madde israfı söz konusudur. Bu nedenle insanları harekete geçirmek için, onlara uyguladığımız sözcük ve söylemlere dayalı enerjinin de doğru seçilmesi gerekmektedir. Yönetilenlerin de kendilerine uygulanan sözcüklerin içeriğine çok dikkat etme gibi bir görevleri olmalıdır. Kendilerinden elde edilecek bir enerjinin, kendilerinin ve diğer insanların yararına kullanılıp kullanılmayacağına dikkat etmelidirler.

Kısacası hem uygulayacağımız enerjinin doğru seçilmesi, hem de elde edilen enerjinin ehliyetli eller ile insanların mutluluk ve refahı için kullanılması verimli yönetimin vazgeçilmez ilkelerinden biri olmalıdır.

SÖZCÜK VE SÖYLEMLERİN YÖNETİM SÜRECİNDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

Bundan önceki bölümde: Madde ve insan kaynaklarını yönetmiş sayılabilmek için onlara bir enerji uygulayarak onları harekete geçirmemiz ve bu hareketlerinden doğan yeni enerjiler elde etmemiz gerektiğini vurgulamış, insan yönetiminde uygulanan enerjilerden birinin de sözcük ve söylemler olduğunu belirtmiştik. Sözcüklerin yönetim sürecinin ayrılmaz parçası olmasının temel nedenlerinden biri, herkes tarafından bilindiği gibi iletişim araçları olmalarıdır. Ancak, onları yönetim sürecinde daha da önemli kılan neden, enerji elde etmek için uygulanan en ucuz enerji olmalarıdır. Sözcüklerin yönetim sürecindeki yeri ve önemini arttıran unsurlardan birinin de, uygulanan bu enerjinin taşıdığı diğer özellikler olduğunu düşünüyorum. Bu enerjinin diğer özelliklerini bilmeden de büyük enerjiler elde etmemiz mümkün olabilir. Ama elde edilen enerjinin doğuracağı sonuçlardan emin olmak, her zaman mümkün olmayabilir; çünkü sözcükleri herkesin kullanabilme imkanı vardır. Bu nedenle kullanıcının niyeti ve öngörüsü önemlidir. Kullanıcının niyeti ve öngörüsü kadar muhatapın algısı da önemlidir.

Örneğin, “Öğretmen Kutsaldır” sözünün sahibi; Ben öğretmeni kutsarsam, hem toplum içinde daha rahat çalışma ortamı bulur, hem de bu yakıştırmayı bir ödül olarak algılar ve daha çok çalışır, dolayısıyla daha verimli bir enerji elde etmiş oluruz diye düşünmüş olabilir. Muhataplardan biri bu sözü düşünüldüğü gibi algılamak, bir diğer muhatap, mademki ben

kutsalım ve toplum içinde kabul görmüşüm, ne diye fazladan çalışayım düşüncesine kapılabilir. Bir diğer muhatap ise; “Hadi be..! Kimi kandırıyorsunuz, kutsallık karın doyuruyor mu, kutsal bir insan pazarda çorap satar mı?” şeklinde düşünerek, işine küsüp verimli olmaktan uzaklaşabilir.

Oysa verimli yönetim anlayışında uygulanan enerjiden sonra elde edilecek enerjinin verimli olması beklenmektedir. Öğretmenin kutsanmasının yanlış olduğunu düşünen bir eğitimci olduğum için bu örneği verdim. Öğretmen önemli bir görev yapıyor denilebilir; ama kutsanması yanlıştır. Çünkü herkes biliyor ki yer yüzünde tartışılmayan iki şey vardır.

1-Önemli sayılmayanlar,

2-Kutsal sayılanlar.

Yine herkes biliyor ki, tartışılmayanların kendilerini yenilemeleri ve çağa ayak uydurmaları mümkün değildir. İşte bu nedenle, öğretmenin Kutsanması taraftarı değilim. Aynı görüşüm siyasi partiler için de geçerlidir.

Örneğin partileri, “Partiler demokrasilerin vazgeçilmez unsurlarıdır” deyip kutsayan halk, kutsadığı bu gücün önünde küçülmüş, egemenliğini ve kendi kendini yönetme imkanını kaybetmiş, feodal yapı benzeri dikey yönetimi körüklemiş, dolayısıyla yerel yönetimlerin anlamına uygun bir şekilde uygulanmasını önlemiştir. Bu da yetmemiş, tartışmaların dışında tutulan partilerin yerine çağa ayak uydurabilecek oluşumların yaratılması engellemiştir.

Sözcüklerin bir diğer özelliği ise, zaman içinde eskimleri ve çağ dışı kalabilmeleridir. Bu tip sözcük ve söylemlere itibar edilmesi halinde olumlu sonuçlar almak mümkün değildir. Bunları dikkate almadan kullanmakta ısrar etmenin yönetim sürecinde yarar yerine zarar verebileceği unutulmamalıdır. Örneğin; kadına, “Tanrının erkeğe bir lütfudur.” gözüyle bakarsanız, “Kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyeceksin” dersanız, kadının sokağa çıkışını namus alarmı olarak algıyorsanız, “Elinin hamuru ile erkek işine karışma” mantığı ile yaklaşırsanız ve bu nedenle kadını üretim alanından ve yönetim sürecinden uzak tutarsanız, hem elinizdeki enerjiyi kullanmamış olursunuz, hem de yeni bir enerji elde etme imkanını kaybetmiş olursunuz.

Örneğin; gençliğinizin mevcut teknoloji sayesinde birçok bilgi edinmesi ve bu bilgiyi dinamik bir şekilde kullanması mümkünken, “Sen sus; sen küçüksün; ne anlarsın?” veya “Sus küçüğün, söz büyüğün” mantığıyla yaklaşırsanız; genç, dinamik ve çağdaş bir yönetimin oluşmasının önünü kesmiş, geleceğinizin teminatı gençlerinizi de atıl durumda bırakmış ve üretici konumunda olması gereken gençlerin, hazır kaynaklarınızı tüketmekten başka işe yaramayan bir hale gelmelerine neden olmuş olursunuz.

Ayrıca sözcükler yönetim işinde kullanılan en ucuz enerji olmakla birlikte soyut olduklarından doğru enerji ihtiva edip etmediklerini anlamak zordur. Örneğin; “Yöneticiliğin okulu olmaz, yöneticilik Tanrı’nın bir lütfudur” sözüne itibar edilmiş ve uzun zamanlar ehliyetli bir yönetime sahip olma imkanlarının önü kesilmiştir. Bugün yaşanan sıkıntıların önemli nedenlerinden biri, ehliyetsiz ellerle çıkılan hayat yolculuğunda yapılan kazalardır.

Yukarıda yazılanlar bütün olarak değerlendirildiğinde; sözcüklere dayalı enerji uygulanırken sözcüklerin yaşına, ne zaman, nerede, niçin söylendiğine, hangi şartlarda hangi amaçları gerçekleştirmek için üretildiğine, çağın gereklerine yanıt verip vermediğine dikkat edilmemesi halinde insanların yanıltılması, zaman ve madde israfının söz onusu olabileceği unutulmamalıdır. Eskimiş ve çağın enerjisine ayak uyduramayan sözcüklerle “Çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak” mümkün değildir.

Sözcük ve söylemler konusunda dikkat edilmesi gereken en önemli hususlardan biri de; yönetim sürecinde kullanılan sözcük ve söylemlerin ne anlama geldiğine ve bunların anlamına uygun bir şekilde hareket edilip edilmediğine bakmaktır. Çünkü bazı sözcük ve söylemler çağdaş olmalarına rağmen çarpıtılarak kullanılabilir. Bu nedenle konumuzu ilgilendiren her bir sözcük ve söylemin açılımına ve uygulamanın bu açılıma uygun yapıp yapılmadığına önemle dikkat edilmelidir.

DEMOKRASİLERDE HALK KENDİ KENDİNİ NASIL YÖNETİR?

Yıl 1973-1974 o zamanlar nüfusunuz otuzbeş milyon civarında. Elinize geçen bir gazetenin manşetinde, zamanın Tarım ve Köy İşleri Bakanı'nın bir beyanatı var. Manşette: Ülkeniz tarımının elli milyon insanı besleyecek durumda olduğu yazılıyor. Bu çok ferahlatıcı beyanat, size güven duygusu aşıyor; çünkü ilkel araçlarla yapılan tarım, elli milyon insanı besliyorsa, gelecekte modern tarım araçlarıyla yapacaklarınızın yaşamınıza çok büyük katkılar yapacağına inanıyor ve çok mutlu oluyorsunuz. Tabi ki, tek zenginlik kaynağınız tarım değildir. Ülkeniz hayvancılık yapmaya elverişli, ülkenizin yurt dışından gelen işçi dövizisi var, turizm girdisi var, kol gücü, beyin gücü, yerüstü, yeraltı zenginlik kaynakları yanında akıllı, çalışkan ve en önemlisi genç bir nüfusu var. Üç tarafı denizlerle çevrili, sayısız göl ve akarsuları bulunan, bir yılda dört mevsimin yaşanabildiği, iki önemli kıta arasında köprü görevi gören, yeryüzünde kendi kendine yetebilen, Dünya'nın gıpta ile baktığı nadir bir ülkenin sahibisiniz. Atalarınız kayıtsız şartsız sahibi olduğuna inandığı ülkenin zenginlik kaynaklarını kendi kontrolünde, en verimli bir şekilde kullanabilmek için, demokratik bir yönetim biçimini benimsemiştir. Çünkü "Demokrasilerde halk kendi kendini yönetir" denilmiş ve buna inanılmıştır. Söz konusu zenginliklere sahip, demokratik bir ülkenin bir vatandaşı olarak verginizi veriyor, askerliğinizi yapıyor, oyunuzu istendiği şekilde kullanıyor ve yasalara uygun hareket ederek vatandaşlık görevlerinizi yerine getirmenize rağmen; bu ülkede ömrünüz boyunca; zam, enflasyon, anarşi, yokluk kuyrukları, karaborsa ve ekonomik krizlerle birlikte yaşıyor ve bedelini ağır bir şekilde ödüyorsanız; emekliniz maaş

kuyruğunda ölüyorsa, vatandaşınız hastanelerde rehin kalıyorsa, her yıl trafik kazalarında yüzlerce vatandaşınız can veriyorsa, ülkenizin geleceği, en dinamik gücünüz olan gençlik, işsiz ve yanlış yollara kanaliz edilebilecek durumda bekliyorsa; bu ülkede geçen 52 yıllık ömrünüz boyunca 34 yıl aralıksız ve başarılı bir şekilde çalışmanıza rağmen, doğal ihtiyaçlarınızı karşılayabilecek bir yaşam standardı yakalayamıyorsanız, aynı ülkede yaşayan bir azınlığın, sizin kadar çalışmadığı halde, yaşam standardını abartılı bir şekilde aştığını görüyor ve onun çalışanı durumuna düşüyorsanız; o zaman dönüp, ken-di kendinize söyleyebileceğiniz bir çift söz vardır.

Ya kendi kendimizi yönetmemiz doğru değildir.

Ya kendi kendimizi yönettiğimiz doğru değildir.

Bunu anlayabilmek için, önce bireyin daha sonra da bireylerin meydana getirdiği halkın ne yaptığı zaman kendi kendini yönetiyor sayılacağına bakmamızda yarar vardır.

Bireyin genel inancı, davranışlarını beyninin yönettiği doğrultusundadır. Oysa gösterdiği davranışlarda beyin sadece taşeron rolü oynamaktadır; çünkü bireyin davranışları aldığı uyarıcılar neticesinde meydana gelmektedir. Bu uyarıcıların iç ve dış uyarıcılar olmak üzere iki türlü olduğu herkes tarafından bilinmektedir. Bunlardan birincisi: insanın doğasından kaynaklanan iç uyarıcılardır. Bu uyarıcılar bireyin var olmasını sağlayacak beslenme, üreme ve korunmayla ilgili uyarıcılardır. Dışarıdan verilecek bir öğretiye gerek duymadan insanı harekete geçirebilecek uyarıcılardır. Beyin bu uyarıcıları sahip olduğu bedenin

içinden alır ve bu uyarıcılar doğrultusunda gereğini yapmak üzere vücuda komut verir. Vücut harekete geçer. Bu süreçte uyarıcılar bünyenin kendi içinden geldiği için, bireyin kendi istemleri gerçekleşmiş ve birey kendi kendini yönetmiş olur. Bireyin vücudunun değişik hücre ve onların oluşturduğu değişik organlardan meydana gelmesine rağmen, ortak amaçlarını gerçekleştirecek, ortak uyarıcı vermesi, yönetim sürecinde örnek alınması gereken harika bir durumdur.

Bireyin muhatap olduğu ikinci tip uyarıcılar ise bireyin içinde yaşadığı çevreden gelmektedir. Bireyin doğası gereği beynini dış uyarıcılara kapatması mümkün değildir. Çünkü iç uyarıcılarını gerçekleştirebilmesi, içinde yaşadığı çevre imkanları ile mümkündür. Birey çevresinden gelen bu uyarıcıları duyu organları vasıtası ile alır ve beyne iletir. Beyin aldığı bu uyarıcılar doğrultusunda vücuda komut verir ve vücut aldığı bu komut paralelinde davranış gösterir. Beynin dışarıdan aldığı uyarıcılar iç uyarıcıları gerçekleştirir nitelikte ise, beyin ve beden seve, seve harekete geçer. Beynin aldığı dış uyarıcılar iç uyarıcılarla uyumlu değil veya iç uyarıcılara ters düşüyorsa, beyin vücudu harekete geçirmekte tereddüt eder. Burada beynin bir anda iki tip (İç-dış) uyarıcı ile muhatap olması söz konusudur. Böyle bir durumda, beyin iç uyarıcıların istemleri doğrultusunda vücudu harekete geçirmek istese de, dışarıdan gelen uyarıcılar daha güçlü ise, örneğin bireyin varlığını tehdit edecek nitelikte ise, beyin vücudu dış uyarıcılar doğrultusunda harekete geçirmek zorunda kalır.

Sonuç olarak:

*Beyin bireyin yöneticisi değildir. Yönetici beyne uyarıcıları verenlerdir.

*Birey kendi iç uyarıcıları etkisi ile hareket ettiğinde kendi kendini yönetmiş olur. Dışarıdan gelen uyarıcılar doğrultusunda hareket ettiğinde ise bireyi, o uyarıcıları verenler yönetmiş olur.

*Beyin bir anda hem iç, hem dış uyarıcılarla karşı karşıya kaldığında güçlü olan uyarıcı doğrultusunda vücudu harekete geçirmek zorunda kalır.

Bireyin nasıl yönetildiğini tanımladıktan sonra bu durumu toplum yönetimine uyarlayarak halkın nasıl yönetildiğini anlamak daha kolay olacaktır. Halkı bir birey olarak düşünürsek, halka komut verip, harekete geçirme özelliği olan siyasi temsilcileri (vekilleri) de halkın yöneticisi değil, beyni olarak düşünmemiz gerekir. Bu da halkın beyin görevini gören temsilcilerinin, kimden uyarıcı alırsa, daha doğrusu kimin uyarıcısı güçlü ise onun istemleri doğrultusunda halka yön vereceği anlamına gelmektedir. Halkın beynine dışarıdan uyarıcı verebilmek, halktan daha güçlü olmayı gerektirir. Bu da dış uyarıcıları verenlerin, halkın direncini kırabilecek oranda para, silah, teknoloji ve basına sahip olmasını gerektirir. Halkın, sahip olduğu kaynakları kendi yararına kullanabilmesi için, dış uyarıcıları verenlerin gücünü kırabilecek konuma gelmesi, beynine iç uyarıcılarını verme gücünde ve konumunda olmasını gerektirmektedir. Bu da halkın kendi içinde güç birliğini sağlayacak, gerçek demokrasinin uygulanmasıyla mümkündür. Yoksa durup dururken “Ben kendi kendimi yönetiyorum.” Demenin hiçbir anlamı yoktur; çünkü gerçek yönetici uyarıcıyı verendir. Uyarıcıyı veren halkı yönetecektir; tıpkı parayı verenin düdüğü çaldığı gibi.

Bugüne kadar yaşanan olumsuzlukların en önemli nedeni, halkın yönetim sürecinden, dolayısıyla örgüt ve yönetim kültüründen uzak tutulmasıdır. Bu tutum;

halkın, doğuştan gelen ortak amaçları yanında, doğuştan gelmeyen ve dolayısıyla ortak olmayan amaçlarını da, demokrasinin eşitlik ilkesi çerçevesinde gerçekleştirmek üzere güç birliği yapmasını önlemiştir. Halkın, demokrasinin eşitlik ilkesinin önemini görmeden, ortak olmayan amaçlar etrafında ayrı, ayrı toplanarak güç kaybetmesine neden olmuştur. Güç birliği yapmamış bir toplumun beynine hükmetmesi ve onu dış uyarıcıların güdümünden kurtarması mümkün değildir.

Olumsuzlukların ikinci nedeni ise; halkın, temsilcileri beyin olarak değil, yönetici olarak görme yanılgısından kaynaklanmıştır. Bu nedenle iyi gitmeyen işlerden her zaman partiler ve temsilciler sorumlu tutulmuş, ikide bir temsilci veya parti değiştirme yoluna gidilmiştir. Bu değişiklikler her yapıldığında umutlar bir başka bahara kalmış, ancak durum kolayından değişmemiştir. Çünkü beyin değiştirilmiş, ancak yöneticiye dokunulmamıştır. Böyle uygulamalarla sonucun değişmeyeceği geçmişteki örnekleriyle ortadadır. Çünkü yönetici mevcut yönetim sürecinde parti ve temsilcilerin konumunu önceden belli bir standarda bağlamış (siyasi parti çatısı altında örgütlenme v.b.) ve bu konumu dışarıdan uyarıcı almaya müsait hale getirmiştir. Dolayısıyla temsilcilerin bu çerçeve dışına çıkması engellenmiştir. Bu nedenle yeni gelenlerin de, gidenlerden farklı bir icraat göstermesi beklenmemelidir. Kısacası halkın sadece beynini değiştirerek, kendi kendini yönetir konuma gelmesi mümkün değildir. Mevcut durumda beyin ve onun yönlendirdiği ülke kaynakları, dış uyarıcıları verebilenlerin insafına bırakılmış görünmektedir. Bütün olumlu şartlara rağmen yaşanan olumsuzlukların nedenleri bunlardır.

Özetle: Halk kendi kendini yönetememiştir. Yani halkın kendi kendini yönettiği doğru değildir.

Durumu tersine çevirebilmek için, hem halkın, hem de beyninin konumunu yeniden belirleme zorunluluğu vardır. Bunu başarmak, tek vücut haline gelmiş güçlü bir toplum ile mümkündür.

Bu nedenle halkın, bir an önce durumunu demokratikleştirmesi ve demokrasiyi durumsallaştırma zaafından kurtarması gerekmektedir. Aksi takdirde, mevcut durum dış uyarıcıları verenlerin şine gelecektir. Mevcut durumdan, yani yaşanan demokrasiden memnun olanların statükoyu koruma çabasının altında yatan gerçek budur. Halkın, toplumsal örgütlenmesini tamamlayıp, güçlü bir konumda beynine sahip çıkabilmesi için, olması gereken demokrasiye ulaşma çabası harcanmalıdır; çünkü demokrasi bir yaşam standardıdır. Demokrasiyi sana göre bana göre deyip kırparsanız; beyin sana göre, bana göre diyenlerden hangi birinin dediğini yapsın?

İKİNCİ BÖLÜM

ÖĞRETİLEN DEMOKRASİ YAŞANAN DEMOKRASİ

A) ÖĞRETİLEN DEMOKRASİ

Bundan önceki bölümde de açıklandığı gibi, **Demokrasinin:** Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın, ya da düzenli aralıklarla seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, toplumsal ve ekonomik durumları ne olursa olsun bütün yurttaşların eşit sayıldığı toplumsal örgütlenme biçimi olarak öğretildiğini belirtmiştik. Halkın bir ferdi olarak yukarıdaki öğreti ile ilgili algılarım ve çıkardığım sonuçlar şunlardır:

*Demokrasilerde siyasal denetim hakkı halka verilmiştir. Dolayısıyla halk kayıtsız şartsız egemen sayılmıştır.

*Halk, vatandaşlık vasfı taşıyan bireylerin bütünüdür.

*Demokrasilerde vatandaş bireyler: Dil, din, ırk, kadın, erkek, resmi, sivil, zengin, fakir ayırımı yapılmadan eşit sayılmaktadır.

*Demokrasilerde vatandaş olan her bireyin, eşitlik ilkesi gereği siyasal denetim hakkı da eşittir.

*Demokrasilerde halkın temsilcisini belirleme, seçme, temsilcisinin konumunu, çalışma biçim ve şartlarını belirleme hakkı vardır.

*Temsilci belirleme ve seçme işinde de, her birey eşit haklara sahiptir.

*Demokrasilerde eşitlik ilkesine dayalı toplumsal örgütlenme gereği vardır. *Demokrasi ve toplumsal örgütlenme gereği, her bireyin yönetim sürecinde eşit oranda yetki ve sorumluluk alması ve yönetim sürecine eşit oranda katkı yapması gerekmektedir.

Bu öngörülerini yukarıya çıkarmamın amacı, sözü edilen demokrasi ile yaşanan demokrasinin örtüşüp örtüşmediğini görebilmektir.

B) YAŞANAN DEMOKRASİ:

Yukarıdaki bölümde yer alan demokratik öngörüler, insanların birlik ve beraberlik içinde, mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşama yollarını gösteren, isabetli yazılmış bir reçete görünümündedir. Ancak takdir edersiniz ki, reçetenin isabetli yazılması yeterli değildir. Asıl mesele, bu reçetenin gereğinin yapılıp yapılmadığındadır. Bu nedenle, reçetenin muhatabı halkın, bugün yaşanan yönetim sürecinde, yukarıdaki öğretide yerini alan kuralların uygulanıp, uygulanmadığına bakmasında yarar vardır. Bugün yaşanan demokrasinin bütün iş ve işlemleri siyasi partiler eli ile yürütüldüğünden; partiler demokrasilerin vazgeçilmez unsurları olarak nitelendirilip, demokrasi ile özdeşleştirilmiştir. Bu nedenle yaşanan demokrasi ile öngörülen demokrasinin örtüşüp örtüşmediğini anlamak için, özde partilere, genelde partili yönetim sürecine ve sonuçlarına bakma zorunluluğu vardır; çünkü toplumsal kaderimiz söz konusudur.

1-YAŞANAN DEMOKRASİDE PARTİ ÖRGÜTLERİNİN YAPISI

Partiler bulundukları ülkelerin yasaları ile kurulmuş siyasal örgütlerdir. Bu nedenle bu örgütlerin yapılarının, iş ve işlemlerinin yasalara uygun olmadığını söyleyebilme imkanımız yoktur. Dolayısıyla bu başlık altında hedeflenen amaç, yaşanan demokrasinin yönetim sürecindeki parti yapılarının, iş ve işlemlerinin, yasalara uygun olup olmadığına bakmak değil, yapılarının, iş ve işlemlerinin demokrasinin öngörüsüne uygun olup olmadığına bakmaktır.

Yaşanan Demokrasinin Yönetim Sürecinde:

a) Siyasi Partiler, Halk Dinamiklerini Demokrasi Kültüründen Uzak Tutan Yapıdadır

Partisiz yönetim sürecine geçilmesi gerektiği yönünde teklif getirilmesinin en önemli nedeni, yaşanan demokrasinin yönetim sürecindeki siyasi partilerin gerek yapılanmalarının, gerekse iş ve işlemlerinin demokrasinin öngörüsüyle ters düşmesidir. Örneğin: Öğretilen demokraside güçlü ve utarlı bir toplumsal örgütlenme ve tutarlı bir yönetim için; resmi, sivil ayırımı yapmadan, her bir vatandaşın eşit oranda görev, yetki ve sorumluluk alarak, eşit oranda katkı yapması öngörülmekte iken, bugün yaşanan demokraside, halkın çok önemli bir kesimini meydana getiren memura, askere, polise, eğitim elemanı ve benzerlerine siyaset yapma yasağı getirilmiştir. Bir başka deyişle, halkın lokomotif gücü olan kamu personeli, hem toplumsal örgütlenme, hem de yönetim süreci dışına itilmiştir. Demokrasinin öngörüsüne ters düşen bu durum, yine demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak nitelendirilen partilerin, iktidarları dönemlerinde çıkarıldıkları yasalarla sağlanmıştır. Halk ise kamu personelinin yönetim sürecine katılmasıyla, parti yandaşı olup, bölüneceğine inanmış görüntüsü vermek suretiyle, kamu personeli ile ilgili yasaların, halkın iradesi doğrultusunda çıkarıldığı imajını yaratmıştır. Fakat halkın bu görüntüsü hiç kimseyi yanıltmamalıdır. Çünkü halk, kamu personelinin parti yandaşı olup bölünmesini önleme iradesine sahip olsaydı, bugün parti yandaşı olup bölünmüş işçi, köylü, çiftçi ve esnafını da yönetim sürecinden uzak tutardı. Zira kamu personelinin parti yandaşı olup bölünmesi ne kadar doğru değilse, işçi, köylü, çiftçi ve esnafın da parti yandaşı olup bölünmesi bir o kadar doğru değildir.

Bu nedenle kamu personelinin yönetim Sürecinden uzak tutulmasının, halkın iradesine dayalı bir şekilde yapıldığını söylemek mümkün değildir. Böylesi bir durumda, halkın anti demokratik uygulamalar karşısında etkisiz hale getirildiğini savunmak daha mantıklı bir yaklaşım gibi görülmektedir. Zira bu yaklaşımın yadırganacak bir tarafı yoktur. Çünkü halkı partilere karşı etkisiz hale getirmek, sanıldığı kadar zor bir iş değildir. Yapılacak tek şey, onları partilere muhtaç ve bağımlı hale getirecek ortamı yaratmaktır. Bunun için de halkı demokratik örgüt ve demokratik yönetim kültüründen uzak tutmanız yeterlidir. Çünkü demokrasi bilincinden yoksun bırakılmış bir halkın, demokratik bir iletişim içine girmesi, birbirlerini tanıması, birbirlerine güvenmesi, birbirleriyle işbirliği yaparak, yaşamını güvence altına alacak güçlü ve tutarlı demokratik bir devlet örgütü yaratması mümkün değildir. Çatısı altında birleşeceği demokratik bir devlet örgütü oluşturamayan halkın farklı her bir kesiminin, kendisini yalnız hissetmesi, geçmişten günümüze kadar çatışarak geldiği, kendisi dışındaki farklı kesimleri birer tehdit unsuru olarak görmeye devam etmesi, bu nedenle aynı devlet içinde, ayrı, ayrı örgütlenmesi ve bayraktarlığını yapacak partilere ihtiyaç duyması kaçınılmaz olacaktır; tıpkı günümüzde olduğu gibi. Bugün partilerinden her birinin, halkın farklılıkları temeline oturtulmuş olması, her bir partinin, farklı kesimlere hitap etmesi, dili, dini, ırkı farklı her bir kesimin, farklı partilerin çatıları altında örgütlenmesi, halkın demokrasi kültüründen uzak tutulmasının sonuçlarından başka bir şey değildir.

Özetle; Halkı demokrasi kültüründen uzak tutarsanız:

Halkın farklı her bir kesiminin, demokratik bir iletişim içine girmesini, birbirlerini tanımasını,

güvenmesini, işbirliği içinde toplumsal örgütlenmesini tamamlayarak, yaşamını güvence altına alacak güçlü ve tutarlı demokratik bir devlet örgütü yaratmasını engeller, onları parti çatıları altında ayrı, ayrı örgütlenmek zorunda bırakırsınız.

Halkın ayrı, ayrı örgütlenmesini sağlarsanız:

Hem halk gücünü, hem de devlet gücünü azaltmış, partileri dokunulmaz bir güç haline getirmiş, bu güç karşısında küçülmüş olursunuz.

Bugün dokunulmaz bir güç haline gelmiş siyasi partilerin:

*Halkı resmi ve sivil olmak üzere ikiye ayırması, resmi kesimi halk kavramı dışına çıkarması ve böylece demokrasinin eşitlik ilkesini ihlal etmesi,

*Kamu personelinin demokrasiden doğan, siyasal yönetim sürecini denetleme hakkını elinden alması ve bu kesimin kaderini belirleyen kararlarda söz sahibi olmasını engellemesi,

*Kamu personelinin enerjisini atıl durumda bırakması, verimli yönetim anlayışı ile ters düşmesi, halkın demokrasi bilincine ulaşması halinde, kendilerine ihtiyaç kalmayacağını bilmelerinden kaynaklanmaktadır.

b) Siyasi Partiler Merkezi ve Dikey Bir Yapılanmayı Benimsemektedir

Tarihin geçmiş dönemlerinde, merkezi bir otorite kurma imkanı bulmuş insanların, dikey yönetim anlayışıyla örtüşen bir şekilde, hizmetleri halktan uzaktaki bir yerde planlaması, programlaması, bütçelemesi,

bunun gereği olarak vergileri merkezde toplaması ve ödenekleri merkezden göndermesi, halkı, merkezi otoriteye muhtaç ve bağımlı bir hale getirmiştir. Merkezi otoriteyi, karşı konulmaz bir güç haline getiren bu durum, merkezi otoritenin yarattığı dikey yönetim sürecinin günümüze kadar ulaşmasını sağlamıştır. Günümüzde ismi değiştirilerek tedavülde tutulan bu yönetim biçimi, demokrasinin görev, yetki ve sorumlulukların paylaşımı öngörüsü ile ters düşen bir süreçtir. Dolayısıyla demokratik değildir. Yukarıda sözü edilen sürecin günümüzde de devam ediyor olması, siyasi partilerin bu süreci değiştirme gibi bir niyetlerinin olmadığını kanıtlamıştır. Bu da partilerin demokratik bir yönetim sürecinden çok, geçmişten gelen dikey yönetim biçimini benimsediklerini ortaya koymaktadır. Siyasi partilerin bu anti demokratik tercihleri, yetki ve sorumlulukların paylaşıldığı, amacına uygun yerel yönetimlerin kurulması önünde önemli bir engeldir. Bu engel, partisiz yönetim modeli teklifinin getirilmesinde rol oynayan en önemli etkenlerden biridir.

c) Siyasi Partiler Feodal Bir Yapı Görünümündedir

Demokratik olduğunu iddia eden bir ülkede:

*Ülkenin siyasi partileri, demokrasinin görev, yetki ve sorumlulukların paylaşımı öngörüsünü hiçe sayarak, bütün yetkileri merkezde toplayan, dikey bir şekilde yapılanıyorsa,

*Söz konusu yapılanma, lider sultasını yaratıyor ve başkanı, parti teşkilatının tek hakimi haline getiriyorsa,

*Bu nedenle, temsilcileri belirleme hakkı parti başkanının elinde bulunuyorsa, Bunun sonucunda temsilciler, halktan çok, parti başkanını temsil etmek zorunda kalıyorsa,

*Temsilci, yönetim sürecinde özgür iradesini bir kenara bırakıp, başkanın istemleri doğrultusunda oyunu vermek zorunda kalıyorsa, Söz konusu partilerin feodal bir yapı görünümüne büründüğünü söylemekten kaçınmamız için, bu yapılanmaya başka bir isim bulmamız gerekmektedir. Çünkü bu yapılanmanın demokrasi ile örtüşür hiç bir yanı yoktur. Siyasi partilerin bu yapısı iktidara geldiklerinde de devam ettiğinden, parti başkanının, ülke kaynaklarının da tek hakimi olması söz konusudur. Bu da ülke kaynaklarının da demokratik olmayan bir biçimde kullanılabileceği anlamına gelmektedir.

Örneğin: Ülke kaynaklarına hükmetmek isteyenlerin, bu amaçlarını gerçekleştirmek için, yasal düzenlemeler gerektiğinde, bütün temsilcileri ikna etmelerine gerek yoktur. Parti başkanının ikna edilmesi yeterlidir. Çünkü diğer temsilciler onun belirlediği yönde oy vermek zorundadır. Zira var oluş nedenleri başkanlarıdır. Son derece sakıncalı olan bu durum, halkın acilen önlem alması gereken bir konudur. Çünkü mevcut durum, partiler içinde ve meclis çatısı altında demokrasiyi uygulamanın ve ülke kaynaklarını halkın yararına, verimli bir şekilde kullanabilmenin önünde önemli bir engeldir.

d) Siyasi Parti Davranışları Devlet Örgütü Amaçları İle Örtüşmeyen Bir Görüntüdedir

Bundan önceki bölümlerde, insanların belirli amaçlarını gerçekleştirmek üzere, güç birliği yapmak

için örgütlendiğini, yönetimin ise bu örgütün iş ve işlemlerini yürütmek ihtiyacından doğduğunu, yani yönetimin var oluş nedeninin örgütün kendisi olduğunu, bu nedenle yönetim davranışının örgütün amaçları ile örtüşmesi gerektiğini belirtmiştik.

Yaşanan demokrasinin yönetim sürecinde, var oluş nedeni devlet örgütü olan siyasilerin farklı parti çatıları altında toplanma davranışlarının, devlet örgütü amaçları ile örtüştüğünü söylemek mümkün değildir. Çünkü tek amaçları devlet örgütünü yaşatmak olan insanların bu tek amaç etrafında toplanmaları gerekirken, farklı isimler ve farklı çatılar altında toplanması, yönetime talip bu insanların farklı amaçları olduğunu çağrıştırmaktadır. Çünkü partiler de birer örgüttür ve örgütler belirli amaçları gerçekleştirmek üzere oluşurlar. Akla gelen ikinci bir ihtimal ise, devlet örgütünü meydana getiren insanlar arasında amaç birliğinin olmadığı ve böylesi bir durumdan memnun olduğudur. Akla gelen bu ikinci ihtimal çok ürkütücüdür. Çünkü insanların bölünmesini çağrıştırmaktadır.

e)Siyasi Partiler Devlet Örgütü Kapısında İhale Bekleyen Sermayenin Müteahhitlik Firmaları Görünümündedir

Bugün uluslararası bir boyut kazanmış sermayenin yaşamını sürdürebilmesi, onun büyük iş potansiyeli olan alanlara yönelmesini gerektirmektedir. Bu alanlar devlet örgütlerinin elinde mevcuttur. Bu mevcudiyet sermayenin iştahını kabartmaktadır. Ancak demokrasilerde, halkın sahibi olduğu madde ve insan kaynaklarını, yine halkın yönetmesi öngörülmektedir. Yani halk, özgür iradesi ile temsilcisini belirleyecek, seçecek, temsilcisinin davranışını kontrol altına almak sureti ile sahibi olduğu madde ve insan kaynaklarının, kendi istemleri doğrultusunda ve kendi yararına

kullanılmasını sağlayacaktır. Yani kendi işini kendisi görüp işlerini sermayenin müteahhitlik firmalarına ihale etmeyecektir. Demokrasinin bu öngörüsü, sermayenin amaçları ile ters düşen bir durum yaratmaktadır. Çünkü sermayenin Devlet kaynaklarından beslenmesi ile ilgili amaçlarını engellemektedir. Sermayenin amacı önündeki engelin kaldırılmasının tek yolu, halkın sahip olduğu kaynakları ihale etmek zorunda bırakılmasıdır. Bu da halkın temsilcisini belirlemesinin önünü kesecek bir yapılanmanın yaratılması ile mümkündür. Sermaye bugün bu yapılanmayı başarmıştır. Halkın temsilcisini belirleme hakkını elinden alan partiler yaratmıştır. Yaratılan partiler, sermayenin direk veya dolaylı olarak, içinde veya üstünde yer almasını ve söz sahibi olmasını sağlayacak biçimde yapılandırılmıştır. Hatta sermayenin dolaylı yollardan parti kurması da mümkün kılınmıştır. Çünkü mevcut yönetim sürecinde devletin bütün olanakları partiler eli ile kullanılmaktadır. Bu da sermayenin parti veya partiler kurması için yeterli bir sebeptir. Partilerin bir yandan, halkın özgür iradesi ile temsilcisini belirlemesini önlemesi, diğer yandan sermayenin hükmedebileceği temsilcileri belirleme işini elinde tutmakta ısrar etmesi, onların halkın değil, sermayenin kullandığı bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum, halkın yönetim sürecinden uzak tutularak, örgüt ve yönetim kültürüne yabancı bırakılması ile yaratılmıştır. Halkın yönetim sürecinden uzak tutulmasının günümüzde de ısrarla sürdürülmesi yukarıdaki tezimizi doğrulayan bir kanıttır. Örgüt ve yönetim kültüründen uzak tutulmuş toplumların daha birçok konuda çık vermesi ve bu açığın başkaları tarafından doldurulması göz ardı edilmeyecek bir gerçektir.

2-YAŞANAN DEMOKRASİNİN PARTİLİ YÖNETİM SÜRECİNDE YAŞANANLAR

Merkez ve taşrada yasal teşkilatlanmasını bitirmiş ve seçime katılmaya hak kazanmış partiler, merkez ve taşrada vekil adaylarını belirleme çalışmalarına başlarlar. Bu vekil adaylarının bir kısmı taşradaki teşkilatların düzenlediği temayül yoklamaları sonucunda belirlenir. Bir kısmı ise merkez teşkilatı ve onun lideri tarafından belirlenir. Hatta merkezin ve liderinin taşradan gelen bazı isimleri veto etme hakkı da vardır. Kadınlar ise çoğunlukla veto edilen kesimdir.

a)Mevcut Yönetim Sürecinde Kadınların Temsil Oranı Siyasi Partilerin İnsafına Bırakılmıştır

Bugün yaşanan demokraside halk, vekilini belirleme hakkını siyasi partilere ihale etme konumuna getirildiğinden, halkın nüfusunun yarısını teşkil eden kadınların, mevcut yönetim sürecinde, sayıları oranında temsil edilmelerine olanak kalmamıştır. Kadınların temsil edilme oranı partilerin insafına bırakılmıştır. Mevcut duruma bakıldığında, kadınların temsil oranının sembolik düzeyde tutulduğu açıkça ortadadır. Kadınlar eşit sayılmayarak, halk kavramı dışına itilmiştir. Demokratik hakları ellerinden alınarak, yönetim süreci dışında bırakılmışlardır. Bunun sonucunda kadının, üzerindeki enerjiyi üretken hale getirip, hem ekonomik özgürlüğünü kazanması hem de halka yeni bir enerji katması engellenmiştir. Aynı zamanda kadın, halkın elindeki enerjisini tüketen konumuna getirilmiştir. Ülke kaynaklarının israfına neden olan bu durum, yönetimin verimli kullanma ilkesine ters düşmektedir. Halkın gücünü kırma ve toplumsal örgütlenmeyi önleme anlamına gelen bu tutumun karşısındaki sessizliği

anlamak mümkün değildir. Partilerin gerek parti tüzüklerinde, gerekse iktidara geldiklerinde kadının temsil hakkını teslim etme yolunda sessiz kalmaları ciddi bir şekilde irdelenmelidir. Çünkü bu tutum, toplumun bir ayağını kırmak anlamına gelmektedir. Bir ayağı kırılmış bir toplumun iki ayağını kullanan bir toplumu yakalaması mümkün değildir.

b)Mevcut Yönetim Sürecinde, Partilerin ve Temsilci Adaylarının Finansmana İhtiyacı Vardır

Partilerin vekil adaylarını belirleme sürecinde, parti çerçevesi dahilinde yoğun bir kulis trafiği yaşanmaktadır. Bu kulislere başarı ile çıkmak, genelde büyük oy potansiyeli, para ve onun sağlayabileceği teknolojiye sahip olmakla mümkündür. Adaylar belirlendikten sonra, hem taraftarını hem de kararsızları etkileyebilmek ve adaylarına oy alabilmek için, gövde gösterisi haline dönüştürülen seçim propagandaları başlatılır. Bu nedenle abartılı konvoylar eşliğinde şehir, şehir gezilir. Bütün cadde ve sokaklar afiş ve bayraklarla donatılır. Ses cihazlarından günlerce müzikler çalınır. Bütün bu çalışmalar önemli ölçüde finansman gerektirir. Bu finansmanın bir kısmı halkın vergilerinin toplandığı devlet hazinesinden, bir kısmı ise parti kurucuları ve destekçileri tarafından karşılanır. Finansörlerin bu işi hayır için yaptıkları düşünülmemelidir. Çünkü onlar iktidara geldiklerinde yaptıklarının karşılığını fazlasıyla isteyeceklerdir. Finansmanı kabul edenlerin ise diyet borçlarını ödemeleri kaçınılmaz olacaktır. Bu borçlar muhtemelen devlet imkanları ile karşılanacaktır. Bu tip bir süreç hem ülke kaynaklarının israfına neden olmakta, hem de ehliyetli yönetimlerin oluşmasına engel olmaktadır.

c)Mevcut Yönetim Sürecinde Gençliğin Önü Kesilmekte ve Ülkenin Geleceğine İpotek Konulmaktadır.

Mevcut siyasal yönetim sürecinde temsil hakları en çok kısıtlanan kesimlerden biri de gençliktir.

Günümüz siyasal partilerine bakıldığında temsilci adaylarının çoğunlukla yaşlı, muhafazakar ama paralı, teknolojik veya kaba güce sahip kişilerden seçildiği görülmektedir. Çünkü bütün bunlar partileri hem diğer partilere hem de halka karşı güçlü kılmaktadır. Bu nedenle yukarıda yazılı imkanlara sahip olmayan gençliğin siyasal partiler tarafından tercih edilmeleri beklenmemelidir. Ayrıca, çağı yaşayan ve yaşlılara göre yeniliklere daha açık bir gençliğin, mevcut statükoyu değiştirme, muhafazakar kesimle ters düşme, parti içi demokrasiyi tartışmaya açarak parti merkezinin otoritesini sarsma ihtimali vardır. Bütün bu özellikler gençliği yönetim sürecinden uzak tutmaya yeterli nedenlerdir. Bugüne kadar hep yaşlı ve muhafazakar temsilciler tercih edildiğinden, genç, dinamik, çağdaş ve yeniliklere açık bir yönetim sürecine geçmek mümkün olmamıştır.

Oysa yaşanan teknolojik çağ, insanlığın sosyolojik ve ekonomik yapısını hızla değiştirmiştir. Toplumlar ise siyasal yapıların oluştuğu dönemlerin toplumu değildir. Bugün bakıldığında, kendini yenileme ihtiyacı duymayan eski siyasal yapının toplumun gerisinde kaldığı kolayca görülmektedir. Eski siyasal anlayışlarla, teknolojik çağın toplumsal problemlerini çözüp, ileri gitmek mümkün değildir. Bunun nedeni gençliğin ve dolayısıyla toplumun geleceğine ipotek koyan, merkeziyetçi, muhafazakar ve statükocu siyasal düşüncenin arkasında olanlardır.

Büyük Önder Atatürk'ün "Ey yükselen yeni nesil, Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizlersiniz" sözüne, bu güne kadar neden iltifat edilmediği bir kez daha düşünülmelidir.

d)Mevcut Yönetim Sürecinde Ehliyetli Temsilcilerin İşbaşına Gelmesi, Gelse Bile Özgür İradesini Kullanabilmesi Mümkün Değildir

Demokrasilerde, halkın kayıtsız şartsız egemen sayılması onlara, ülke kaynaklarını halk yararına verimli bir şekilde kullanma yetki ve sorumluluğu yüklemiştir. Halkın bu yetki ve sorumluluğunu temsilciler eli ile yerine getirme mecburiyeti, onlara, kaynaklarını teslim edecekleri temsilcilerini eğitip, liyakat sahibi yaptığı kişiler arasından seçme, seçtiği temsilcilerine özgür iradelerini kullanabilecekleri ortamı yaratma gibi görevler yüklemiştir.

Ancak halkın böylesine ağır bir sorumluluk altında ezilmesini istemeyen siyasi partiler, temsilcileri belirleme görevini üstlenmiş, patrona, seçimden seçime oy verme gibi kolay bir iş bırakmıştır. Aslında patronun oy verme zahmetine girmesine de egemenlik haklarının zedelenmemesi amacıyla izin verilmiştir. Zaman içinde, temsilcileri belirleme yetkisine ulaşmış parti liderleri, ülke kaynaklarını halk adına kullanmak gibi ağır bir sorumluluğun altında bulunan temsilcilerin de yükünü hafifletmiş, onların da sorumluluklarını yüklenmiştir. Kısacası temsilcilerin varlığına da demokrasi öngörüyor diye ihtiyaç duyulmuştur. Bu nedenle temsilcilerin ehliyetli olup olmaması o kadar da önemsenmemiştir. Çünkü onlara liderlerinin kararları doğrultusunda oy vermek gibi kolay bir görev verilmiştir. Bu da ehliyetli olsun veya olmasın herkesin başarabileceği bir iştir. Kısacası, bütün ağır yükler, parti liderlerinin

omuzlarına yüklenmiştir. Parti liderlerinin görevleri bununla da bitmemiş, onları, aynı sorumlulukları üstlenme yarışına girmiş diğer partilerle kapışmak zorunda bırakmıştır. Bu da onların, diğer partilere karşı güçlü olmalarını gerektirmiştir. Bu gereklilik, liderleri seçim dönemlerinde, ehliyetinden çok, oy potansiyeli, ekonomik ve teknolojik gücü olan temsilci adaylarını tercih etmek zorunda bırakmıştır. Bu zorunluluk, oy potansiyeli, ekonomik ve teknolojik gücü olanları da işini gücünü bırakıp, temsilci aday olmak zorunda bırakmıştır. Temsilci olamamış iş adamları ise iktidara gelmiş parti liderini, yurt dışı gezilerinde yalnız bırakmamak suretiyle gönüllü bir görev üstlenmiştir. Ancak görünen o ki bütün bu çabalar, ülke kaynaklarını halk yararına, verimli bir şekilde kullanmayı mümkün kılamamıştır. Bu nedenle halkın, akli başında bir işverenin yapacağı gibi, partilere, liderlerine ve onları gerek içerden, gerek dışarıdan destekleyenlere teşekkür edip, çekilmelerini istemesi ve demokrasiden doğan sorumluluklarını yerine getirmesi gerekmektedir. Çünkü mevcut durum, halk oyunun, parti liderleri tarafından belirlenen temsilcileri, temsilcilerin ise parti başkanlarının icraatlarını meşrulaştırmaktan başka bir işe yaramadığı bir ortam yaratmıştır. Böylece hem ülke kaynaklarının sahibi olan halk, hem de ülke kaynaklarını halk adına kullanması gereken temsilciler etkisiz hale gelmiştir. Halkın etkisizliği, ülke kaynaklarını, mağlup olmuş bir ordudan kalan ganimet malı gibi sahipsiz bırakmıştır. Bilindiği gibi, ganimet malı: sahibinden başka herkesin kullanabileceği bir maldır. Bu nedenle halk sorumsuzluğunu bir kenara bırakıp, kaynaklarına sahip çıkmalıdır. Bunun için, özgür iradesi ile temsilci adaylarını belirlemeli, onları eğitip, ehliyetli hale getirdiği kişiler arasından, bağımsız olarak seçmeli, sahibi bulunduğu kaynaklarını, özgür iradesini kullanabilir hale getirdiği ehliyetli temsilcilere teslim etmelidir.

Aşağıda sizinle paylaşmak istediğim bir anım, bu konuda kıssadan hisse, olacaktır:

1993-1994 yıllarında okumakta olduğum ilin bir otelinde, akşam yemeğinden sonra yanıma gelen bir arkadaş, Mehmet Ağabeyin, beni bulunduğu mekana davet ettiğini söyledi. Mehmet Ağabeyin, hatırı sayılır bir partinin mensubu olduğunu ve daha önce o ilde parti il başkanlığı yaptığını duymuş, ancak o güne kadar tanışma imkanı bulamamıştım. Gelen arkadaşla davet nedenini sorduğumda, bana partisiz yönetim ile ilgili çalışmalarımı duyduğunu ve bu konuyu benden dinlemek istediğini söyledi. Çalışmalarına ilgi duyulmasına sevinmiş ve gitmeye karar vermiştim. Davet yerine vardığımızda, gayet kibar bir şekilde karşılandım. Mehmet Ağabey o kadar merak etmişti ki, vakit kaybetmeden konuya girmemi istedi. Ona, acele etmeyin Ağabey; anlatacağım; ama anlatmadan önce, size kolay bir sorum olacak; gerçi yanıtını tahmin edebiliyorum; ama yanıtı ağzınızdan duymak istiyorum” dedim.

Yanıt vermeye hazır olduğunda: Ağabey; sizce bir ilkokul mezunu Millet Meclisi’ne girmeli mi; girmemeli mi?” diye sordum.

“Tabi ki hocam, demokratik bir ülkede herkesin seçilme hakkı var; bu nedenle herkes istediği yere girebilmelidir.” dedi.

Tahmin ettiğim yanıtı almıştım. Tekrar atağa kalkıp, Ağabey; gelirken dışarıda lüks bir cip gördüm. Allah var etsin; sizin mi?” diye sordum. evet; benimdir” dediğinde, izin verirsiniz arabanızı kullanmak ve sizi şehir içinde biraz gezdirmek istiyorum dedim.

“Tabi ki hocam, neden olmasın?” dedi.

İşte o anda tahmin ettiğim sonuca ulaştığımı hissetmiştim.

Ağabey; sizi gezdireyim; ama yola çıkmadan önce itiraf etmeliyim ki ne ehliyetim ne de şoförlüğüm var” dedim.

Konuyu nereye vardırmak istediğimi anlamış; ancak isteyen herkes istediği yere girebilmelidir sözünün arkasında durabilme mecburiyetinden, “Ama hocam, o başka, bu başka.” dedi.

Hayır; o başka, bu başka değil; bakınız, siz tek bir canı bile ehliyetsiz bir ele teslim etmezken, biz koskoca ülkeyi ehliyetsiz ellere vermiş, değil il trafiği, dünya trafiğine çıkmış bulunmaktayız, dedim.

Mehmet ağabeyin yüz ifadesi görülmeye değerdi.

Bugün ülke vasıtasına binmiş halkın çektikleri, ehliyetsiz ellere yaptırılan kazalardan başka şey değildir. Kazazede halkın kırılacak bir tarafı kalmamıştır artık.

e)Mevcut Yönetim Sürecinde Uygulanan Baraj Sistemi ile Halkın Büyük Bir Kesiminin Temsil Edilme Hakkı Elinden Alınmaktadır

Günümüz siyasal yönetim sürecinde, seçimler başlamadan önce, genelde bir seçim barajı tespit edilir. Seçimlerde uygulanan baraj sistemi marifeti ile toplumun önemli bir kesiminin daha temsil edilme hakkı elinden alınır. Bu kesim de, bundan önceki kesimler gibi demokrasi kapsamı dışına çıkarılır. Özetle halk, farklı uygulamalara tabi tutulmakta, eşitlik ilkesi ihlal

edilmekte, halkın toplumsal örgütlenmesi engellenerek tek vücut haline gelmesi, güçlenmesi önlenmektedir. Dolayısıyla halkın egemenliğine ipotek koyarak, milli irade ortadan kaldırılmaktadır.

Buraya kadar sözü edilen kesim, seçimden seçime sadece bir oy vermeye davet edilmekte ve demokratik hakkını kullandığına inandırılmaktadır. Siyasal yönetim süreci, bir oy verme ile geçirilecek kadar önemsiz gösterilmektedir. Kısacası yaşanan demokraside siyasal yönetim süreci, halkın oyunu nasıl kullanacağını bilmesine gerek duymayacak kadar önemsiz gösterilmektedir. Oysa halkın sosyal, kültürel, psikolojik ve ekonomik yaşam biçimini belirleyen, diğer bir deyimle halkın kaderini çizen siyasal yönetim süreci, her insanın her şeyden önce öğrenmesi gereken bir konudur.

Buraya kadar anlatılanlar bir bütün olarak değerlendirildiğinde, halkın siyasal denetim hakkının elinden alındığı kolaylıkla görülmektedir. Sorgulanması gereken konu ise, siyasi partilerin bu duruma neden çare bulmadığıdır.

f)Mevcut Yönetim Sürecinde, Halkın Özgür İradesi İle Temsilcisini Belirleme ve Seçme Olanığı Yoktur

Seçim günü geldiğinde halk, halkın belirlemediği isimlere oy vermeye davet edilir. Böylece demokrasinin tarifine göre, meşru olmayan bu seçim işi meşrulaştırılmış olur. Seçimin bittiği akşam sabahlara kadar oy sayımı devam eder. Birçok karmaşadan sonra vekillerin isim listesi kesinleşir. Bu vekilleri partiler ve o partinin başkanı belirleyip seçtiğinden, vekil halktan çok partisini temsil eder konumuna gelir. Yani halka karşı sorumluluk hissetmesi gerekmemektedir.

O, partisinin ve parti başkanının vekilidir. Başkanının vekili gibi davrandığı müddetçe vekaleti devam edecektir. Başkanının emrinde oluşu, başkanının liderlik sultasını pekiştirecektir. Başkan ve vekillere giydirilen dokunulmazlık zırhı halkın nefesini tamamı ile kesecektir. Buraya kadar sayılan sebeplerden dolayı halk, bütün hakları gibi, vekilini belirleme hakkını da partilere ihale etme konumuna getirilmiştir.

Özgür iradesi ile vekilini belirleme imkanı olmayan halkın, vekilinin çalışma biçimini, yönetim süreci içindeki ilişkilerini, kısacası vekilinin konumunu belirleme ve denetleme şansı kalmamıştır. Bu durumun böyle devam etmesi halinde, halk hiçbir zaman kendi vekilini belirleme ve seçme şansına sahip olmayacaktır. Her seçimde vekilleri, siyasi parti başkanı veya teşkilatı belirleyecek ve seçtirecektir.

Mevcut durumda halk, seçimden seçime kendisi dışında belirlenen isimlere oy vererek, demokrasinin tarifine göre meşru olmayan duruma meşruiyet katma konumundan kurtulamayacaktır. Bu da haksız, dolaşısıyla haksız bir demokrasinin yaşandığını belgelemektedir.

g)Mevcut Yönetim Sürecinde Milli Hükümet Kurma İmkânı Yoktur

Seçim sonuçlarında en fazla oyu alan parti başkanı başbakan, onun partisi içinden seçtiği vekiller de bakan olmak üzere hükümet kurulacaktır. Yani milli bir hükümet kurma olasılığı yoktur. Bu nedenle kurulan hükümete ülkenin hükümeti olarak bakmaktan çok, yandaşlarının hükümeti gözü ile bakılacaktır. Bunun böyle olduğunu düşünen yandaşlar, o güne kadar verdikleri emekleri de dikkate alarak yandaşları oldukları

iktidar partisi ve vekillerinden, emeklerinin karşılığını isteyecektir. Bu istekler bazen bir ihale, bazen bir kadro, bazen de bir kamu görevlisinin tayini şeklinde olacaktır. Dolayısıyla milli olmayan bir hükümetten milli işler beklemek mümkün olmayacaktır.

h)Mevcut Yönetim Sürecinde Halka Karşı Sorumlu Olması Gereken Bürokrat, Partilere Karşı Sorumlu ve Onların Uzantısı Haline Gelmektedir

Kamu personelinin en başındaki bakan iktidar partisi mensubu olduğundan, kamu yöneticisi ve personeli, iktidar partisinin uzantısı haline gelmek zorunda kalmaktadır.

Oysa bürokratin da, tıpkı temsilciler gibi halka karşı sorumlu olması gerekmektedir. Fakat mevcut yönetim sürecinde halk, kendi temsilcisini belirleme imkanına sahip değildir. Yani halkın egemenliği söz konusu değildir. Siyasi yönetim üzerinde egemenliği bulunmayan halkın, bürokrati denetim altına alabilmesi mümkün değildir. Bu nedenle bürokratin kendini, denetimi altında bulunduğu siyasi partiye karşı sorumlu tutması kaçınılmaz olmaktadır. Kendini halka karşı sorumlu tutan bürokrat ise, bunun bedelini çeşitli şekillerde ödemek zorunda kalacağını bilmektedir. Bu nedenle bedel ödemek istemeyen bürokratların sayısı hızla artmaktadır. Çünkü iktidara gelen her parti:

“Kendi ekibimle çalışırım.” adı altında ehliyetine bakmaksızın kendine karşı sorumluluk hisseden yandaşlarını çeşitli makamlara getirmektedir. Burada ülke yararından çok parti yararı gözetilmektedir.

Bürokratin siyasal yönetimin etkisine alınışı: Torpil, adam kayırma ve halkın karşı karşıya gelişine neden olmaktadır. Bu durum zaman ve madde

kayıplarına neden olduğu gibi, eşitlik ve adalet duygularının zedelenmesine de neden olmaktadır.

“Yargı bağımsız değildir” diyen en üst düzeydeki bir insanın bu sözleri ibret verici bir örnektir. İllerde Valilerin, İlçelerde Kaymakamların parti iktidarları tarafından atanması, bürokrati parti iktidarlarına karşı sorumlu, halka karşı sorumsuz hale getirmek değil de nedir?

I-Mevcut Yönetim Sürecinde Anlamına Uygun Yerel Yönetimlere Kavuşmak Mümkün Değildir

Çünkü partilerin merkezi ve dikey yönetim biçimi, ülkenin yönetim biçimine yansımıştır. Bu tip yapılanmalarda, hizmetler halktan uzaktaki bir yerden planlanır, programlanır ve bütçesi yapılır. Bunun gereği olarak vergiler merkezde toplanır.

Bunun açık anlamı şudur:

Bütün halk merkeze muhtaç olacak, bu da merkezin otoritesini arttıracaktır. Devletin bütün imkanlarını kullanma gücünü kazanmış partinin bu gücünü yerel yönetimlere devretmesi beklenmemelidir. Oysa hizmetler merkezden planlandığında, ülke gerçekleriyle örtüşmesi mümkün değildir. Çünkü hizmetin gerçekleştirileceği yerdeki halkın bu hizmetle ilgili ihtiyaçlarını, arzularını, taleplerini, hizmetin gerçekleştirileceği yerin şartlarını, o yerin bu hizmete olan gerçek ihtiyacını ve bu hizmetin önceliğini, yeterince dikkate almak mümkün değildir. Böylesi bir durumda o hizmetin gerçek muhatabı halkın, hem sorumsuzluğa itilmesi hem de uzağında bulunan yönetimi denetleme imkanının elinden alınması söz konusudur. Ayrıca bu hizmetin gerçekleştirilmesi esnasında bürokratik engeller ve yazışmalar yüzünden harcanan zaman ve maddi kayıp da

ayrı bir problem yaratmaktadır. Böylece ülkenin dengeli ve sağlıklı kalkınması engellenmiş olmaktadır. Dengeli kalkınma olmadığında toplum içindeki eşitsizlik huzursuzluklara neden olmaktadır. Merkezi yönetimlerin bir diğer özelliği de yasa tekliflerinin yine halktan uzakta, merkezden yapılıp, merkezden kabul veya ret edilmesidir. Halkın tabandan gelen istek, arzu ve ihtiyaçlarının dikkate alınmadan çıkarılan yasaların topluma ne kadar hizmet edeceği soru işaretidir. Bu nedenle yatırımların program, bütçe ve planlamasının yerinden yapıldığı, yasa tekliflerinde halkın katılımının sağlandığı, kısacası yetki ve sorumlulukların paylaşıldığı yerel yönetimlere ihtiyaç vardır. Ancak bunun bugün sahip olduğumuz yerel yönetimlerle sağlanacağı düşünülmemelidir. Çünkü bugün sahip olunan yerel yönetimlerin başındaki kişiler ve konumları siyasi partilerin istediği standartlardadır. Yerel yönetimlerin başındaki kişiler, iktidara karşı zayıf halka karşı güçlü olan kişilerdir. Yürüttükleri iş ve işlemler de merkezin istediği biçimdedir.

3-YAŞANAN DEMOKRASİNİN YÖNETİM SÜRECİNDE MEDYA

Bugün yaşanan demokrasiyi, sağlıklı bir şekilde tahlil etmek ve anlamak istiyorsak, yönetim sürecinde yer alan; yasama, yürütme ve yargının yanında informal bir şekilde dördüncü güç olarak yer almış medyanın, misyonu ile ilgili algılarımızı ve bu algıların yarattığı sonuçları ortaya koymak gibi bir mecburiyetimiz vardır. Aksi takdirde yanlışlarımız, bedelini ödemek zorunda kalacağımız sonuçlara dönüşmeye devam edecektir.

Bilindiği gibi medya, geçmişten beri, kitle iletişim araçları olarak takdim edildi ve öyle algılandı. Bu öğreti ve algılar, bizi medyanın, toplumsal örgütlenme sürecini hızlandıran bir araç olduğuna inandırdı. Bu inanç, bir yandan halkın kendi gündemini belirleyecek iletişim ortamı yaratmasını önlerken, diğer yandan denetimi dışındaki medyanın, dördüncü güç olacak kadar büyümesinin yolunu açtı.

Oysa medyanın, radyo, televizyon, gazete ve dergi gibi araçlarıyla, kitleleri yönetmeye yönelik tek yönlü uyarıcı verme eylemi, iletişim kavramıyla örtüşen bir eylem değildir. Çünkü iletişim, bir telefon hattının iki ucundaki insanların karşılıklı haberleşmesi gibi, iki yönlü bir süreçtir. Bu nedenle, medyanın tek yönlü uyarıcı verme eylemini, bir iletişim eylemi olarak kabul etmek doğru değildir. Doğru olanı, medya eyleminin anlamını, ileti kavramı içinde aramaktır. Çünkü ileti, genelde bir yöneticinin yönetmeye yönelik direktiflerine

yakıştırılan bir kavram olup, medyanın bir yönetici gibi tek taraflı uyarıcı verme özelliğiyle örtüşmektedir. Bu da medyanın, bir iletişim aracı olmasından çok, bir yönetim aracı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu nedenle; bu aracın, mevcut yönetim sürecinde kime, niçin ve nasıl hizmet ettiğini anlamak ve önlem almak zaruret haline gelmektedir. Aksi takdirde halk, temsil yetkisi verilmemiş unsurlar tarafından yönetilmeye devam edecektir.

Kastettiğim unsurların başında, medya gücünü elinde bulunduranlar gelmektedir; çünkü medyanın ekonomik güç ile elde edilebilme özelliği, bu güce sahip olanların, halktan yetki almadan yönetim sürecinde yer almasını mümkün kılmaktadır. Yaşanan demokrasinin yarattığı boşluklar ise; bu tip sonuçların doğmasına engel olmayı imkansız hale getirmektedir.

Bugün medyanın, yasama, yürütme ve yargı gibi formal yönetim unsurları yanında informal bir şekilde yer alması, yukarıdaki tezimizin en önemli kanıtıdır. Medyanın söz konusu yerde bulunmasının nedeni; sahibinin ülke kaynaklarına hükmetme arzusundan başka bir şey değildir. Çünkü yönetim kademesindeki unsurların var oluş nedeni, ülkenin madde ve insan kaynaklarıdır.

Medyanın bugün doğal olarak sermayenin elinde bulunuşu, sermayenin informal bir şekilde ülke kaynaklarına hükmetmek arzusunda olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Sermayenin bu arzusu, ulaşılmış olduğu boyutun dayatmasının doğal sonucudur; çünkü uluslar arası bir nitelik ve devasa bir boyut kazanmış sermayenin, artık yaşamını küçük kaynaklarla sürdürebilme imkânı kalmamıştır. Söz konusu sermayenin yaşamını

sürdürebilmesi, büyük iş ve kaynak potansiyeline sahip alanlarda yer almasıyla mümkündür. Ülkeler ise, sermayenin aradığı potansiyele sahip, en önemli alanlardır.

Bu alanlara girebilmenin yolu ise medya gücüne sahip olmaktır. Sermayenin bu gücü elinde bulundurmasının altında yatan gerçek neden budur. Bu nedenle medya, halk yararına gündem belirlemekten çok, sahibinin amaçları doğrultusunda gündem oluşturmak ve halkı bu yönde etkilemek zorundadır. Bu sektörde çalışanların iyi niyetleri ise bu gerçeği değiştirmek için yeterli değildir.

Medya ve sahibinin durumunu bu şekilde ortaya koyduktan sonra, onların yönetim sürecinde nasıl çalıştıklarını anlamak daha kolay olacaktır.

Bugün yaşanan demokraside, halkın beyin takımını oluşturan temsilcileri belirleme hakkının partilerin elinde oluşu ve ülke kaynaklarının bu beyin takımının tasarrufunda bulunuşu, sermayenin partileri etkisi altına almasını zorunlu hale getirmektedir. Öte yandan, gücünü halktan almayan partilerin, bu boşluğu sermaye ve onun sahip olduğu teknolojik güçlerle doldurma ihtiyacı da, partilerin sermayeye yanaşmasını zorunlu hale getirmektedir. İki tarafın zorunlu ihtiyaçları, onları gönüllü bir ortaklık kurmak zorunda bırakmaktadır. Bu da sermayenin yönetim sürecinde yer almasını kolaylaştırmaktadır. Bu ortaklık gerçekleştiğinde, sermaye elindeki medyayı ortağı olan partinin hizmetine sunacak, ortağını göklere çıkaran yayınlarla halkı yönlendirip, ortağının iktidara gelmesini sağlayacaktır. Bunun farkında olan ortağı ise iktidara geldiğinde, ülke kaynaklarını söz konusu sermayenin hizmetine sunmak zorunda kalacaktır. Bu süreç ortakların çıkarları zedelenmediği müddetçe devam edip

gidecektir. Çıkarlar çatıştığında, yollar ayrılacaktır; ancak genellikle kaybeden taraf iktidar partisi olacaktır. Çünkü o andan itibaren medya, bu partinin aleyhinde Kullanılmak suretiyle partinin iktidardan uzaklaştırılması sağlanacaktır. Ancak sermayenin de yeni bir ortağa ihtiyacı olacaktır. Bu ihtiyaç mümkün ise muhalefet partilerinden biri ile değil ise dolaylı yoldan kuracağı yeni bir parti ile giderilecektir. Medyanın yeni ortak ile ilgili umut saçan yayınları halkta yeni heyecanlar yaratacak, ancak umutlar bir başka bahara kalmak üzere, bu süreç devam edip gidecektir. Çünkü mevcut süreç içinde önlem alması mümkün olmayan halkın, ortaklar karşısındaki direnci gün geçtikçe sıfırlanmakta, iki önemli gücü arkasına alan medyanın ise, yönetim sürecindeki etkisi daha da artmaktadır.

Ancak her şeye rağmen medyaya teşekkür etmek istiyorum. Gerçekleri görmemi sağladığı için.

Yukarda yazdıklarımın gerçek olmadığını savunanlar, her şeyden önce, medyanın gerçekleri görmemi neden sağlamadığını sorgulamalıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yönetim Sürecinde Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar

YÖNETİM SÜRECİNDE KİM PATRON, KİM YÖNETİCİ, KİM YÖNETENCİDİR?

İş yerini kuranın patron, o iş yerini yönettiği varsayılanın ise yönetici olarak nitelendirildiğini biliyoruz. Yönetenci ise yabancısı olduğumuz bir sözcüktür; çünkü bu güne kadar kullanılmamıştır.

Takdir edersiniz ki işyeri onu kuran patronun amaçlarını gerçekleştirmek üzere kurulur. Doğal olarak patronun plan, program ve direktifleri doğrultusunda işletilir. Patronun direktiflerini uygulaması gerekenlerden biri de yönetici tabelası altında oturandır. İş yerindeki bu işleyiş gerçek yöneticinin patron olduğu, yönetici olduğu varsayılan kişinin ise yönetenci (patroncu) olduğu anlamına gelmektedir. Dolayısıyla yönetenci olan birinin kapısına yönetici tabelasının asılması mantıklı değildir. Belli ki yönetilenler ile patron arasına yönetici tabelası koymanın amacı patronu yönetilenlerin şikayet ve baskılarından kurtarıp işine devam etmesini sağlamaktır. Öyle ya işler iyi gitmediğinde şikayetler yönetici olarak takdim edilen kişi üzerinde yoğunlaşacak, patron da yönetilenlerin gazını almak üzere günah keçisi durumuna düşürdüğü yönetici denilen kişiyi değiştirip, programını olduğu gibi uygulamaya devam edecektir.

Ülkelerde ise işleri vergileriyle finanse eden halktır. Bu nedenle halkın patron olduğu varsayılmaktadır. Bu varsayım işlerin halkın amaçlarını gerçekleştirmek üzere halkın direktifleri doğrultusunda yürütüleceği anlamına gelmektedir. İşlerin halkın direktifleri doğrultusunda yürütülmesi halkın hem patron hem yönetici olduğu anlamına gelmektedir. Dolayısıyla temsilcilerin yönetici olarak değil yönetenci olarak kabul edilmesi gerekmektedir.

Ayrıca halkın bir iş yeri patronundan farklı özelliklere sahip bir patron olduğu da unutulmamalıdır.

Söz konusu özelliklerinden biri patron ve yönetici olduğu varsayılan halkın aynı zamanda işçi ve yönetilen konumunda olmasıdır. Halkın bu konumu yönetim sürecinde meydana gelecek her zararın halkın hanesine yazılacağı anlamına gelmektedir. Bu da halkın bu zararları önleyecek güçlü bir patronluk vasfına sahip olmasını gerektirmektedir. Güçlü patronluk ise halkın tek çatı altında işbirliği ve güç birliği içinde olmasıyla mümkündür. Ancak halkın din, dil, ırk gibi farklılıklara dayalı ayrışmayı gelenek haline getirmiş olması onu zararlardan koruyacak patronluk gücünden mahrum bırakmaktadır. Halkın bir diğer özelliği ise ülkenin zenginlik kaynaklarından sorumlu bir koltuğun sahibi olmasıdır. Bu da ülke kaynaklarında gözü olan sömürgecilerin rahat bırakmayacağı belalı bir koltuğa sahip olduğu anlamına gelmektedir.

Halkın sahip olduğu zenginlik kaynakları sömürgecilerin iştahını kabartacak niteliktedir. Farklılıklara dayalı geleneksel ayrışmaları ise sömürgecileri cesaretlendirmektedir.

Halkın mal varlığını ihaleye çıkarmış patronun davetiyesi niteliğindeki ayrışmış hali onun sömürüden kurtulma şansının olmadığı anlamına gelmektedir; çünkü mevcut yapısı hem sömürgeci gücün önünü kesebilecek durumda değildir; hem de sömürgecinin işini kolaylaştırmaktadır. Kısacası halk mevcut yapısıyla sömürgeciye fazla iş bırakmamıştır. Sömürgecinin yapması gereken tek şey ayrışmayı gelenek haline getirmiş o ülke halkına elindeki medya gücünü de kullanarak ayrışmayı kurumlaştıracak partilere dayalı bir siyasal yönetim sistemini kutsayıp benimsetmektir. Farklı kesimleri hırpalamaktan zevk alan ve

hırpalarken stres atan halk, partili sistemi kolaylıkla benimseyecektir. Partili sisteme adapte olan halk partiler eliyle daha ateşli cephelere bölünecek; bölünme halkı daha da zayıf düşürecek; elinde tutmaya gücü yetmediği patronluk koltuğunu partilere kaptıracaktır. Halkın patronluk hakkını partilere kaptırması sömürgecinin işini daha da kolaylaştıracaktır; çünkü partilerin iktidara gelmek üzere diğer partilerle gireceği yarışı önde bitirebilmesi için sömürgecinin parası, teknolojisi ve medyasına ihtiyacı olacaktır. Partilerin bu ihtiyacı onları sömürgecinin kapısına getirecektir. Partilerin sömürgecinin kapısına gitmesi sömürgeciyi halkın elinden alınmış patronluk koltuğuna oturtacak; halkın yönetici olarak gördüğü partileri sömürgecinin yönetencisi, halkı ise yönetilen işçi konumuna düşürecektir. Bu aşamadan sonra karlar sömürgecinin, zararlar halkın hanesine yazılacaktır. Ancak halk bu zararların yönetici olduğuna inandığı temsilcilerin beceriksizliğinden kaynaklandığını düşündüğü için perde arkasındaki kayıt dışı patronun haberdar olmayacaktır. Kayıt dışı patronun varlığını perdeleyen faktörlerden biri de halkın 4-5 yılda bir kullandığı oylardır; çünkü halk verdiği oylarla temsilcileri değiştirebildiğine dolayısıyla patron olduğuna inanmaktadır. Bu nedenle başka bir patronun var olabileceğine ihtimal vermemektedir. Süreç bu haliyle devam ettiği müddetçe oylarıyla temsilci değiştirme gücüne sahip olduğuna inanan halk patronluk taslarken, sömürgeci algı operasyonlarıyla iktidara taşıyacağı yeni parti ile anlaşıp kayıt dışı patronluğuna devam edecektir. Oysa patron olduğuna inanan halk yöneticilik görevinin kendisinde olduğunu, temsilcilerin ise yönetenci olduğunu düşünse, yaşadığı problemlerden yönetenci temsilcileri sorumlu tutma yerine yönetici olarak kendini sorumlu tutacak; sorumluluğunun farkına vardığı anda nerede zafiyet gösterdiğini, patronluk ve yöneticilik hakkını

neden, nasıl ve kime kaptırdığını görüp önlem alacaktır.

Kısacası iş yerini kuran birinin kapısına patron, o işyerini yönettiği varsayılan birinin kapısına da yönetici tabelasını asmak onların patron veya yönetici olduğunu söylememiz için yeterli değildir. Yönetim süreçlerinde kimin patron, kimin yönetici olduğunu isabetli şekilde tespit etmek istiyorsak yönetim sürecinin ortaya çıkardığı sonuçlara bakmamız gerekmektedir. Çünkü sonuçlar patron ve yöneticinin unvanları yerinde dursa bile işlevsel yerlerini değiştirebilmektedir.

Aşağıdaki paylaşım patron ve yönetici unvanlıların hangi sonuçlar karşısında hangi pozisyonlara düşebileceğini görmemiz açısından yararlı olacaktır.

Bilindiği gibi bir varlığı yönetmiş sayılabilmemiz için onu harekete geçirmemiz, gerekiyorsa şeklini, vasıflarını değiştirmemiz, ondan amaçlarımıza uygun bir enerji elde etmemiz gerekmektedir. Ancak hedefteki varlıktan enerji elde edebilmemiz için o varlığa evvela bizim gerekli enerji veya enerjiler uygulamamız gerekmektedir.

Örneğin; pastane mutfağındaki şeker, un ve yağın hiçbir müdahale olmadan önümüze pasta olarak gelmesi mümkün değildir. Pasta isteniyorsa bir aşçının söz konusu maddelere gerek elleriyle gerekse mutfaktaki uygun araçlarla çeşitli enerjiler uygulayıp pasta üretmesi gerekmektedir.

Bu teze göre aşçı mutfağa girip pasta yapmışsa aşçının pasta ham maddelerini ve ilgili araçları yönettiğini söylememiz mümkündür. Ancak bu durum söz konusu aşçının bir yönetici olduğunu söylememiz için yeterli değildir; çünkü aşçının pozisyonu pastanın teslim edileceği adrese göre değişmektedir.

Normal şartlarda pasta patronun amaçlarını gerçekleştirmek üzere üretilir. Süreç pastanın patrona teslim edilmesiyle tamamlanır. Pastanın patrona teslim edilmesi yöneticinin aşçı değil, patron olduğu anlamına gelir. Çünkü pastanın patrona teslim edilmesi patronun aşçıyı da yönettiği anlamına gelir. Ancak pratikte işlerin her zaman böyle yürüdüğü söylenemez; çünkü bazı hallerde patronun pastayı kaptırması söz konusu olabilmektedir. O hallerde patron sadece pastayı değil, patronluğunu da yöneticilik vasfını da kaptırmaktadır. İşte bu nedenle aşçının pozisyonu pastayı kapanın durumuna göre değişir diyorum.

Örneğin; aşçı pasta üretim sürecini kendi adına yönetmiş ise, yani hem aşçı hem patron ise ve pastanın gelirleri kendi kasasına girmişse aşçı hem yönetici hem patronudur.

Aşçı üretim sürecini patronu adına yönetmiş ve pastayı patrona teslim etmişse yönetici patrondur; çünkü iş patronun direktifleri doğrultusunda gerçekleşmiştir. Bu durumda aşçı yönetici konumuna düşmektedir.

Patron üretim sürecindeki giderleri finanse etmiş ve pastaya sahip olmuş ise dürüst bir yönetici ve dürüst bir patronudur. Giderleri başkasına yükleyerek pasta gelirlerine sahip olmuşsa patron yine yöneticidir; fakat sömüren bir patron ve yöneticidir. Aşçı ise sömürüye alet olmuş yönetici konumundadır.

Aşçı patronun parasıyla ürettiği pastayı bir şekilde zimmetine geçirmiş ise patron koltuğuna oturmuş bir yöneticidir; ancak dolandırıcı bir yöneticidir. Bu durumda patron yönetici konumuna düşmüştür.

Aşçı patronun parasıyla ürettiği pastayı başkasına vermiş ise, başkasını patronu yerine koyup ona hizmet etmiş ise hain bir yönetencidir. Patron da yönetenci konumuna düşmüştür.

Özetle: Yönetici pastayı yapan veya finanse eden değil; pastayı kapandır; çünkü pastayı kapan, pastayı finanse edeni de pastayı yapanı da yönetmiştir.

Kısacası her yönetici patrondur; ama her patron yönetici değildir.

Yukarıdaki paylaşımlar halkın yönetimi konusunu tahlil etmekte kolaylık sağlayacaktır. Ancak işe bireyin yönetimi ile başlanmalıdır. Çünkü toplumun öznesi olan bireyin tanımı yapılmadan, ihtiyaçları ve bu ihtiyaçlara yönelik amaçları hesaba katılmadan, Bireyi yönetmek işinin nasıl gerçekleştiğini anlamadan halkın yönetimini sağlıklı şekilde tahlil etmek mümkün değildir.

Peki; birey (insan) nedir?

İnternette küçük bir araştırma yapıldığında insanın birçok tanımı yapıldığı görülmektedir. Ancak amaç bunları soruya cevap olsun diye sıralamak değildir; amaç insanın toplumsal örgütlenme ve yönetim süreciyle ilgili yanını ortaya koymak ve bundan yararlanmaktır.

Bireye bu amaçla bakıldığında:

Bireyin beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlarını gerçekleştirmek üzere bir araya gelmiş organların eylem süreci olduğu görülmektedir. Bu da bireyin de bir örgüt olduğu anlamına gelmektedir.

Birey örgütünün toplumsal örgütlenmede örnek alınabilecek özelliği şudur:

Birey örgütünü meydana getiren organların hücreleri, renkleri, şekilleri, vasıfları ve işlevleri farklıdır; ancak bunu sorun haline getiren organ yoktur. Birey örgütünde başçılar, ayakçılar gibi ayrıştıran oluşumlar da yoktur. Tüm organlar eşittir. Ceza da ödül de paylaşılır. Arızalı organın tedavisi için seferber olunur. Hep birlikte çalışır; ürettiklerini paylaşırlar. Organların tümü hem işçi hem patrondur; Her haliyle kul yapısı olmadığı bellidir.

Birey örgütünün toplumsal örgütlenme ve yönetim süreçlerinde hesaba katılması gereken özellikleri ise şunlardır:

1-Birey örgütü doğal ihtiyaçlarını örgüt içinden (bedenin içinden) karşılama imkanına sahip değildir. İhtiyaçlarını çevre kaynaklarından sağlamak zorundadır. Bu zorunluluk birey örgütünün beynini dış etkilere (uyarıcılara) açık hale getirmektedir.

2- Hiçbir birey doğal ihtiyaçlarını tek başına sağlama bilgi, beceri ve yeteneğine sahip değildir. Bu nedenle her birey aynı durumda olan diğer bireylerle işbirliği yapmak üzere örgütlenmek zorundadır. Söz konusu ihtiyaçları barındıran alan ülke toprakları ise o zaman da toplumsal örgütlenme içine girmek zorundadır. Bu zorunluluk demokrasinin toplumsal örgütlenme önerisi ile bire bir örtüşmektedir. Bu da demokrasinin insanlar için bir tercih değil; bir mecburiyet olduğu anlamına gelmektedir.

3-Birey örgütü hem enerji üretebilen hem de enerji olarak kullanılabilen bir özelliğe sahiptir. Yani her

sömürgecinin elde etmek istediği değerli bir zenginlik kaynağıdır.

Peki; bu zenginlik kaynağı birey nasıl yönetilmektedir?

Genel algının bireyi beyninin yönettiği yönünde olduğunu biliyoruz. Oysa beyin gerek örgüt ortamından gerekse örgüt dışından gelen uyarıcılar doğrultusunda bedene yön verebilen bir organdır. Beyin örgüt ortamından gelen uyarıcıları sinir sistemi kanalıyla alır ve bu uyarıcılar doğrultusunda bedene yön verir. Örneğin örgüt acıktığında onu mutfığa yöneltir; üşüdüğünde ısıtıcının yanına, uyumak istediğinde yatağa yöneltir.

Kısacası beyin örgüt ortamından gelen emirler doğrultusunda çalışır. Bu da örgütün hem patron hem de yönetici, beyin ise yönetenci, yani emirleri veren örgütün emrinde olduğu anlamına gelir. Normal olan budur. Ancak örgütün bu patronluğu her zaman geçerli değildir. Çünkü beyni örgütün dışından da uyarıcı alabilen bir özelliğe sahiptir. Beynin dış uyarıcılara açık olma özelliği örgütün ihtiyaçlarını çevresinden karşılamak zorunda olmasından kaynaklanmaktadır.

Beynin bu özelliği örgütün söz konusu ihtiyaçlarını karşılamaktadır; ancak dışa açık olmasının her halde örgüt yararına olduğunu söylemek mümkün değildir. Hatta çoğunlukla zararına olduğunu söyleyebiliriz; çünkü bu örgüt yukarıda da belirttiğimiz gibi hem enerji üretebilen hem de enerji olarak kullanılabilen bir varlıktır. Bu da birey beynini ikili enerjiye sahip olmak isteyenlerin hedefi haline getirmektedir. Birey beyninin hedef haline gelmesi toplumu da hedef haline getirmektedir; unutmamakta yarar vardır.

Beyin dışarıdan gelen uyarıcıları duyu organları vasıtasıyla alır. Eğer bu uyarıcılar örgütün amaçları ile örtüşüyorsa beyin bedeni seve, seve harekete geçirir. Uyarıcılar örgütün amaçlarına ters düşen nitelikte ise beyin bedeni harekete geçirmekte direnir. Ancak bu direniş örgütün dış uyarıcılar karşısındaki savunma gücü oranında gerçekleşebilir. Örneğin beyinin dışarıdan aldığı uyarıcı bireyin yaşamını tehdit eder nitelikte ise ve örgüt savunma gücüne sahip değilse beyin istemese bile bedeni dış uyarıcı doğrultusunda harekete geçirmek zorunda kalır. Kısacası örgütü kendisiyle birlikte dış uyarıcıları verenlerin emrine verir. Yani mensubu bulunduğu örgütün değil; başkasının yöneticisi olur.

Beyin kanalıyla örgütü ele geçirmenin birçok yolu vardır. Kaba kuvvet, tehdit ve şantaj araçları ile verilen uyarıcılar bunlardan bazılarıdır. Beyine örgütü ele geçirmek üzere verilen en etkili uyarıcı ise sözcüklerdir; çünkü sözcüklerle bireyi hiçbir direnişle karşılaşmadan ele geçirmeniz mümkündür.

Örneğin; bireyi vaatlerle kandırabilir; basın yoluyla algı operasyonu yapabilir; düşmanlar yaratıp yönlendirebilir; nesneleri kutsayıp peşinden koşturabilir; onurlandırıp istediğiniz yöne çekebilirsiniz.

Bireyin toplumsal örgütlenmemizde hesaba katmamız gerektiğine inandığım bazı özelliklerini paylaşmaya çalıştım; paylaşımlar toplumsal örgütlenmede bireyin özelliklerini, ihtiyaç ve amaçlarını hesaba katmanın bir mecburiyet olduğuna işaret etmektedir. Bu mecburiyet toplumsal sözleşmenin insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçları üzerine kurulması gerektiği anlamına gelmektedir. Çünkü insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik

amaçları dini, dili, ırkı, farklı insanları bir arada tutabilecek yegane amaçlardır. Aksi takdirde yurttaşların aynı çatı altında toplanıp güç birliği yapması mümkün değildir; bu güne kadar olmadığı gibi.

Özetle: Ortak amaçlar etrafında toplanıp güç birliği yapmayan bir halkın ülkedeki tüm işleri vergileriyle finanse etse de patron koltuğuna oturması mümkün değildir. Patron koltuğunda oturma gücüne sahip olmayan halkın beyni konumunda olan meclisine emirlerini verebilmesi, onu denetim altına alıp, dış uyarıcı verenlerin güdümüne girmesini önlemesi mümkün değildir. Meclisini dış uyarıcılardan koruyamayan halkın ne kendini ne de ürettiklerini sömürüden kurtarması, özgür ve bağımsız olarak yaşaması da mümkün değildir; çünkü ülkenin madde ve insan kaynakları kullanımı meclisin tasarrufunda bulunmaktadır. Bu da meclisi para, silah, teknoloji medya ve benzeri güçlü araçlara sahip olan sömürgecilerin hedefi haline getirmektedir.

Toplumun beynini (meclisi) sömürgecilerin dış uyarıcılarından koruması bireyin beynini korumasından daha kolaydır; çünkü bireyin doğal ihtiyaçlarını kendi içinden sağlama imkanı yoktur. Bu da bireyi dış uyarıcılara karşı zafiyet içine sokmaktadır. Oysa toplum ihtiyaçlarını kendi içinden karşılama imkanına sahiptir. Yani dışa bağımlılığı birey örgütüne göre daha azdır.

Halkın güçlü bir toplumsal örgüte sahip olması meclisin örgüt amaçlarıyla örtüşmeyen dış uyarıcılara karşı direncini arttıracaktır. Yurt dışından gelen uyarıcılara karşı ise halkın örgütlü gücü oranında direnç gösterecektir. En azından halkın bu günkü örgütsüz halinden daha büyük direnç göstereceği muhakkaktır.

Gerçek şu ki halk siyasi partilere dayalı toplumsal yapının hiçbir safhasında beyni konumundaki meclisini hem denetim altına alacak hem de dış uyarıcılardan koruyacak patron (egemen) olamamıştır. Çünkü partiler ayrıştırıcı İcraatlarıyla halkın aynı çatı altında toplanıp güç birliği yapmasının önünü kesmiş; halkın egemenlik hakkını 4-5 yılda bir sandık başına gidip bir oy verme eylemi ile sınırlandırmıştır.

Acı olan ise halkın yaklaşık % 85'inin bir oy vermekle egemen (patron) olduğuna inanmasıdır. Oysa egemenlik bir oy verme eylemi ile izah edilebilecek bir şey değildir.

Eğer bir oy verme eylemi ile egemen olunsaydı;

-Halk temsilcisini belirleme, eğitme, seçme, çalışma biçim ve şartlarını belirleme ve denetleme hakkını siyasi parti liderlerine kaptırmazdı.

-Seçim barajları marifetiyle halkın önemli bir kısmının milli irade dışına çıkarılmasına izin vermezdi.

-Halkın lokomotif gücü devlet memurlarını parti yandaşı olup bölünür bahanesiyle siyasal alandan uzak tutan partilerin işçi, köylü ve esnafı parti yandaşı yapıp bölmesine izin vermezdi.

-Siyasetçilerin sömürgeci sermayenin güdümüne girmesine göz yummazdı.

-Bürokratların siyasi partilerin uzantısı haline gelmesine izin vermezdi.

-Kadınların nüfusu oranında temsil hakkının siyasi partiler tarafından kısıtlanmasını kabul etmezdi.

-Yönetim sürecinin liyakatsiz, ehliyetsiz ellere verilmesine izin vermezdi.

-Gençliğin yönetim sürecinden uzak tutulmasına göz yummazdı.

-Yerel işlerin ve kanunların halktan uzakta yapılmasına izin vermezdi.

-Halkın farklı kesimlerini ayrı, ayrı örgütleyen; farklı her bir kesimi diğer kesimler için tehdit unsuru haline getirmek suretiyle halkın aynı çatı altında toplanmasını engelleyen siyasi partiler ve onların taşra teşkilatı haline gelmiş sivil toplum kuruluşlarının varlığına izin vermezdi.

-Halkın farklı kesimlerini ayrıştırmak suretiyle demokrasinin toplumsal örgütlenme önerisinin önünü kesen, dolayısıyla halkın temsilciler meclisine hükmetmesini ve onu dış uyarıcılardan korumasını engelleyen partilerin varlığına izin vermezdi.

-Ülkenin bütün işlerini vergileriyle finanse eden halkın hem patronluk hem de yöneticilik haklarının elinden alınmasına, dolayısıyla hakkı olan zenginlik kaynaklarının ganimet malına dönüşmesine izin vermezdi.

-Bir avuç insan servetini küresel boyuta taşırken, milyonların yoksul, mutsuz ve umutsuz kalmasına sessiz kalmazdı.

-Halkın doğal ihtiyaçlarını garanti altına almayan siyasal sistemlerin varlığına izin vermezdi.

-Milyonların asgari ücretle geçinebilme rekoru kırmasına razı olmazdı.

-Hiç olmazsa “temsilcilerin” önünde el pençe durmaz; önünü iliklemez; eğilip elini öpmezdi.

Gerçek şu ki demokrasinin öngördüğü toplumsal örgütlenmeye sahip olmadığımız için ne birey olarak beynimize ne de toplum olarak meclisimize hükmedecek güce sahip değiliz.

Kısacası halk olarak ne patron ne de yöneticiyiz. Aleyhimize işleyen süreci vergileriyle finanse eden, oylarıyla meşrulaştıran yönetencilerden başka şey değiliz. Patron da yönetici de ülkenin madde ve insan kaynakları tasarrufunu ele geçirmiş olanlardır.

SARI DEMOKRASİLER

Demokrasi! Hani şu dillerden düşmeyen şarkı; hani şu ömrümüzü aramakla geçirdiğimiz gizemli sevgili.

Eskiden onu yalnızca mağdurlar ister, sözcülüğünü solcular yapardı. Demokrat kimliğine onlardan başka sahip çıkan olmazdı. O zamanlar demokrasinin yeşermemesi demokrat sayısının azlığına bağlanır, çoğunluk sağlandığında gerçekleşeceğine inanılırdı. Oysa bugün yalnız solcular değil, ulusalcı, muhafazakar, ülkücü, dinci, dinsiz, zengin, fakir kim varsa demokrat olduğunu beyan ediyor; beyanlar demokrasinin yeşerebileceği bir iklim havası veriyor; ama demokrasi denen sevgili yine boy göstermiyor!

Sizce de ilginç değil mi?

Demokrat sayısı artıyor; sayısal çoğunluk sağlıyor; ama demokrasi denen sevgili yine boy göstermiyor.

Belli ki demokrasi ile kimi demokratlar arasında bir kan uyuşmazlığı var...

Belli ki demokrasinin oyun kuralları ile birilerinin amaçları örtüşmüyor.

Hal böyleyken bu kan uyuşmazlığının nedenlerini ortaya koymak üzere harcanacak zamanın demokrasiye kavuşma adına bir anlamı olur mu bilmiyorum; ama kimi demokratların kime hizmet ettiğini anlamak açısından yararlı olacağı kesin.

Ancak her şeyden önce demokrasinin ne olup ne olmadığı net bir şekilde ortaya konmalıdır. Çünkü

piyasaya “Çoğulcu, Çoğunlukçu, Sosyal, Halkçı, Liberal, Koruyucu, Radikal, İleri, Militan, Siber, Yeni, Atina, Parlamenter, Plüralist, Endüstriyel, Kalkınmacı, Temsili, Marksist, Plebisitçi, Doğrudan, Yarı doğrudan, Oydaşmacı, Düşük yoğunluklu, Delegasyoncu, Uzlaşmacı, Müzakereci, Westminster modeli” ve benzeri onlarca demokrasi türü sürülmüş ve bunların her biri farklı algılara, farklı tutum ve davranışlara neden olmuştur.

Farklı algılara neden olan bu demokrasiler bu alanda neler olup bittiğini görmek açısından anlamlıdır. Ancak yapılacak değerlendirmelerde ölçü olarak kabul edilmeleri mümkün değildir; çünkü demokrasi tüm insanlığa hitap eden küresel bir kavramdır. Küresel olduğu için de belirli bir standardı vardır. Dolayısıyla demokrasi sözcüğünün önüne çeşitli sıfatlar getirmek suretiyle onu özeleştirmek, yerelleştirmek veya birilerinin hizmet aracı haline getirmek mümkün değildir. Bu da yapılacak değerlendirmelerde kullanılabilecek tek ölçünün eksiz demokrasi kavramı olduğu anlamına gelmektedir. Ancak bu kavramın tanımı konusunda da sıkıntılar yaşanmış ve yaşanmaktadır; çünkü bakıldığında iki farklı şekilde tanımlandığı görülmektedir.

Tanımların birinde “Demokrasi: Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın, ya da düzenli aralıklarla seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, toplumsal ve ekonomik durumları ne olursa olsun tüm yurttaşların eşit sayıldığı bir toplumsal örgütlenme biçimi” olarak,

Bir diğerinde ise “Grekçede halk anlamına gelen “*demos*” ve iktidar anlamına gelen “*kratos*” kelimelerinin birleşmesi ile oluşmuş bir terim” şeklinde ifade edilmiş, terimin karşılığı ise “halk iktidarı,

halkın yönetimi anlamına gelen bir siyasal yönetim biçimi” olarak belirtilmiştir.

Ancak algıları içinden çıkılmaz hale getiren tek oyun demokrasi kavramının iki farklı şekilde tanımlanmış olması değildir. İşin bir de sözümlü ona yürürlükte olan demokrasi tarafı vardır. Bu tarafa bakıldığında toplumu karşıt cephelere bölen, halk iktidarını 4 veya 5 yılda bir verilen oy ile ifade eden, siyasi partileri toplumun meşru yöneticileri sayan bir süreç işletildiği görülmektedir. Tek karşılığı olan bir kavramın iki farklı şekilde tanımlanmış olması, diğer yandan ne olduğu belli olmayan bir sürece demokrasi denmesi hiç kuşku yok ki aşılması gereken bir sorundur. Ancak bu sorunu aşmak için her bir tanımlı ve yaşanan süreci ayrı, ayrı değerlendirmek gibi uzun ve karmaşık bir yola girmeye gerek yoktur. Doğru olanı ortaya koymak üzere örgüt ve yönetim tanımlarını tekrar gözden geçirmek yeterlidir.

Örgütün belirli ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem süreci, yönetimin ise örgütün iş ve işlemlerini planlı bir şekilde yürütme ihtiyacından doğan bir süreç olarak tanımlandığını daha önce ortaya koymuştuk.

Ortaya koyduğumuz yönetim tanımına göre halkı farklı parti çatıları altında ayırmış ülkelerdeki siyasal yönetim süreçleri meşru değildir; çünkü ortalıkta o yönetim sürecini meşru kılacak toplumsal bir örgütlenme yoktur. Dolayısıyla 4-5 yılda bir verilen oyların meşru olmayan süreçleri meşru göstermek isteyenlerin politikalarına hizmet etmekten başka bir anlamı yoktur. Bu da mevcut yapı içinde verilen oyların halk iktidarı anlamına gelmediği, tam tersine halkı meşru olmayana hizmet eden figüranlar konumuna getirdiği anlamına gelmektedir.

Kısacası halkın oy vermek suretiyle gerçek bir halk iktidarı ve denetim altında tutabileceği meşru bir siyasal yönetim sürecine sahip olması mümkün değildir; mümkün olması için toplumsal örgütlenmesini gerçekleştirmesi gerekmektedir.

Kaldı ki yurttaşların doğal ihtiyaçlarını karşılamak üzere toplumsal örgütlenme içine girmek zorunda olduğu da bilinen bir gerçektir.

Bu gerçek yukarıda birinci sırada yer verdiğimiz demokrasi tanımındaki toplumsal örgütlenme önerisiyle bire bir örtüşmektedir. Bu da gerçek demokrasi tanımının toplumsal örgütlenmeyi öneren tanım olduğu anlamına gelmektedir.

Belli ki yukarıda isimlerini sıraladığımız yirmiden fazla demokrasi tanımı halkın demokrasi konusunda aynı noktada buluşmasının önünü kesmek üzere üretilmiş ve piyasaya sürülmüştür. Bu güne kadar demokrasi önerisinin gerçekleşmemiş olmasının en önemli nedenlerinden biri budur. Ancak tek neden bu değildir. Bir de kurulu düzenden, daha doğrusu düzensizlikten beslenenlerin halkın amaç birliğini ortadan kaldıran politikalar uygulaması vardır.

Bugün doğal ihtiyaçlarını karşılamak gibi çok gerçekçi ortak amaçları bulunan yurttaşların demokrasi adlı çatı altında örgütlenmesi gerekirken karşı cephe-lerde yer alıyor olması, söz konusu politikaların uygulandığını görmemiz için yeterli bir örnektir.

Bu politikaların nasıl uygulandığını izah etmek üzere seçilebilecek en ideal örnek ise emekçiler ile patronlar arasında yaşananlardır. Bilindiği gibi siyasal sistemin muktedirleri emekçi haklarını garanti altına alma yerine onları hiç şaşırmadığımız bir şekilde

patronların insafına bırakmıştır. Bu da emeğinin karşılığını almak, özlük haklarını geliştirmek ve bu haklarını patrona karşı korumak gibi amaçları olan, ancak bu amaçlarını tek başına gerçekleştirme gücüne sahip olmayan her bir emekçiyi sendika dediğimiz çatılar altında örgütlenmek zorunda bırakmıştır...

Ama ne yazık ki bu sendikalar ortak amaçlara sahip emekçilerin tümünü aynı çatı altında toplamaya muvaffak olamamıştır. Çünkü patronlar sömürü düzenlerine ters düşen sendika gücünü kırmak üzere emekçilerin bir kısmına çeşitli imtiyazlar tanımış, imtiyaz tanımak suretiyle yanına çekebildiği emekçileri sarı sendika denilen çatılar altında toplamıştır. Patronların bu politikaları emekçilerin amaç birliğini ortadan kaldırmakla kalmamış, sendikacı ve sarı sendikacı olmak üzere ikiye bölünmelerine ve karşı cephelerde yer almalarına da neden olmuştur.

Özetle ne emekçilerin ne de yurttaşların karşıt cephelere bölünmüş hali bir tesadüf değildir. Emekçinin güç birliğine müdahale etme ihtiyacı hisseden zihniyet yurttaşların güç birliği anlamına gelen demokrasi gibi muazzam bir gücün bırakın gerçekleşmesine, gerçekleşme ihtimaline bile tahammül edememiş, yurttaşların amaç birliğini ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmıştır.

Gerçek şu ki mağdur yurttaşların demokrasi ihtiyacı devam ettiği gibi mevcut düzensizlikten beslenen kesimlerin olası bir toplumsal örgütlenmenin önünü kesme ihtiyacı da devam etmektedir. Çünkü yurttaşların ortak amaçlarını gerçekleştirmek üzere demokrasi denen çatı altında toplanması gerçekleştiğinde; yurttaşlar gönüllü bir dayanışma içine girecek; bu dayanışma ortaya güçlü bir toplum çıkaracaktır. Güçlü toplum güç kaynağı halk olan, dolayısıyla yalnızca

halka hesap vermek ve yalnızca halka hizmet etmek zorunda olan bir siyasal yönetim sürecinin ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Öznesi halk olan bir siyasal yönetim sürecinin ortaya çıkması gerçekleştiğinde;

Böl ve yönet politikasına uygun şekilde halkı farklı çatılar altında örgütlenmeye teşvik eden, uygulamalarıyla yurttaşların aynı çatı altında toplanıp, zenginlik kaynaklarına sahip çıkabilecek güce erişmesini engelleyen, halkın korumasız kalan zenginlik kaynaklarını tekeline alıp, sırtını dayadığı güçlerin insafına bırakan partilere dayalı siyasal yönetim süreci çökecektir. Bu da sömürgecilerin imtiyazlarını kaybetmeleri, sömürdükleri kesimlerle eşit konuma gelmeleri anlamına gelmektedir. İşte bu ihtimal onları, halkın amaç birliğini ortadan kaldıracak politikalar uygulamak, yurttaşların demokrasi ile ilgili algı birliği içine girmesini önlemek üzere piyasaya sarı demokrasiler ve sarı demokratlar sürme ihtiyacı içine sokmaktadır...

Bugün siyasilerin dine, dile, ırka dayalı bazı kesimlere ayrıcalıklar tanıyan, birilerinin ülke kaynaklarını sömürmeyi kazanılmış hak haline getirmesine zemin hazırlayan, imtiyazlı hale getirdiği kesimlerin demokrasi isteyen kesimlerden ayrılmasını sağlayan politikalar uyguluyor olması, bu uygulamaların sömürgecilerin ihtiyaç ve amaçlarıyla bire bir örtüşüyor olması, söz konusu tespitlerin kanıtlarından başka şey değildir.

İşte demokrasi arenasında karşı karşıya bulunduğumuz manzara bu. Bir yanda doğal ihtiyaçlarını ahlak ve hukuk dışı yollardan karşılamayı tercih etmediği için demokrasiyi Allah'ın emriyle isteyen mazlum, mağdur ve alın terinden başka varlığını

hissettirecek bir şeyi olmayan kesimler, diğer yanda bu talebin önünü kesebilecek her türlü silaha, paraya, yazılı ve görsel basına, teknolojiye ve demokrasinin önünü kesmek üzere bünyesinde barındırdığı sarı demokratlara sahip zalim babalar.

Demokrasiye kavuşmanın kolay olmadığı ortada. Ancak demokrasi denen sevgilinin gerek bireylerin, gerekse toplumun geleceğini garanti altına alma açısından vazgeçilmeyecek derecede alımlı olduğu da bir gerçek. Belli ki mağdur kesimlerin demokrasi talepleri bitmeyecektir. Hiç kuşku yok ki toplumun geleceğini garanti altına almayı dert edinmiş aydınların demokrasi talepleri de devam edecektir. Ama ne yazık ki zalim babaların cevabı her seferinde olumsuz olacaktır.

Cevapların şeklini taleplerin türü, rengi ve tonu belirleyecektir. Günümüzde talepler pankart açmaktan öteye gitmediği için cevaplar cop atmak, tazyikli su ve biber gazı sıkmak, birkaç kişiyi hücreye atmak, halkın kafasını karıştırmak üzere piyasaya genetiği değiştirilmiş birkaç sarı demokrasi ve demokrasiye fakat, ancak, ama ile başlayan şerhler koymadan, kırmızı tonlu çizgiler çizmeden yanaşmayan birkaç sarı demokrat sürmek şeklinde verilmektedir.

Çözüm:

Standardı değiştirilmiş sarı demokrasilere ve görevi demokrasiyi sömürgecilerin amaçlarına uygun şekilde yorumlamak olan sarı demokratlara itibar etmek değildir...

Böl ve yönet politikasına hizmet eden güçlerin propaganda araçlarına maddi katkı yapmak, konvoylarını coşkuyla karşılamak, nutuklarını alkışlarla desteklemek de değildir...

Etnik farklılıklara yönelik amaçları gerçekleştirmek üzere dernek, vakıf, sendika, siyasi parti, cemaat ve benzeri çatılar altında ayrı, ayrı örgütlenmek suretiyle böl ve yönet politikasının arkasındaki güçlerin ekmeğine yağ sürmek hiç değildir.

Çözüm:

Zayıf kesimleri sömürmek suretiyle elde edilen İmtiyazların keyfini sürmenin uzun vadede toplumu uçuruma atmak, çocuklarımızın geleceğini karanlığa gömmek anlamına geldiğini görmek;

Farklılıkları kenara bırakıp, bizi gerçekçi bir şekilde bir arada tutacak ortak amaçlar etrafında toplanmak üzere aşağıdaki toplumsal mutabakat metnini imzalamaktır.

Toplumsal Mutabakat Metni:

Madde 1-Toplumsal örgütlenme (demokrasi) yurttaşların beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamak üzere gerçekleştirilmiştir.

Madde 2-Ülkenin madde ve insan kaynakları yurttaşların doğal ihtiyaçlarını karşılamak üzere kullanılacak, geliştirilecek ve korunacaktır.

Madde 3-Her yurttaş ülkenin madde ve insan kaynaklarını kullanma, geliştirme ve koruma işinde eşit oranda görev yetki ve sorumluluk alacak; eşit oranda katkı yapacaktır.

Madde 4-Her yurttaş dini, dili, ırkı, mezhebi, cinsiyeti ile ilgili amaçlarını kendi imkanları ile karşılamak ve bir başkasının benzer amaçlarına zarar vermemek şartıyla özgürce gerçekleştirme hakkına sahiptir.

Madde 5-Toplumun sevk ve idaresi yasalarla düzenlenecektir; ancak hiçbir yasa ilk dört madde hükmüne ters düşecek şekilde düzenlenemez.

Toplum bu veya benzeri bir mutabakat metnini imzalamalıdır. Aksi takdirde doğa kanunları sömüren ile sömürüleni birlikte tarih arşivine gömecektir.

KAYIT DIŞI SİYASET

“Kayıt dışı siyaset var”

“Adalet eski Bakanı Cemil Çiçek, Türkiye’de yapılan siyasete ilişkin ilginç yorumlarda bulundu. Çiçek, şunları söyledi: Türkiye’de sadece siyasi partiler siyaset yapmıyor. Bir de kayıt dışı siyaset var. Bir, siyasetin herkesin bildiği tanıdığı aktörleri var. Millet zannediyor ki siyasetin tamamını bunlar yapıyor. Halbuki onlardan çok daha etkili siyaset yapan başka kurumlar var. (Ki aynı bakan yaklaşık 13 yıl sonra katıldığı bir televizyon programında bu kurumları yüksek yargı, askeriye, cemaat ve sermaye grupları olarak sıraladı) Onlar gözükmüyor vatan-daş her türlü olumsuzluğu bu önde gördüklerinden biliyor. Biz merdiven boşluğunda başkalarından arta kalan alanda siyaset yapıyoruz. (Takvim Gazetesi – 26 Haziran 2007)

Bu haberi okuduğumda tarifi imkansız bir heyecan yaşamıştım; çünkü bu haberde yer alan açıklamalar, haberin yayımlanmasından 16 ay önce piyasaya çıkan “Partisiz Yönetin” adlı kitabımdaki fikirlerimi doğrular nitelikteydi.

Sevinmem gerekiyordu; ama sevinemedim; tam tersine uzun yıllar anlaşılamamış olmamın burukluğunu yaşadım; 20 yılı aşkın bir süre bıkmadan, usanmadan kayıt dışı siyasetin var olduğunu savundum. Bu nedenle “Partisiz Yönetim” deyip durdum. “Partisiz Yönetim” diye, diye dilimde tüy bitti. Ama ne yazık ki, yakın zamana kadar hiç kimseyi inandıramadım.

İlk defa Partisiz Yönetim dediğimde, çevremdeki insanların bir kısmı kahkaha atmıştı. Beni incitmek

istemeyen ya da daha kibar davranmak isteyen insanlar bile, kendilerini tebessüm etmekten alıkoyamamıştı; çünkü onlara göre partiler demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıydı. Dolayısıyla partilerin olmadığı demokratik bir yaşam biçimi düşünülemezdi.

Oysa partileri demokrasiyle özdeşleştirme yaklaşımı, doğru bir yaklaşım şekli değildi; Halkın farklı kesimlerini çatıları altında ayrı, ayrı örgütleyen, farklı kesimlerin iletişim içine girmesini, birbirlerini tanıyıp güvenmesini imkansız hale getiren partilerin var olduğu bir düzende; toplumsal uzlaşmanın sağlanamayacağı, Dolayısıyla halkın, demokratik bir toplumsal örgütlenme içine giremeyeceği, demokrasinin olmadığı yerde ne halkın, ne de temsilcilerin egemen olamayacağı, halkın ve temsilcilerin egemen olmadığı bir yerde ise; kayıt dışı siyasetin doğabileceği, dolayısıyla ülke yönetiminin kayıt dışı siyaset yapanların eline geçebileceği gerçeği sonuçlarıyla birlikte ortadaydı.

Kaldı ki; her türlü olumsuzluğun partilerden bilindiği, söz konusu olumsuzluklardan partilerin sorumlu tutulduğu, bu nedenle ikide bir parti ve temsilci adaylarının değiştirildiği, yapılan değişikliklere rağmen hiçbir sorunun çözülemediği açıkça görülen bir süreç de yaşanıyordu. Bu nedenle insanların söz konusu gerçekleri görmezden gelip, partileri demokrasi ile özdeşleştirme yaklaşımlarında ısrarcı olmalarını anlamakta güçlük çekiyordum.

Ancak bu güçlüklerle rağmen, fikirlerimden vazgeçmeyi hiç düşünmedim; çünkü zamanla meydana gelecek olayların mevcut şartlar çerçevesinde gelişmek zorunda olduğunu, mevcut şartlar çerçevesinde gelişecek olayların geçmişte olduğu gibi gelecekte de halk yararına olmayacağını, insanların eninde sonunda gerçekleri görmek zorunda kalacağını biliyordum. Ancak

doğrusunu söylemek gerekirse; bunu herkesten önce bir bakanın itiraf edeceğini beklemiyordum.

Kayıt dışı siyaset gerçeğinin artık halk tarafından az da olsa görüldüğüne inanıyorum. Ancak aydınlar tarafından yeterince görüldüğüne inanmıyorum. söz konusu durum aydınlar tarafından yeterince görülseydi veya görülmek istenseydi; yukarıdaki haber yayımlandıktan bir gün sonra ülke gündeminin birinci sırasında yer alırdı; çünkü yukarıdaki haberde yer alan "sadece siyasi partiler siyaset yapmıyor. Bir de kayıt dışı siyaset var", "Biz merdiven boşluğunda başkalarından arta kalan alanda siyaset yapıyoruz." Şeklindeki sözler, öyle okunup bir kenara atılacak cinsten değildir.

Evet; Eski bakanın kayıt dışı siyaset var şeklindeki ifadeleri öyle okunup bir kenara atılacak cinsten değildir. Tam tersine ülke gündeminin birinci sırasına alınması gereken bir konudur. Titizlikle incelenmesi ve acilen önlem alınması gereken bir konudur.

Düşünsenize; bir yanda ülke kaynaklarını gerektiğinde canı pahasına korumaya hazır olan; çalışıp üretmek suretiyle ülke kaynaklarına artı değer katan ve vergileriyle ülkedeki tüm işleri finanse ettiği için ülkenin sahibi (patronu) varsayılan halk. Diğer yanda bizi halk seçti ama biz merdiven boşluğunda başkasından arta kalan alanda siyaset yapıyoruz. Bizden daha etkili siyaset yapan kurumlar var. Neden her türlü olumsuzluktan bizi sorumlu tutuyorsunuz mealinde itiraflarda bulunan partili siyasetçiler, karşı tarafta ise halkın seçtiği varsayılan siyasetçileri merdiven boşluğuna itecek kadar güçlü kayıt dışı siyasetçiler. Şimdi söyler misiniz; böylesi bir sistemde vatandaşın ürettiği pasta gelirlerinin vatandaşa dönmesi mümkün mü?

Böyle bir sistemde halk oyunun ve o oylarla iktidara geldikleri varsayılan siyasilerin vatandaşa bir hayrı olur mu?

Siyasi partilerin öncülüğünü yaptığı böyle bir sistemde halkın egemen olması mümkün müdür?

En önemlisi kayıt dışı siyasetin yapılmasına olanak tanıyan siyasi partilere dayalı bu sistemde ısrar etmenin anlamı nedir?

DEMOKRASİYİ PARTİ SAHALARINDA ARAMAK FUTBOLU BASKETBOL SAHASINDA OYNAMAYA BENZER

Futbolu basket sahasında oynatalım şeklinde bir öneri ile karşı karşıya kalırsak kuşkusuz deli misiniz şeklinde tepki gösteririz; çünkü çok yakından takip ettiğimiz futbol ve basketbolun farklı kuralları, araçları ve sahaları olduğunu, dolayısıyla futbolun basketbol özellikleriyle örtüşmediğini biliyoruz. Bu nedenledir ki futbolun basket sahaslarında oynatıldığına tanık olunmamıştır. Kuşkusuz bundan sonra da tanık olamayacağız. Ancak demokrasiyi parti sahaslarında aramanın ne anlama geldiğini görmek için bir futbol maçını hayali de olsa basket sahasında oynatmakta yarar vardır.

Futbolu basketbol sahasında oynatırsak ne olur?

1-Saha dar olduğundan fauller, sakatlıklar, sarı ve kırmızı kartların haddi hesabı olmaz.

2-Potaya ayakla gol atmak ve seyirciyi mutlu etmek imkansız hale gelir.

3-Gol sevinci yaşamayan seyirci önce mırıldanır; ilk tepkisini hakeme daha sonra takımına yöneltir.

4-İkinci maçta seyirci sahaya yabancı madde fırlatır; yetmezse sahaya inmeye başlar.

5-Üçüncü maçta yönetim istifa sloganları atılır; kulüp binası basılır.

Süreçten memnun tek kesim spor yorumcuları olur; çünkü bu uygulama onlara bolca eleştiri malzemesi verir. Ancak yaşanan sorunlardan sonra seyirci maça gitmez; sektör iflas eder; yorumcular da işsiz kalır.

Yukarıdaki futbol örneği ile dikkat çekmek istediğim hususlar şunlardır:

1-Futbol maçının basket sahasında oynatılması halinde ortada futbol adında bir oyun kalmaz. Basket sahasında oynanan oyuna yeni bir isim verilmesi gerekir. İki hidrojeni bir oksijen ile birleştirdiğimizde meydana gelen maddeye “Su” ismini verdiğimiz gibi.

Aynı şey demokrasi için de geçerlidir. Demokrasi de tanımına uygun araçlarla gerçekleştirilmelidir. Eğer demokrasiyi tanımına uygun olmayan araçlarla gerçekleştirmeye çalışırsanız demokrasi ortadan kalkar; uygulama başka şeye dönüşür.

2-Futbolu basket sahasında oynatmanın sektörü iflasa götürecektir sorunlara davetiye çıkarmak anlamına geldiği sektör içindeki herkes tarafından görülmektedir; çünkü konu hakkında herkes yeterli bilgiye sahiptir. Bu nedendir ki futbolu basket sahasında oynatma gibi yanlış bir yola girilmemiştir.

Yukarıdaki tespitler demokrasi hakkında da yeterli bilgiye sahip olmamız gerektiğine işaret etmekte; aksi halde toplumu iflasa sürükleyecek toplumsal sorunlara neden olacağımızı hatırlatmaktadır. Söz konusu işaret ve hatırlatma hayati önem taşımaktadır; zira söz konusu olan bir sektör değil; toplumsal geleceğimizdir.

Peki; vatandaşlar olarak demokrasi hakkında yeterli bilgiye sahip miyiz?

Yukarıdaki soruya demokrasi denince ne anlıyoruz şeklinde bir soru daha eklemekte yarar vardır; çünkü demokrasinin gerçek tanımına giden yola yirmiden fazla sarı demokrasi ismi serpiştirilmiş; bu yol adeta labirent haline getirilmiştir. Ne yazık ki bu tuzak

her bir vatandaşın demokrasi denince farklı şeyler anlamasına neden olmuş; demokrasinin gerçek tanımı noktasında buluşmasına engel olmuştur. Kısacası farklı algılara neden olan sarı demokrasiler gerçek demokrasi tanımı hakkında bilgi sahibi olmamızın önünü kesmiştir.

Demokrasi hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığımızı ispat derecesinde ortaya koyan kanıt ise halkın “partiler demokrasinin vazgeçilmez un-surlarıdır” şeklindeki yaldızlı yalana inanmış olması ve bu inancı gereği demokrasiyi partiler eliyle gerçekleştirmeye çalışmasıdır.

Oysa partilerin farklı kesimleri ayrıştıran icraatleri demokrasinin toplumsal örgütlenme önerisinin önünü kesmektedir. Dolayısıyla siyasi partiler demokrasinin değil, olsa, olsa böl ve yönet politikasının arkasındaki güçlerin vazgeçilmez unsurlarıdır.

Halkın demokrasinin işaret ettiği toplumsal örgütlenmeye ihtiyacı varken ayrıştırmacı partileri demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak görüp kutsaması şaka olmadığına göre ya bilgisizlik ya da toplumsal bir hastalıktır. Halkın bu davranışı bir hastalıktan kaynaklanıyorsa Allah yardımcımız olsun demekten başka çare yoktur; yok eğer bilgisizlikten kaynaklanıyorsa çaresi gayet basittir. Reçetesi demokrasinin bütün yurttaşları eşit sayan toplumsal örgütlenme önerisidir. Ayrıştırmacı partilerin birleştirici demokrasi ile taban tabana zıt unsurlar olduğunu görmektir.

Kısacası; Partilerin olduğu yerde demokrasinin gerçekleşmesi mümkün değildir; çünkü partiler ayrıştırmacı, demokrasi birleştiricidir. Yani partiler ile demokrasinin birbirleriyle örtüşür hiçbir özelliği yoktur.

Demokrasi ve siyasi partilerin özellikleri en az futbol ve basketbol özellikleri kadar birbirinden farklıdır. Demokrasi gerçekten isteniyorsa yapılması gereken ilk iş demokrasiyi parti sahalarında aramaktan vazgeçmektir. Demokrasiyi partiler eliyle gerçekleştirmeye çalışmanın futbolu basket sahasında oynatmaktan hiç bir farkı yoktur.

Bu gün yaşadığımız toplumsal sorunlar hiç kuşku yok ki demokrasiyi toplumu ayrıştıran ve aynı zamanda kayıt dışı siyasete zemin hazırlayan siyasi partilerin eliyle gerçekleştirmeye çalışmamızın sonuçlarından başka şey değildir.

SEÇMENİN SORUMLULUĞU

Sevgili Seçmen Meslektaşlarım:

Doğanın alabildiğine cömert davrandığı, madde ve insan kaynakları bakımından kendi kendine yetebilen bir ülkenin sahibi iseniz; sahip olduğunuz kaynaklara beyin ve beden gücüyle artı değer katıyorsanız; ülkenizin tüm işlerini vergilerinizle finanse ediyorsanız; doğal olarak refah düzeyinizin yükselmesini beklersiniz. Eğer bu beklentinizin aksine bir kısmınız işsiz ve aç kalıyorsa; çalışanlarınız açlık veya yoksulluk sınırından kurtulamıyorsa; kuru kalabalık niteliğindeki toplumsal yapınızı değiştirmek üzere evvela siyasi partilerden kurtulmanız gerekmektedir. Çünkü bu sonuçlar ülkeniz kaynaklarını kullanma tasarrufunu elinde bulunduran ve işi Kamu İktisadi Teşekküllerini satma noktasına kadar vardırıran siyasi partilerin halk yararına çalışan örgütler olmadığı, sizin ise bu gidişata dur diyebilecek demokratik bir örgüte sahip olmadığınız anlamına gelmektedir.

Halkın aleyhine işleyen sürece dur diyebilecek demokratik bir örgüte sahip olmadığınızın en önemli kanıtı hiç kuşku yok ki dernek, vakıf, sendika, cemaat ve benzeri sivil toplum örgütlerinin çatıları altında ayrı, ayrı örgütlenmiş olmalarıdır.

Belli ki herkes başının çaresine baksın anlayışına iten sinsi bir politika yürütülmektedir. Oysa demokrasi, her bir kesimin başının çaresine bakmak üzere ayrı, ayrı örgütlenmesini değil; tam tersine, herkesin haklarını güvence altına alacak güçlü ve tutarlı bir halk örgütlenmesini önermektedir.

Kısacası halkın her bir kesiminin ayrı, ayrı örgütlenmesi demokrasinin öngörüsüne aykırıdır. Kaldı ki ülke kaynaklarında gözü olanların, iyi niyetle kurulmuş sivil toplum örgütlerinin karşısına sözde sivil toplum örgütleri kurması, onları karşı karşıya getirmek suretiyle böl ve yönet politikasının hizmetkarı haline getirmesi de söz konusudur. Bu nedenle demokrasinin öngörüsüne aykırı bir ortam yaratan ve sinsî bir politikanın kışkacında bulunan sivil toplum örgütlerinden, toplumsal bir örgütlenmenin öncülüğünü yapmalarını beklemek, hem onlara haksızlık, hem de kendimizi aldatmaktan başka şey değildir.

Gerçek şu ki sevgili seçmen meslektaşlarım: toplumsal örgütlenme yolunda, üzerinde yoğunlaşmamız gereken öncelikli unsurlar sivil toplum örgütleri değildir. Üzerinde durmamız gereken öncelikli unsurlar örgütsüz seçmenlerdir. Daha doğrusu örgütsüz seçmenlerdir. Eğer illa da bir sivil toplum örgütünden söz edilmesi gerekiyorsa bu seçmenlerin örgütünden başkası olmamalıdır. Çünkü halkın madde ve insan kaynaklarını halk adına sandığa attığı bir oy pusulasıyla birilerinin tasarrufuna bırakan seçmendir. Dolayısıyla halkın madde ve insan kaynaklarının kullanılmasından birinci derecede sorumlu olan da seçmendir. Bu iş bir oy pusulasıyla geçirilecek kadar basit bir iş değildir. Söz konusu olan birilerine üç beş kuruş emanet etmek değil; üç beş milyar da değil; emanet ettiğimiz ülkenin bütün zenginlik kaynaklarıdır. Emanet ettiğimiz çocuklarımızın geleceği; ülkenin kaderidir.

Evet; seçmen halkın ve ülkenin geleceğinden birinci derecede sorumludur. Sorumluluğunun gereği olarak tek çatı altında örgütlenmelidir. Bu örgüt her ilde siyasal yönetim süreçlerini inceleyen laboratuvarlar kurmalıdır. Bu laboratuvarlarda konunun uzmanı bilim insanı seçmenler çalıştırılmalıdır; bilim insanları bir

yandan mevcut yönetim sistemlerini inceleyip teşhisler koyarken, diğer yandan alternatif sistem modelleri geliştirmelidir. Elde edilen sonuçlar hakkında seçmenler bilgilendirilmeli; eğitilmeli ve bilinçlendirilmelidir. Aksi takdirde her seçimden sonra saç baş yolmaların, diz dövmelelerin, kahve köşelerinde, televizyonlar başında yakınmaların hiçbir yararı olmayacaktır. Bu güne kadar olmadığı gibi.

Şu halimize bakar mısınız?

Bugün halkın kuru kalabalık diyebileceğimiz dağınık yapısını demokratik bir yapı olarak gören; bütün olumsuzluklara rağmen alternatif bir yapı arayışı içine girmeyen; işlerin yolunda gitmediğini gördüğünde temsilci adaylarını veya parti değiştirmekle yetinen; temsilci veya parti değiştirmek suretiyle sorunların çözülmediğini defalarca görmesine rağmen, verdiği oyların veya oy verdiği partilerin sorunları çözmek için yeterli olacağına inanan biz seçmenler değil miyiz?

Halkın ortak amaçlar etrafında güçlü bir şekilde örgütlenmelerine imkan bırakmayan; örgütsüz bıraktığı halkın zenginlik kaynaklarının sahipsiz kalmasına, kaynakların sömürüye açık hale gelmesine sebep olan partileri davullarla kurbanlarla karşılayan biz seçmenler değil miyiz?

Partilerin yarattığı çatışma kültürünün etkisinden kurtulamayan; dolayısıyla seçim süreçlerini farklı kesimleri alt etmenin fırsatı olarak gören; bu nedenle kendisi ve yandaşı olduğu par tının çıkarları için halkın ortak çıkarlarını göz ardı eden biz seçmenler değil miyiz?

Seçimlerde oylarını paraya çevirme hesapları yapan; oyunu aldığı yardım paketi doğrultusunda

kullanan; yakınlarını işe aldırma veya iktidar nimetlerinden yararlanma hesaplarından başka bir şey düşünmeyen biz seçmenler değil miyiz?

Biz değil miyiz sözde halkın karar verme organı sayılan; özde oyunu nasıl vermesini bilmesine bile gerek duyulmayan?

Halkın içine düştüğü sıkıntıları yaratanların icraatlarını meşru kılmaktan başka bir işe yaramayan konumunda olan biz seçmenler değil miyiz?

Bugün mevcut yapıyı araştırabilecek; gerektiğinde alternatif bir yapı oluşturmak üzere üyelerini harekete geçirebilecek; dolayısıyla figüran konumunda olan biz seçmenleri saygın seçmen konumuna getirebilecek güçlü ve tutarlı bir örgüte sahip olsak fena mı olurdu?

Unutulmamalıdır ki, dağınık halde bulunan; dağınık olduğu için güç birliği yapma imkanı bulunmayan seçmenlerin, halkın temsilci adaylarını belirlemesi, seçmesi, denetlemesi, hesap sorması ve gerektiğinde alternatif bir yapı oluşturması mümkün değildir.

Dolayısıyla “Halkın Seçmenleri Örgütü” bir an önce kurulmalıdır. Bu örgütün ilk hedefi halkın ortak amaçlar etrafında örgütlenmesine olanak bırakmayan ve icraatlarıyla halkı uçurum kenarına kadar getiren siyasi partilerden kurtulmak olmalıdır. Aksi takdirde günü birlik çıkarlar için partilere verilen oylar, içinde bulunduğumuz geminin batmasını önlemeye yetmeyecektir.

SERMAYE - SİSTEM - SEÇİLEN - SEÇEN

Sermaye, sistem, seçilen ve seçenler ülkelerin yönetim sürecinde kimi formal, kimi informal şekilde yer alan paydaşlardır. Bilindiği üzere ülkelerin madde ve insan kaynaklarının tasarrufu bu paydaşların ellerindedir. Ne yazık ki bu paydaşlar zaman içinde küresel sermayeyi ülkelerin mal varlıklarına göz dikecek düzeyde büyütmüş. halkı ise açlık sınırı, yoksulluk sınırı gibi kavramlarla tanıştırma noktasına getirmiştir. Bu nedenle bu paydaşların yapılarını ve ilişkilerini bilmek ve buna göre önlem almak her bir ülke halkı için hayati önem taşımaktadır. Aksi takdirde ülke kaynaklarının paydaşlar arasında ganimet malı gibi paylaşılması, halkın her geçen gün daha da yoksullaşması, yoksulluğun iç huzursuzluklara neden olması, iç huzursuzlukların dış müdahalelere davetiye çıkarması, nihayetinde ülkelerin beka sorunu ile karşı karşıya kalması kaçınılmaz olacaktır. Yakın tarihte çeşitli ülkelerde yaşanan beka sorunları bizde olmaz deme seçeneğini ortadan kaldırmıştır.

Günümüzde küresel sermayenin ulaştığı boyutu araştıran uzmanların tespitlerine göre bu sermayenin büyüklüğü korkutucu boyutlara ulaşmıştır. Yakın zamanda BBC NEWS Türkçe sitesinde yer alan bir haberde Dünya'nın en zengin yüzde 1'lik kesiminin küresel servetin yüzde 82'sine sahip olduğu belirtilmektedir. Bu da Dünya nüfusunun yüzde 99'lık kesiminin yüzde 18 ile yetinmek zorunda bırakıldığı anlamına gelmektedir.

Günümüzde küresel sermaye sahiplerinin ülke yönetimlerini açıktan tehdit etmesi, zenginlik kaynaklarına göz diktiği ülkelerde iç savaşlar çıkarması, çeşitli ülke yönetimlerini değiştireceklerini gizlemeye bile gerek duymadan söylemeleri, İnsanları ülkelerinden göç etmeye zorlamaları, çeşitli ülke yönetimlerinin çocuk ve sivil katliamları karşısında sesiz kalmalarını sağlamaları, Dünya halkını gün geçtikçe açlığa mahkum etmeleri tehlikenin ne kadar büyük olduğunun birer kanıtıdır. Kanıtlar henüz adı konulmamış bir küresel sermaye imparatorluğunun varlığını ortaya koymaktadır. Yakında her ülkenin bu imparatorluğun birer eyaleti haline gelmesi, her bir ülkeye şirket adları verilmesi, Dünya çocuklarına şirket bayrakları altında şirket marşları okutulması şaşırtıcı olmayacaktır. Görünen o ki fatura Dünya'nın masum çocuklarına çıkarılmış, yeni neslin geleceği elinden alınmıştır.

Dünya halkının karşı karşıya kaldığı bu duruma çare bulmaktan başka bir seçeneği yoktur. Ancak çare bulmak için evvela gelinen noktanın sebepleri bulunmalıdır. Sebepleri bulma arayışına başlarken bu arayışa ışık tutacak bazı hususları dikkate almakta yarar vardır. Bu hususlardan biri ve en önemlisi insan tanımıdır. Bu tanımın önemi insanın hem konunun öznesi olmasından hem de toplumsal örgütlenmeye örnek olacak bir yapıya sahip olmasından kaynaklanmaktadır.

İnsanın toplumsal örgütlenmeye örnek olacak yapısı aşağıda tanımlanmıştır.

İNSAN: Beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik amaçlarını gerçekleştirmek üzere bir araya gelmiş organların eylem sürecidir.

Diğer bir ifadeyle insan farklı organları içinde barındıran bir örgüttür.

İnsanın farklı organlardan oluşan örgütsel yapısı dini, dili, ırkı, mezhebi farklı insanların da tek çatı altında örgütlenebileceğini ispatlayan ideal bir örnektir.

Sebepleri bulma arayışına ışık tutacak hususlardan bir diğeri ise demokrasi tanımıdır. İnternet üzerinden araştırdığınızda karşınıza 23 adet demokrasi tanımı çıkmaktadır. Bunların 22 tanesini sarı demokrasi olarak tanımlamak haksızlık sayılmamalıdır. Çünkü bunlar gerçek demokrasi tanımına giden yolu labirent haline getirmekte demokrasi konusunda kafa karışıklığı yaratmaktadır.

İnsanın doğasıyla uyumlu olmayan hiçbir tanıma itibar edilmemelidir. İnsan doğasıyla uyumlu olan gerçek demokrasi tanımı aşağıda yer almaktadır.

“DEMOKRASİ: Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın veya belli aralıklarla seçtiği temsilciler eliyle yürütülen, ekonomik ve toplumsal yapısı ne olursa olsun her bireyin eşit sayıldığı toplumsal örgütlenme biçimidir.”

Bu tanım toplum içindeki farklı tüm kesimlerin tek çatı altında örgütlenmesini önermektedir. Tıpkı insan bedenindeki farklı organların tek çatı altında örgütlendiği gibi. Farklı insanların tek çatı altında örgütlenebilmesi için elbette ortak amaçlara ihtiyaç vardır. İnsanların beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçları bu ihtiyacı karşılamaktadır. Unutulmamalıdır ki bu amaçlar sadece insanların değil, tüm canlıların ortak amaçlarıdır. İnsanların bir arada yaşamasının temel sebebi de bu amaçlar değil mi?

Toplumsal sözleşmenin temeli bu amaçlar üzerine kurulduğunda farklı her birey tüm enerjisini bilerek ve

isteyerek bu örgüte verecektir. Çünkü İnsanların tek çatı altında fikir birliği, işbirliği ve güç birliği yapmaları onlara zenginlik kaynaklarını sömürüye karşı koruma, kendi yararlarına kullanma gücü verecektir. Kısacası tek çatı altında yapılacak bir güç birliği insanların sadece temel ihtiyaçlarını garanti altına almakla kalmaz, ülkenin zorluklara karşı direnme gücünü de arttıracaktır.

Dikkate alınması gereken bir diğer husus da patronluk tanımıdır. Bilindiği gibi bir iş yerini finanse edip kurana patron denilmektedir. İş yeri patronun amaçlarını gerçekleştirmek üzere kurulur. İş yeri patronun plan, program, kurduğu çalışma sistemi ve emirleri doğrultusunda işletilir. Dolayısıyla patronun aynı zamanda yönetici olduğu anlamına gelir. Bu da patronun yöneticilik vasıflarına da sahip olmasını gerektirir. İş yerindeki müdür ve müdür yardımcısı gibi elemanlar ise yönetici değil, yönetencidir. Bir başka ifadeyle patronun direktiflerini yerine getiren elemanlardır. Yönetici vasıflarına sahip iyi bir patron çalışmalarını bilimsel verilere dayalı yapar. Örneğin iş yerini kurmadan önce kurmayı planladığı işle ilgili uzman kurumlardan fizibilite raporu ister ve işyerini bu rapor doğrultusunda kurar. Yönetici vasfı gereği çalışmaları yakından izler, denetler, aksaklık gördüğünde anında müdahale edip aksaklıkların sebeplerini bulup aksaklıkları giderir. Aksi takdirde patronluk vasfını da yöneticilik vasfını da müdür ve müdür yardımcısı gibi elemanlara kaptırıp, kurulu düzenin çöküşüne sebep olur.

Bu durum ülke yönetimleri için de geçerlidir. Tek farkı ülke yönetimlerinde çoklu patronluk vardır. Şöyle ki; çalışan, üreten, ülke kaynaklarına artı değer katan, ülkedeki yatırımları vergileriyle finanse eden halktır. Bu da patronun halk olduğu anlamına gelir. Seçimli sistemlerde halkın patronluk yetkisi seçmenler

tarafından kullanılmaktadır. Dolayısıyla patron yetkili seçmenin yönetim süreciyle ilgili yeterli donanımına sahip olması gerekir. Daha da önemlisi ülkede işlerin plan, program ve patron yetkili seçmenin emirleri doğrultusunda yürütebilmesi ve denetlenebilmesi için tüm seçmenlerin fikir birliği, işbirliği ve güç birliği içinde olması gerekir. Bu da tüm seçmenlerin demokrasi tanımında belirtildiği gibi tek çatı altında örgütlenmelerini gerektirir. Aksi takdirde seçmenin patronluğunu da yöneticilik yetkisini de ülke kaynaklarının tasarruf yetkisini de yönetenci konumundaki vekillere, bürokratlara ve yönetim sürecine informal şekilde dahil olan sermayeye kaptırması ve bu paydaşların çalışanı durumuna düşmesi kaçınılmaz olacaktır. Tıpkı günümüzde olduğu gibi. Patron ve yönetici iken kendi işçisinin çalışanı durumuna düşmek.....

Peki; patron ve yönetici haklarına sahip olan halk, işçisinin çalışanı durumuna nereden başlayarak, nasıl ve neden düştü?

Özet: Henüz teknoloji, ulaşım ve iletişim imkanlarına sahip olmadığınız bir dönemde kendi kendine yeten bir ülkenin vatandaşısiniz. Nüfusunuzun çoğunluğu dindar. Diğer bir ifadeyle Allah'tan korkan iyi insanlar. Emanete ihanet etmeyeceklerine inandığınız insanlar. Nüfusunuzun ekonomik yapısı üç katmandan oluşmaktadır. Birinci katmanda tarım ve hayvancılıkla geçinen köylüler var. İkinci katmanda işçi, memur ve esnaflarınız var. Orta direk de denilen bu sınıfın gelir durumu nisbeten daha iyi. Üst katmanda ise birkaç zengininiz var. Halk olarak çalışıyor, üretiyor, ülke kaynaklarına artı değer katıyor, ülkedeki yatırımları vergilerinizle finanse etmek suretiyle patronluk hakkını elde ediyorsunuz. Ancak henüz yöneticilik vasıflarına sahip değilsiniz. Mecburen kaynaklarınızın tasarrufunu bu işi en iyi biz yaparız diyen birilerine teslim

etmek durumundasınız. O sıralarda birileri size siyasi partilere dayalı bir yönetim sistemini öneriyor ve partileri demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak kutuyor. Size vekillerinizi siz seçeceksiniz deniliyor. Bu konuda yeterli bilgiye sahip olmadığınız için her şeyin sizin kontrolünüzde olacağına inanıyorsunuz. Siz de vekilleri seçmek üzere patronluk vekaletinin seçmenlere verimesinde ve farklı parti çatıları altında örgütlenmelerinde sakınca görmüyorsunuz; çünkü o sıralarda partilerin dini, dili, ırkı, farklı insanları farklı parti çatıları altında yarıştırmayı amaçladığını, farklı her bir kesimi diğer kesimler için tehdit unsuru haline getireceğini, partilerin bu icraatlarıyla seçmenlerin güç birliği yapmak üzere tek çatı altında örgütlenmelerini engelleyip patronluk ve yöneticilik haklarını ellerinden alacaklarını bilmiyorsunuz.

Ayrıca partilerin seçim yarışında iktidara gelebilmek için zenginin elindeki para, teknoloji, ve medyaya muhtaç olacağını, iktidara geldiğinde parasını ve medyasını kullandığı zengine olan diyet borcunu ödemek üzere sizden alıp zengine vereceğini Sermayelerin bu şekilde küresel boyuta çıkacağını da bilmiyorsunuz. Bunları o günkü şartlar nedeniyle kınamak mümkün değil. Çünkü o sıralarda ülke yönetimi ile ilgili bilgiye sahip değilsiniz.

Derken seçim zamanı gelip çatıyor. Ortalık bayram yerine çeviriyorsunuz. Neler olup bittiğini denetleme imkanına sahip olmadığınız için işlerin yolunda gittiğine inanıyorsunuz. Öyle ya partiler kutsanmış, vekil olacak insanlar ise dindar. Şüphelenmeniz için hiç bir sebep yok.

Bir kaç seçimden sonra sofranızdan birşeylerin eksildiğini gördüğünüzde suçu mevcut vekillere atıp yeni vekillere oy veriyorsunuz. Bu sefer işlerin yoluna

gireceğine inanıyorsunuz. Oy verme işleminden sonra eve gidip dizi veya yemek programlarını izliyorsunuz. Oysa artık yönetimle ilgili bilgilere ulaşma imkanına kavuşmuşsunuz. Ama siz nasıl yönetildiğinizle ilgilenmek yerine eğlence programlarını izlemeyi tercih ediyorsunuz. Hala ayağınızın altından kayan zeminin farkında değilsiniz. Hatta medyanın algı operasyonları etkisinde kalıp diğer partilerin çatıları altında örgütlenen seçmenlere çatmak ve kötülemekten zevk alıyorsunuz. İşler yine yolunda gitmiyor. Yeni seçimde iktidar partisini değiştiriyorsunuz; ancak her seferinde siz kaybediyor zenginleriniz daha da zenginleşiyor. Bir zaman sonra açlık sınırı, yoksulluk sınırı kavramlarıyla tanışıyorsunuz. Ekonomik sıkıntılar evlenmeleri azaltırken, boşanmaları çoğaltıyor. Ortada kalan masum çocuklar sizi biraz düşünmeye sevketmiyor. Üniversite diplomaları işe yaramaz hale geliyor. Umudunu yitirmiş gençler gitmek veya toplum için faydası olmayan işlere bulaşmak durumunda kalıyor. Çocuk istismarları, kadın cinayetleri, bitmiş çiftçiler, kepenk kapatmak durumunda kalan esnaflar, batan şirketler, pazar yeri çürüklerini toplayan, çöp konteynerlerinde gıda arayan vatandaşlar görüyorsunuz. Yetmiyor; bir sabah uyandığınızda ellerinde açız, geçinemiyoruz pankartlarıyla sokağa inmiş emeklileri görüyorsunuz. İşçilerin, memurların, çiftçilerin, esnafların, çocukların, kadınların dertleri yetmezmiş gibi bunlara bir de emeklilerin dertleri ekleniyor.

Peki bütün bunların yaşanacağı belirtileri ortada iken ve bir yandan bunun bedelini ödüyorken siz ne yaptınız? Siz seçimden seçime vekillerin değişimini, oda olmadıysa iktidar partisinin değişimini yeterli bulup, oyunuzu kullandıktan sonra dizilerinizi izlemeye devam ettiniz. Çünkü sizin sorunlarınızla ilgilendiklerine inandığınız partili vekilleriniz, her konuda fikir sahibi gazetecileriniz, demokratlarınız,

akademisyenleriniz, halk yararına faaliyetlerde bulunduklarını iddia eden vakıf, cemaat, tarikat, sendika ve dernekleriniz vardı. .

Peki bu vatansever kişi ve kuruluşlar bugün karşı karşıya kaldığınız problemlerinizi neden önleyemediler. Partilere dayalı siyasal yönetim sisteminin halkın yararına olmadığını bilmiyorlar mıydı? Neden halkın yararına olacak alternatif bir yönetim sistemi için kafa yorup çalışmadılar? Neden 20 yıl önce yazılmış ve alternatif bir yönetim modeli içeren Partisiz Yönetim adlı bir kitabı 20 yıldır görmezden geldiler? Dünyanın diğer ucunda kanat çırpın bir kelebeği anında görüp ekrana taşıyan gazeteciler neden 20 yıl önce yazılmış ve birçoğuna gönderilmiş bir kitabı görmezden geliyorlar? Bütün bunlar insanda bu kişi ve kuruluşların mevcut sistemden beslendikleri algısı yaratmaz mı? Onlara neden güvenip itibar ettiniz? Siz mi onlara uydunuz, yoksa onlar mı size uydu belli değil, belli olan tek şey ortak bir yanınız olduğudur.

Ey patron yetkili seçmenler kendi kendinizi kandırmayın; başkasının sizi uyarmasına sizin için kafa yormasına hiç mi hiç gerek yoktu. Çünkü İletişim ve ulaşımın ulaşılır olduğu bu teknolojik çağda herşeyi görüyor ve biliyordunuz. Bile bile birliğinizi engelleyen sizi kamplara bölüp patronluk ve yöneticilik yetkilerinizi elinizden alan partilerden vazgeçip, geleceğinizi aydınlatacak yeni bir sistem arayışı içine girmediniz. Çünkü ekmeğinizi dili, dini, ırkı sizden farklı vatandaşlarınızla paylaşmaya asla yanaşmadınız. Partiler medya vasıtasıyla farklılıklarınızı körükledikçe onları oylarınızla daha da güçlendirdiniz. Hesaba katmadığınızı tek şey batırmaya çalıştığınız diğer vatandaşlarınızla birlikte batıyor olmanızdı. Kısacası sömürgeci güçlerin böl ve yönet politikasına var gücünüzle hizmet edip sadece çocuklarınızın değil, ülkenizin de geleceğini

kararttınız. Tek çatı altında güç birliği yapmanız gereken yerde sadece partilerle değil, vakıf, sendika, cemaat, tarikat, denek gibi kuruluşlarla da bölündünüz; bölündükçe bütünleşmeden uzaklaştınız, bütünleşmeden uzaklaştıkça daha da bölündünüz. Kısacası patronluk, yöneticilik haklarınızı farklı kesimlere tahammül etmeme nedeniyle partilere ve sermayeye kaptırdınız. İşçinizin çalışanı durumuna düştünüz. Aız geçinemiyoruz pankartlarıyla sokaklara çıkmak yerine tüm farklı kesimlerle tek çatı altında toplanıp işbirliği ve güç birliği yapsaydınız bugün ücret artışı dilendiğiniz kişilerin ücretlerini siz belirlerdiniz. Çocuklarınıza ağır bir fatura bırakmak yerine aydınlık bir gelecek bırakırdınız. Çocuklarınızı hiç mi hiç düşünmediniz?

Bir mesaj da dindar kardeşlerimize gelsin.

Sevgili kardeşlerimiz aynı ülke yurttaşlarının bölünmesini neden engellemediniz. Bırakın engellemeyi siz neden bölündünüz. Bu bölünmeler Enam Suresi 159. Ayeti görmezlikten gelme anlamına gelmiyor mu?

Dileğim bin nasihat niteliğinde bir musibet ile karşı karşıya kalmadan aklınızı başınıza alırsanız, nasıl sömürüldüğünüzle ilgilenirsiniz. 22.12.2025

M. Salih EKİNCİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A-ÇÖZÜM (NE YAPMALI?)

B-ÖNERİLEN (NASIL YAPILMALI?)

C-SONUÇ (NASIL OLACAK?)

A-ÇÖZÜM (NE YAPMALI?)

1-Devlet örgütünün yaşamını sürdürebilmesi için:

Örgüt, madde ve insan kaynaklarını örgütün amaçları doğrultusunda verimli bir şekilde kullanmakla görevli yönetimin davranışını kontrol altında tutmalı, bunu başarabilmek için, kendi içinde tutarlı ve güçlü olmalıdır.

2-Örgütün tutarlı ve güçlü olabilmesi için:

Örgüt üyeleri, toplumun gücünü kıracak her türlü suni ve bireysel tutum ve davranıştan kaçınmalı; örgütü, üyelerinin doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik amaçları temeline oturtmalı, bu amaçları gerçekleştirirken, iletişim içinde bulunmalı, amaçları gerçekleştirmede eşit oranda yetki ve sorumluluk alarak eşit oranda katkı yapmalıdır.

3-Demokrasilerde kayıtsız şartsız egemen sayılan halk, bir işveren olarak temsilcisini belirleme, seçme, seçtiği temsilcisinin konumunu, çalışma biçim ve şartlarını belirleyebilmelidir.

4-Her ne kadar az enerji uygulayıp çok enerji elde etmek verimli yönetimin temel kuralı gibi gözükse de, uygulanan enerjinin doğru seçilmesi ve doğru kişiler tarafından uygulanması, elde edilen enerjinin ehliyetli eller marifetiyle insanların mutluluk ve refahı için kullanılması daha önemli sayılmalıdır. İnsanlığın mutluluk ve refahına katkı yapmayan hiçbir enerjiye iltifat edilmemelidir

5-Demokrasilerde halkın kendi kendini yönetiyor sayılabilmesi için:

Halk kendi beynine (temsilcilerine) kendi uyarıcılarını verebilecek konuma gelmeli, beynini dışarıdan uyarıcı verebileceklerin güdümünden kurtarmalıdır. Bunun için mutlaka ve mutlaka temsilcisini belirleme hakkını elde etmelidir.

6-Demokrasilerde halkın her bireyinin siyasal yönetim sürecindeki görev yetki ve sorumluluklarını yerine getirebilmesi, kaderini belirleyen kararlarda söz sahibi olabilmesi, bizzatı yönetim süreci içinde yer almasıyla mümkündür. Bu nedenle, halkın hiçbir kesimi halk kavramı dışına itilmemeli, halk resmi ve sivil olmak üzere ikiye ayrılarak, demokrasinin eşitlik ilkesi ihlal edilmemelidir. Kamu personelinin siyasi parti yandaşı olacağı bahanesi ile yönetim sürecinden uzak tutulması yerine, yandaş olma ortamı yaratan siyasi partilerden vazgeçilmelidir.

7-Halk temsilcisini belirleme ve seçme hakkını parti başkanlarından alarak, temsilcilerin eşit konuma gelmesini ve özgür iradelerini kullanabilmelerini sağlamalı ve böylece feodal bir yapının başı niteliğindeki liderlik sultasına son vermelidir.

8-Devlet örgütünü yaşatmak üzere devlet yönetimine talip insanların, farklı parti çatıları altında örgütlenmelerine son verilmelidir.

9-Halk beynini oluşturma hakkını bir başkasına ihale etmekten vazgeçmeli, bünyesi ile uyumlu beynini (meclisini) kendisi oluşturmalıdır.

11-Sahip olduğu veya sağladığı finansman gücü ile iktidara gelmeye çalışan, hem ülke kaynaklarının israfına neden olan, hem de ehliyetli yönetimlerin iş başına gelmesini engelleyen partilerin yarattığı bu süreç son verilmelidir.

12-Gençlik ve ülkenin geleceğine ipotek koyan, yaşlı, muhafazakar ve statükocu yönetim sürecine son verilmeli; çağdaş, dinamik ve yenilikere açık gençliğin önü açılmalı; genç yönetim süreci mutlaka başlatılmalıdır.

13-Ehliyetsiz yönetim sürecinden vazgeçilmeli, ehliyetli yönetim sürecine bir an önce geçilmelidir.

14-Halkın önemli bir kesimini milli irade dışına iten, seçimlerdeki baraj sisteminden vazgeçilmelidir.

15-Halkın belirlemediği temsilci adaylarına oy verme sürecine son verilmelidir.

16-Milli hükümet kurmanın önündeki engeller kaldırılmalıdır.

17-Bürokratın halka karşı sorumlu hale gelebilmesi için, partili yönetim sürecine son verilmelidir.

18-Anlamına uygun demokratik bir yerel yönetim için:

a) Hizmetlerin halkın uzağındaki bir yerden planlanmasına, programlanmasına, bütçelenmesine,

b)Ülke gerçekleriyle örtüşmeyen planlamaların yapılmasına,

c)Hizmetin gerçekleştirileceği yerdeki halkın bu hizmetle ilgili ihtiyaçlarının, arzularının, taleplerinin, hizmetin gerçekleştirileceği yerin şartlarının, o yerin bu hizmete olan gerçek ihtiyacının ve bu hizmetin önceliğinin, yeterince dikkate alınmamasına; bu nedenle o hizmetin gerçek muhatabı halkın sorumsuzluğa itilmesine,

d)Hizmetin gerçekleştirilmesi esnasında bürokratik engeller ve yazışmalar yüzünden harcanan zaman ve maddi kayıpların problem yaratmasına,

e)Ülkenin dengeli ve sağlıklı kalkınmasının engellenmesine,

f)Dengesiz kalkınmanın toplum içinde yarattığı eşitsizliğin huzursuzluklara neden olmasına,

g)Yasa tekliflerinin halktan uzakta, merkezden yapıp, merkezden kabul veya ret edilmesine; halkın tabandan gelen istek, arzu ve ihtiyaçlarının dikkate alınmadan çıkarılan yasaların topluma ne kadar hizmet edeceğinin soru işareti olmasına,

h)Halkın, uzağında bulunan yönetimi denetleme imkanının kalmamasına neden olan, hem verimli yönetim anlayışına, hem de demokrasinin yetki ve sorumlulukların paylaşımı ilkesine uymayan, merkezi ve dikey yönetim sürecinden vazgeçilmelidir.

19-Halk, temsilcisini sermayenin insafına bırakmamalıdır. Temsilcisini sermayenin güdümünden kurtaracak oluşumu yaratmalıdır.

20-Halk sermayenin görünmeyen yüzü olan medyanın oluşturduğu gündem peşinden gitme yerine, kendi gündemini yaratacak ortamı yaratmalıdır.

21-Halk temsilcisini belirleme hakkını bile elinden alan, toplumun önemli bir kesimini yönetim süreci dışında tutan, halkın gücü yerine sermaye ve onun teknolojisini tercih eden siyasi partilerden vazgeçmelidir.

22-Günümüz teknolojisinin yarattığı şartlar, bütün devlet örgütlerini içine alan bir dünya örgütünün kurulmasını dayatmaktadır. Bu nedenle yeryüzündeki bütün devlet örgütleriyle çatışmadan, barış içinde yaşayabilmek için, ortak amaçlar belirlenmeli ve bütün dünya ülkelerinde demokratik tek tip bir yönetim biçimi uygulanmalıdır. Her devlet örgütünün yönetim davranışı evrensel kontrol altına alınmalıdır.

*İnsanlık kendinden büyük hiçbir güce izin vermemelidir.

*İnsanlık hiçbir amaca veya araca feda edilmemelidir.

B- ÖNERİLER (NASIL YAPILMALI?)

Mevcut Durumu DemokratikleştirmekAnlamına Gelen, Yukarıda Yazılı Önerileri Gerçekleştirebilmek İçin, Aşağıda Yazılı, Partisiz Yönetim Modeli Uygulanmalıdır

1-Ülkenin her iline fakülte düzeyinde, ismine “Yönetim Okulu” diyebileceğimiz birer okul açılmalıdır.

2-Bu okulların araç-gereç, personel ve diğer tüm ihtiyaçları eksiksiz karşılanmalıdır.

3-Bu okullar bir yandan halkın ehliyetli temsilci adaylarını yetiştirmeli, diğer yandan da il meclisi görevini görmelidir.

4-Bu okulların her biri iki bölümden oluşmalı ve toplam sekiz yıllık bir süreci kapsamalıdır.

a)Bu okulların birinci kademesinde dört yıllık siyaset ağırlıklı eğitim yanında, toplumun bütün yönlerini ilgilendiren dersler okutulmalıdır. Bu dersler uzmanları tarafından verilmelidir.

b)Bu okulların birinci kademesini bitirmiş öğrenciler, okulun meclis kısmında dört yıl boyunca bulundukları ili yönetme çalışmaları yapmalıdır. Bu okullar özelde bulunduğu ili yönetirken, diğer yandan Millet Meclisi’nin taşraya ulaşmış alt birimleri gibi çalışmalıdır. Dolayısıyla bu okulların hepsinin birbirleriyle ve Millet Meclisi ile bilgisayar bağlantısı olmalıdır. Halk yerel meclis görevini görecek bu birimin çalışmalarını izleyebilmeli, haftada bir gün dilek, temenni ve önerilerini sunabilmelidir.

5- Bu okulların öğrenci kontenjanları, illerin nüfusları oranında belirlenmelidir.

6- Bu okulların öğrenci kontenjanlarının yarısı kız yarısı erkek olmalıdır.

7- Bu okullara, o il doğumlu (tartışılabilir) ve o ilde oturan liseyi bitirmiş her öğrenci başvurabilmelidir.

8- Bu okulların puan barajı olmamalı, öğrenci yerleştirmesi şöyle olmalıdır: Örneğin; herhangi bir okulumuzun öğrenci kontenjanı elli kişi olsun. Bu okula girmek için iki yüz kişi sınava girmiş olsun. Bu iki yüz kişinin kızlar ayrı erkekler ayrı olmak üzere en yüksek puandan başlayarak sıralaması yapılmalı; kızlar listesinden en yüksek puandan başlayarak aşağıya doğru yirmi beş kız seçilmeli, aynı işlem erkekler listesinde de tekrarlanmalı, bu okullara giremeyen diğer yüz elli kişi ise puanları tutuyorsa başka fakültelere girebilmelidir.

9- Bu okullardan mezun olan öğrencilerin her biri bağımsız olarak milletvekili adayı olabilmeli, vatandaş tercih sistemiyle istediği kişiye oyunu verebilmelidir.

10- Seçilenler Millet Meclisi'ne girmeli, geriye kalanlar ise; o ilin seçimle gelen valisi, kaymakamı, muhtarı, belediye başkanı olabilmeli; geriye kalanlar da kamunun diğer kilit noktalarında yönetici olabilmelidir.

Yönetim Okullarını İşlevsel Yönü İle Açmamız Gerekirse:

Verdikleri kararlar ile toplumun kaderini çizen, temsilci adaylarını yetiştirecek yönetim okullarının;

a)Dört yıllık eğitim - öğretim bölümünde:

Temsilci adaylarına siyaset bilimi ağırlıklı olmak üzere, sosyoloji, psikoloji, ekonomi, sağlık, eğitim, güvenlik, yabancı dil, bilgisayar vb. dersler okutulmalıdır. Bu eğitimle, temsilci adaylarına, toplumun bütün boyutlarını bir arada görmek suetiyle, sağlıklı kararlar verebilme beceri ve yeteneği kazandırılmalıdır. Halk yanı başındaki bu süreci takip edebilmelidir. Dört yıllık eğitim sürecini bitiren temsilci adayları okulun ikinci bölümü olan dört yıllık meclis kısmına alınmalıdır.

b)Dört yıllık meclis bölümünde:

Temsilci adayları illerinin ihtiyaçlarını ve bunların önceliklerini belirleme, sıralama, sırasıyla planlama, programlama, bütçeleme ve gerçekleştirme çalışmaları yapabilmelidir. Bu çalışmaları esnasında, sağlıklı kararların çıkması için, hem halkın görüş ve önerilerinden, hem iletişim ağı bulunan diğer il meclislerinin ve Millet Meclisi'nin görüş ve önerilerinden yararlanabilmelidir.

İl meclisi bir yandan yerel çalışmalarını sürdürürken, diğer yandan öbür illerin ve Millet Meclisi'nin çalışmalarını izleyebilmeli ve bu izlenimlerini halk ile paylaşabilmelidir. İl meclislerinde yerel yönetim görevini sürdüren temsilci adayları, aynı zamanda Millet Meclisi'nin yasama çalışmalarına alt yapı oluşturmaktadır. Yasama ile ilgili çalışmalarını aşağıda belirtildiği şekilde yapabilmelidir.

1-Millet Meclisi'nin çıkarmak istediği yasaları bir alt komisyon gibi, kendi meclislerinde halkın da katılımını sağlayarak değerlendirebilmeli, diğer il meclislerinin konuyla ilgili değerlendirmelerini

2-Millet Meclisi'nin çıkarmak istediği yasalar dışında, halkın yasama ile ilgili demokratik taleplerini kendi meclislerinde değerlendirebilmeli, diğer il meclislerinin konuyla ilgili görüşlerini alabilmeli, olgunlaştırılmış yasa tekliflerini Millet Meclisi'ne sunulabilmelidir. Yerel yönetim anlayışına uygun olan, İl Meclisindeki dört yıllık görevini muhtemelen 26 yaşında bitirecek genç temsilci adaylarına yönetim ehliyeti verilmelidir. Ehliyetini almış temsilci adayları, ilk seçimlerde bağımsız olarak aday olabilmelidir.

Halk sekiz yıl boyunca izlediği ve emin olduğu adaylara özgür iradesi ile oy verebilmelidir. Halkın seçtiği temsilciler Millet Meclisi'ne giderken, temsilci olamayan ehliyetli yönetim adayları, halkın seçimle gelen valisi, kaymakamı, muhtarı, belediye başkanı ve kamunun diğer kilit noktalarında yönetici olmalıdır.

C-SONUÇ (NASIL OLACAK?)

Halkın bütün kesimlerini siyasal yönetim süreci-ne katmak suretiyle, toplumun örgüt ve yönetim konu-sunda sağlıklı bir kültüre sahip olmasını ve dolayısıyla örgütün yaşamını garanti altına almasını öngören yu-karıdaki önerileri bir an için uygulamaya koyduğu-muzu düşünelim:

“Partisiz Yönetim” süreci ile birlikte, hayatımızda nelerin değişebileceğine hep birlikte bir göz atalım.

*Halk, yanı başında kurulması öngörülen, Millet Meclisi’nin taşraya ulaşmış alt birimleri niteliğindeki yerel meclislerin; gerek madde ve insan kaynaklarının kullanımı ile ilgili çalışmalarını, gerekse yasama ile ilgili çalışmalarını yakından izleme; gerektiğinde bu çalışmalarda yetki ve sorumluluk alarak katkı yapma olanağına kavuşacaktır. Ayrıca halk, kendi içinde ku-rulmuş, birbirleri ve Millet Meclisi ile iletişim ağı bu-lunan bu yerel meclisler vasıtasıyla, ülkedeki tüm insanlarla iletişim içinde bulunarak güç birliği yapma, siyasal yönetimin davranışını denetleme ve kontrol altına alma olanağına kavuşacaktır. Böylece; hem ör-güt olmanın gereği, hem de katılımcı demokrasinin gereği yapılmış olacaktır

*Halk, önerilen yönetim okuluna kendi istediği vasıflara sahip temsilci adayı alacağı için temsilcisini belirleme hakkını elde etmiş olacaktır. Bu okullarda siyasal ağırlıklı eğitim alarak, ehliyetli hale gelmiş tem-silci adayları seçimlere bağımsız olarak katılacağından, halk sekiz yıl boyunca izlediği ve emin olduğu adaylara oy vererek; özgür iradesi ile temsilcisini seçme hakkına kavuşmuş olacaktır. Bağımsız olarak seçilmiş temsilci, halka karşı sorumlu konuma geleceğinden, çalışma

biçim ve şartları da halk tarafından belirlenebilecektir. Bu süreç halkın egemenliğini kullanabildiği bir ortam yaratacaktır.

*Yönetimlerde uygulanan ve elde edilen enerjiler, önerilen yönetim okullarında eğitilerek ehliyet sahibi olmuş temsilciler eliyle kullanılacağı için, yanılma, yanıltma, zaman ve madde israfı söz konusu olmayacaktır. Böylece elde edilen enerjinin, verimli bir şekilde kullanılması sağlanacaktır; Verimli kullanılan enerji, insanlığın mutluluk ve refahına katkı yapacaktır.

*Halk, kurulması önerilen yönetim okulu sayesinde halkın beyni görevini üstlenecek temsilcileri kendisi belirleyip seçeceğinden, temsilciler halka karşı sorumlu konuma gelecektir. Halka karşı sorumlu konuma getirilen beyin (temsilci), dışarıdan gelecek uyarıcılardan çok, toplum içinden gelen uyarıcılara açık olacak ve bu doğrultuda topluma yön verecektir. Sonuçta halkın istemleri gerçekleşeceğinden, halk kendi kendini yönetmiş olacaktır. Kendi kendini yönetebilme gücüne sahip halkın, beynini dış uyarıcıların güdümünden koruması daha kolay olacaktır.

*Kendi temsilcisini belirleme ve seçme olanağına kavuşacak halk, kamu personelini taraf olurlar bahanesi ile siyasal yönetim sürecinden uzak tutan partilerin işine son verecektir.

Partilerin olmadığı bir süreçte:

Kamu Personeli hiçbir kaygı duymaksızın siyasal yönetim sürecine katılabilme olanağına kavuşacaktır. Böylece, kamu personelini halk kavramı dışına çıkaran, halkı resmi ve sivil olmak üzere ikiye ayırarak, demokrasinin eşitlik ilkesini ihlal eden, bu nedenle

devlet örgütünü zayıf düşüren uygulamalara son verilmiş olacaktır.

*Partilerin olmayacağı bir ortamda, lider sultası da olmayacaktır. Lider sultasının olmadığı bir ortamda, temsilcilerin eşit bir konuma gelmeleri, özgür iradelelerini kullanmaları ve halkın iradesini yansıtmaları mümkün olacaktır.

*Bilindiği gibi, yönetimin var oluş nedeni örgütün ta kendisidir. Bu nedenle yönetimin bir tek amacı vardır. Bu amaç: **‘örgütü yaşatmaktır.’** Amaç bir iken yönetime talip insanların, farklı partilerin farklı çatıları altında toplanması, yönetim davranışının devlet örgütü amaçları ile örtüşmediği görüntüsünü vermektedir. Önerilen yönetim okulları, temsilci adaylarının bağımsız olarak seçilmelerini sağlayacağından, temsilci adaylarının farklı çatılar altında toplanmasına gerek kalmayacaktır. Bu durum, temsilcilerin farklı çatılar altındaki kısır çekişmelerine son verecek, uzlaşma ve işbirliği sürecini başlatacaktır. Bu uzlaşma ve işbirliği halka da yansıyacaktır.

*Mevcut partili yönetim sürecinde halk, sadece madde ve insan kaynaklarını değil, temsilcisini belirleme hakkını da partilere ihale etmiş işveren konumundadır. Başkası tarafından oluşturulmuş bir beyin ile vücut arasında kan uyuşmazlığı söz konusudur. Bir başka deyişle, halkın bu beyne hükmetmesi mümkün değildir. Önerilen yönetim okulları sayesinde halk temsilcisini belirleme ve seçme olanağına kavuşacağı için, artık temsilcisini (beynini) belirleme işini bir başkasına ihale etmesine gerek kalmayacaktır. Kendi beynini oluşturma imkanına kavuşmuş halk, bu beyne hükmetme olanağına da kavuşacaktır.

*Önerilen yönetim okullarında, kontenjanın yarısı kadın, yarısı erkek olacağından ve bu okul mezunu her bireyin bağımsız olarak seçime katılma hakkı bulacağından, kadınların nüfusları oranında temsil edilme olanağı doğacaktır. Bu, öncelikle kadınların tüketici konumundan çıkarılıp, üretici konumuna geçirilmesi anlamına gelmektedir. Kadınların nüfusları oranında temsil edilmeleri hem verimli yönetim anlayışı, hem de demokrasinin eşitlik ilkesinin gereğidir.

*Ülkenin her iline kurulması önerilen yönetim okulu sayesinde, eğitilerek siyasi ehliyet almış, seçimlere bağımsız olarak katılma hakkına kavuşmuş, dolayısıyla partilere ve finansmana ihtiyacı olmayan, temsilci adaylarını seçme süreci başlayacağından, finansmana dayalı yönetim süreci sona erecektir. Finansmana harcanan paralar vatandaşın cebinde ve devletin kasasında kalacaktır. Ayrıca finanse edilip, başkasına diyet borcu olan temsilci devri de sona erecektir.

*Önerilen yönetim okuluna liseyi bitirmiş öğrencilerin girebileceğini söylemiştik. Öğrenci liseyi bitirdiğinde muhtemelen on sekiz yaşındadır Bu okula girebilen öğrencilerin dört yıl boyunca siyaset ağırlıklı olmak üzere eğitileceğini, ikinci dört yılda ise, il yönetme görevi yaparak, siyasal ehliyetini almış, temsilci aday olabileceklerini vurgulamıştık. On sekiz yaşında bir öğrencinin, siyasal ehliyetini alabilmek için sekiz yıl da, yönetim okulunda okuyup çalıştığını hesaba kattığımızda, bu öğrenci muhtemelen 26 yaşında temsilci aday olma konumuna gelecektir. Kısacası; genç, dinamik, çağdaş, yeniliklere açık ve üstelik ehliyetli bir siyasal yönetime sahip olma imkanı doğacaktır. Yenilenmeleri imkansız kılınmış partiler ile onların belirlediği, yaşlı, muhafazakar ve statükocu temsilci adayları dönemi sona erecektir.

*Bir arabanın bile, ehliyetsiz bir kişi tarafından kullanılmasına izin vermeyen bir toplumun, devlet örgütü yönetimini ehliyetsiz ellere bırakmasını anlamak mümkün değildir. Toplumun bu güne kadar karşı karşıya kaldığı olumsuzluklar, devlet arabasını kullanan ehliyetsiz ellerin yaptığı kazalardan başka şey değildir.

Toplumun kaderiyle ilgili kararlar verme konusunda olanların, toplumun bütün boyutlarını bir arada değerlendirebilme bilgi ve becerisine sahip olmaları gerekir. Bu da bu konuda eğitim görmeleriyle mümkündür. Önerilen yönetim okullarının en önemli işlevlerinden biri, ehliyetli yönetim kadrolarını yetiştirmektir. Önerilen yeni yönetim sürecinde seçimlere sadece bu okulları bitirmiş ehliyetli kişiler katılabileceğinden, ehliyetli yönetim sürecine geçilmiş ve ehliyetsiz yönetim süreci sona ermiş olacaktır.

*Ben milli iradeyi bir ülkede yaşayan her bir vatandaşın bire bir temsil edildiği irade olarak öğrendim. Oysa bu gün seçimlerde uygulanan baraj sistemi nedeni ile halkın önemli bir kesiminin temsil edilme hakkı elinden alınmakta ve milli iradenin dışına itilmektedir. Önerilen yeni yönetim sürecinde partiler olmayacağından ve her temsilci adayı bağımsız olarak seçimlere katılacağından, seçimlerde uygulanan baraj sistemine ihtiyaç duyulmayacaktır. Halkın her bireyi, bire bir temsil edilme olanağına kavuşacak, milli irade tecelli edecektir.

*Bugünkü partili yönetim sürecinde halk seçimden seçime, kendisi dışında belirlenen isimlere oy vererek, demokrasinin tanımına göre meşru olmayan duruma meşruiyet katma konumundadır. Önerilen yeni yönetim sürecinde halk kendisinin belirlediği adaylara oy vererek temsilcisini seçecektir. Dolayısıyla

başkasının belirlediği adaya oy verme zorunda kalmayacaktır.

*Bugün yaşadığımız yönetim sürecinde en çok oyu alan partiler iktidara gelmektedir. Bu iktidarlar yapıları gereği çoğunlukla temsil ettikleri kesimin iktidarı gibi görünmek ve davranmak durumundadırlar. İktidar partilerinin bu görüntü ve davranışları muhalif kesim ile sürtüşmelere neden olmaktadır. Bu sürtüşmeler parti yandaşlarına da yansımakta, milli birlik ve beraberliğin zedelenmesine neden olmaktadır. Milli birlik ve beraberliğin zedelenmesi hem verimli yönetim anlayışına, hem de örgüt olmanın gereklerine aykırıdır. Partilerin olmayacağını öngören yeni yönetim sürecinde, bütün temsilciler yönetim okulundan mezun olmuş bağımsız adaylardan seçileceğinden, kurulacak hükümet bütün toplumun temsilcisi olan, milli bir kimlik kazanacaktır. Bu da toplumun uzlaşarak, tutarlı ve güçlü bir şekilde örgütlenmesini sağlayacaktır.

*Önerilen partisiz yönetim sürecinde; Milli hükümetler kurulacağından kadrolaşma kaosu ortadan kalkacaktır. Yetenekli bürokratların işlerine devam etmesi tercih edilecek ve verim artacaktır. Kısacası; bürokrat siyasal iktidarın uzantısı görünümünden kurtulup, milli hükümete, yani halka karşı sorumlu hale gelecektir. Yani milletin bürokrasi üzerindeki egemenliği de mümkün olacaktır.

*Bilindiği gibi bugün devlet örgütünün madde ve insan kaynakları yönetimi, merkezden yürütülmektedir. Yetki ve sorumlulukların merkezde toplanmasına neden olan bu uygulama, merkezi aşırı derecede güçlendirmektedir. Aşırı derecede güçlenmiş merkezi yönetimin, yetki ve sorumluluklarını paylaşmaya yanaşmaması, yerel yönetimlerin kurulması önünde önemli bir engeldir. Oysa bilinen o ki, yetki ve

sorumlulukların paylaşılmadığı bir süreçte, madde ve insan kaynaklarını verimli bir şekilde kullanmak mümkün değildir. Bu nedenle; yerel yönetimler talep edilmektedir. İllerde kurulması öngörülen meclisler, yerel yönetim ihtiyacını karşılayacaktır.

Öngörülen il meclislerinin yaratacağı yeni yönetim sürecinde:

İlin işleri yerel meclisler eli ile yürütüleceğinden, hizmetin gerçekleştirileceği ilin şartları, bu yerin bu hizmete olan gerçek ihtiyacı belirlenecek, bu hizmetin önceliği daha sağlıklı hesaplanacağından, yatırımların ülke gerçekleriyle örtüşmesi sağlanacaktır. Ülke gerçeklerine uygun yatırımlar, ülkenin dengeli kalkınmasını sağlayacak, toplum içindeki huzursuzluklara son verecektir. Ayrıca bu işlerin yerinden planlanması, programlanması ve bütçelendirilmesi, bürokratik yazışmaların sebep olduğu zaman ve madde israfını da önleyecektir. Bunun yanında halkın bu işlerde yetki ve sorumluk olarak katkı yapması, bununla birlikte yönetimi denetim altına alması sağlanmış olacaktır. Ülke işleri de yerel meclisler ve Millet Meclisi'nin işbirliği ile yürütüleceğinden, alınan kararlarda halkın katılımı sağlanmış olacak ve ülkenin gerçeklerine uygun kararların çıkması sağlanacaktır. Sonuçta, yetki ve sorumluluklarını paylaşmak sureti ile zayıflamış merkezi yönetim, yerini görev, etki ve sorumlulukların paylaşıldığı yerel yönetimlere bırakacaktır.

*Günümüz yönetim sürecinde büyük sermayelerin muhatap olabileceği büyük orandaki madde ve insan kaynakları devlet örgütlerinin elinde vardır. Devlet örgütlerinin bu madde ve insan kaynakları ise siyasi temsilcilerin elleri ile kullanılmaktadır. Temsilcilerin belirlenmesi işi ise parti başkanlarının elindedir. Bu durum, sermayenin temsilcileri güdümüne alabilmesi

için, bir şekilde siyasi partilerin içinde veya üstünde yer almasını gerektirmektedir. Diğer yandan siyasi partilerin içinde bulunduğu yapı, onların hem diğer partilere karşı hem halka karşı güçlü olabilmesini gerektirdiğinden sermaye ile işbirliğini kolaylaştırmaktadır. Dolayısıyla partili yönetim sürecinde, temsilcilerin sermayenin güdümüne girmesi kaçınılmazdır. Ancak öngörülen partisiz yönetim sürecinde halk, temsilcisini yönetim okulunu bitirmiş, parti çatısı altında olmayan bağımsız adaylardan seçeceğinden, temsilcilerinin sermayenin güdümüne girmesini önleyebilecektir. Böylece sermayenin güdümündeki temsilcilerin dönemi de son bulacaktır.

*Dördüncü bir güç olduğu herkes tarafından bilinen medya, partiler ile işbirliği içinde olan sermayenin kullanabileceği bir araç olduğuna göre, sermayenin bu gücü kendi çıkarları doğrultusunda kullanıp, halkı yanıltması mümkündür. bu nedenle; halkın gerçek gündemini belirleme konumuna gelmesi gerekmektedir. Bu, illerde kurulması öngörülen yerel meclisler kanalı ile mümkün olacaktır. Çünkü her ilin meclisi, kendi ilindeki gerçek sorunlarını belirleme ve diğer illerle paylaşma olanağı bulacağından, iletişim içindeki halk, ülkenin gerçek gündemini belirleme imkanına kavuşacaktır. Böylece halkın medyanın belirlediği gündem peşinden koşması, zaman ve madde israfı söz konusu olmayacaktır.

*Günümüz yönetim sürecinde partilerin var oluş nedenini iki madde ile açıklamak mümkündür. Bunlardan bir tanesi halkın temsilcisini belirleme hakkını ellerinde bulundurmaları, ikincisi ise; bu güne kadar yönetim sürecinden uzak tutularak örgüt ve yönetim kültürüne sahip olmayan insanların, partilerin kullandığı simgelere muhtaç hale getirilmeleridir. Öngörülen yeni yönetim sürecinde halk; yönetim okulları

kanalıyla temsilcisini belirleme ve seçme hakkını partilerin elinden alacaktır. Bu gücü elinden alınmış partilerin varlıklarını sürdürmeleri mümkün olmayacaktır.

Artık insanların da hangi yönetim süreci olursa olsun içinde bulundukları toplumu yaşatabilmesi için, simge sahibi olma ve onları yarıştırmaya sevdasından vazgeçmesi gerekmektedir; çünkü simgeleri yarıştırmaya hem toplumun birlik ve beraberliğini bozmakta, hem de verimli yönetim anlayışına ters düşmektedir. Partisiz Yönetim, simge kullanma ve onları yarıştırmaya ihtiyacını ortadan kaldıracaktır.

*Günümüz teknolojisinin yarattığı şartlar, bütün devlet örgütlerini içine alan bir dünya örgütünün kurulmasını dayatmaktadır. Bu nedenle yeryüzündeki bütün devlet örgütleriyle çatışmadan, barış içinde yaşayabilmek için, ortak doğal amaçlar belirlenmelidir. Ortak amaçlar etrafında toplanmış dünyanın bütün ülkelerinde, demokratik tek tip bir yönetim biçimi uygulanmalıdır. Her devlet örgütünün yönetim davranışı evrensel kontrol altına alınmalıdır. Partisiz Yönetim süreci ile ilgili teklif, bütün dünya devletlerinin uygulayabileceği demokratik bir yönetim sürecinin arayışıdır. Bu arayışı ısrarla sürdürmek, yeryüzündeki bütün ülkelerin barış içinde yaşamasını sağlayacak formülün bulunmasını sağlayacaktır.

Yukarıda yazılanlar bir bütün olarak değerlendirildiğinde; bürokratin siyasetçinin güdümünden, siyasetçinin ise; sermayenin güdümünden kurtarılarak, halka karşı sorumlu hale getirildiği, kadınların nüfusları oranında temsil edilmek sureti ile tüketici konumundan çıkarılıp, üretici konumuna getirildiği, yönetim sürecinin, eğitilerek ehliyet sahibi yapılmış, çağdaş, dinamik ve yeniliklere açık gençliğe teslim edildiği,

demokrasinin anlamına uygun yerel yönetimlerin kurulduğu partisiz yönetim sürecini başlatarak; olgunlaşmış demokratik bir yönetim sürecini yaşamak ve diğer ülkelere yaşatmak mümkün olacaktır.

Ancak partisiz yönetim sürecini başlatmak, iki nedenden dolayı kolay olmayacaktır. Birinci neden: Mevcut yönetim sürecinden memnun olanların, statükoyu korumaya yönelik gösterecekleri dirençtir. İkinci neden ise: Bizim konu ile ilgili yapacağımız tartışmaların alacağı zamandır. Bu zaman uzun bile olsa harcanmalıdır; çünkü tartışacağımız konu, kaderimizi belirleyen bir konudur. Bu nedenle, ne kadar zaman alırsa alsın, konunun toplumun her kesimi tarafından sağlıklı bir şekilde tartışılması ve olgunlaştırılması gerekmektedir. Açıkçası bir yandan statükocularla mücadele ederken, diğer yandan kendimizle mücadele etmemiz gerekmektedir. Ancak bu mücadelenin demokratik kurallar içinde yapılması asla unutulmamalıdır; çünkü yola çıkış amacımız demokrasiyi yakalamaktır. Partisiz Yönetim teklifinin yeterince tartışılıp, olgunlaştırılması sonucunda, yaşanacak problemlerden biri de, bu sürecin uygulamaya nasıl konulacağıdır. Tercihim bu problemi de toplumun çözmesi yönündedir. Toplumun bir ferdi olarak bu konuyla ilgili bir fikir beyan etmem gerekiyorsa, uzun vadede önerim şudur: Partisiz Yönetim fikrinin toplumun bütün esimleri tarafından kabul gördüğü hissedildiği anda, toplum içinde hiçbir huzursuzluğa meydan vermemek için, PYP (Partisiz Yönetim Partisi) kurulmalıdır. Halk bu partiyi iktidara taşınmalıdır. İktidara gelen PYP, partisiz yönetim sürecini başlatacak yasaları çıkararak, hem kendi varlığına hem de diğer partilerin varlığına son vermelidir. PYP kurulmuş son parti olarak tarihe geçmelidir.

Kısa vadede ise; Partisiz Yönetim sürecinin uygulamaya konulacağı zamana kadar, halk, seçimlerde

partilerin belirlediği temsilci adaylarına eğil, kendisinin belirlediği ve sözleşme yaptığı bağımsız temsilci adaylarına oy verip seçmelidir.